

544

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 czerwca 2001 r.

w sprawie mocy obowiązującej Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, sporządzonej w Montego Bay dnia 10 grudnia 1982 r., oraz Porozumienia w sprawie implementacji części XI Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., sporządzonego w Nowym Jorku dnia 28 lipca 1994 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 1998 r. o ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, sporządzonej w Montego Bay dnia 10 grudnia 1982 r., wraz z Porozumieniem w sprawie implementacji części XI konwencji, sporządzonym w Nowym Jorku dnia 28 lipca 1994 r. (Dz. U. z 1998 r. Nr 98, poz. 609), Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikował powyższą konwencję wraz z porozumieniem w dniu 6 listopada 1998 r. Dokument ratyfikacyjny konwencji i porozumienia został złożony dnia 13 listopada 1998 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, zgodnie z artykułem 306 konwencji oraz zgodnie z artykułem 4 ustęp 5 porozumienia.

Zgodnie z artykułem 308 ustęp 1 konwencji weszła ona w życie dnia 16 listopada 1994 r., a w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z artykułem 8 ustęp 2, dnia 13 grudnia 1998 r.

Zgodnie z artykułem 6 ustęp 1 porozumienia weszło ono w życie 28 lipca 1996 r., a w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z artykułem 6 ustęp 2, dnia 13 grudnia 1998 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Następujące państwa stały się stronami konwencji w podanych niżej datach:

Algieria	11 czerwca 1996 r.	Bułgaria	15 maja 1996 r.
Angola	5 grudnia 1990 r.	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	19 sierpnia 1994 r.
Antigua i Barbuda	2 lutego 1989 r.	Chile	25 sierpnia 1997 r.
Argentyna	1 grudnia 1995 r.	Chiny	7 czerwca 1996 r.
Australia	5 października 1994 r.	Chorwacja	5 kwietnia 1995 r.
Austria	14 lipca 1995 r.	Cypr	12 grudnia 1988 r.
Arabia Saudyjska	24 kwietnia 1996 r.	Dominika	24 października 1991 r.
Bahamy	29 lipca 1983 r.	Dżibuti	8 października 1991 r.
Barbados	12 października 1993 r.	Egipt	26 sierpnia 1983 r.
Belgia	13 listopada 1998 r.	Federacja Rosyjska	12 marca 1997 r.
Belize	13 sierpnia 1983 r.	Fidżi	10 grudnia 1982 r.
Benin	16 października 1997 r.	Finlandia	21 czerwca 1996 r.
Boliwia	28 kwietnia 1995 r.	Francja	11 kwietnia 1996 r.
Bośnia i Hercegowina	12 stycznia 1994 r.	Gabon	11 marca 1998 r.
Botswana	2 maja 1990 r.	Ghana	7 czerwca 1983 r.
Brazylia	22 grudnia 1988 r.	Gambia	22 maja 1984 r.
Brunei Darussalam	5 listopada 1996 r.	Grecja	21 lipca 1995 r.
		Grenada	25 kwietnia 1991 r.
		Gruzja	21 marca 1996 r.
		Gujana	16 listopada 1993 r.
		Gwatemala	11 lutego 1997 r.
		Gwinea	6 września 1985 r.
		Gwinea-Bissau	25 sierpnia 1986 r.
		Gwinea Równikowa	21 lipca 1997 r.
		Haiti	31 lipca 1996 r.
		Honduras	5 października 1993 r.
		Hiszpania	15 stycznia 1997 r.
		Indie	29 czerwca 1995 r.
		Indonezja	3 lutego 1986 r.
		Irak	30 lipca 1985 r.
		Irlandia	21 czerwca 1996 r.
		Islandia	21 czerwca 1985 r.
		Jamajka	21 marca 1983 r.
		Japonia	20 czerwca 1996 r.
		Jemen	21 lipca 1987 r.
		Jordania	27 listopada 1995 r.
		Jugosławia	5 maja 1986 r.
		Kamerun	19 listopada 1985 r.

Kenia	2 marca 1989 r.	Seszele	16 września 1991 r.
Komory	21 czerwca 1994 r.	Sierra Leone	12 grudnia 1994 r.
Kostaryka	21 września 1992 r.	Singapur	17 listopada 1994 r.
Kuba	15 sierpnia 1984 r.	Słowacja	8 maja 1996 r.
Kuwejt	2 maja 1986 r.	Słowenia	16 czerwca 1995 r.
Laos	5 czerwca 1998 r.	Somalia	24 lipca 1989 r.
Liban	5 stycznia 1995 r.	Sri Lanka	19 lipca 1994 r.
Luksemburg	5 października 2000 r.	Sudan	23 stycznia 1985 r.
Malezja	14 października 1996 r.	Surinam	9 lipca 1998 r.
Mali	16 lipca 1985 r.	Szwecja	25 czerwca 1996 r.
Malta	20 maja 1993 r.	St. Lucia	27 marca 1985 r.
Mauretania	17 lipca 1996 r.	St. Vincent i Grenadyny	1 października 1993 r.
Mauritius	4 listopada 1994 r.	Tanzania	30 września 1985 r.
Meksyk	18 marca 1983 r.	Togo	16 kwietnia 1985 r.
Mikronezja	29 kwietnia 1991 r.	Tonga	2 sierpnia 1995 r.
Monako	20 marca 1996 r.	Trynidad i Tobago	25 kwietnia 1986 r.
Mongolia	13 sierpnia 1996 r.	Tunezja	24 kwietnia 1985 r.
Mozambik	13 marca 1997 r.	Uganda	9 listopada 1990 r.
Myanmar	21 maja 1996 r.	Ukraina	26 lipca 1999 r.
Namibia	18 kwietnia 1983 r.	Urugwaj	10 grudnia 1992 r.
Nauru	23 stycznia 1996 r.	Vanuatu	10 sierpnia 1999 r.
Nepal	2 listopada 1998 r.	Wietnam	25 lipca 1994 r.
Niderlandy (europejska część Królestwa)	28 czerwca 1996 r.	Włochy	13 stycznia 1995 r.
Nigeria	14 sierpnia 1986 r.	Wspólnota Europejska	1 kwietnia 1998 r.
Niemcy	14 października 1994 r.	Wybrzeże Kości Słoniowej	26 marca 1984 r.
Nikaragua	3 maja 2000 r.	Wyspy Cooka	15 lutego 1995 r.
Norwegia	24 czerwca 1996 r.	Wyspy Marshalla	9 sierpnia 1991 r.
Nowa Zelandia	19 lipca 1996 r.	Wyspy Salomona	23 czerwca 1997 r.
Oman	17 sierpnia 1989 r.	Wyspy Saint Christopher i Nevis	7 stycznia 1993 r.
Pakistan	26 lutego 1997 r.	Wyspy Św. Tomasza i Książęca	2 listopada 1987 r.
Palau	30 września 1996 r.	Zambia	7 marca 1983 r.
Panama	1 lipca 1996 r.	Zimbabwe	24 lutego 1993 r.
Papua-Nowa Gwinea	14 stycznia 1997 r.	Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Okręg Jersey, Okręg Guernsey, Wyspa Man, Anguilla, Bermudy, Brytyjskie Terytorium Antarktyczne, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Kajmany, Falklandy, Gibraltar, Monserrat, Pitcairn, Henderson, Wyspy Ducie i Oeno, Święta Helena i Zależności, South Georgia i Wyspy South Sandwich oraz Wyspy Turks i Caicos)	25 lipca 1997 r.
Paragwaj	26 września 1986 r.		
Polska	13 listopada 1998 r.		
Portugalia	3 listopada 1997 r.		
Republika Czeska	21 czerwca 1996 r.		
Republika Demokratyczna Kongo	17 lutego 1989 r.		
Republika Korei	29 stycznia 1996 r.		
Republika Południowej Afryki	23 grudnia 1997 r.		
Republika Zielonego Przylądka	10 sierpnia 1987 r.		
Rumunia	17 grudnia 1996 r.		
Samoa	14 sierpnia 1995 r.		
Senegal	25 października 1984 r.		

2. Przy podpisaniu konwencji, składaniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub przystąpienia następujące państwa złożyły podane niżej oświadczenia, deklaracje i sprzeciwy:

OŚWIADCZENIA I DEKLARACJE

ALGERIA

Przy podpisaniu:

Podpisanie przez Rząd Algierii Aktu Końcowego i Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza nie pociąga za sobą zmiany jego stanowiska w sprawie nieuznawania niektórych sygnatariuszy ani nie pociąga za sobą obowiązku współpracy w jakiegokolwiek dziedzinie z tymi sygnatariuszami.

Przy ratyfikacji:

Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 287 ustęp1(b) konwencji, o której mowa, dotyczącego przekazania sporów do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna oświadcza, że w celu przekazania sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości konieczne jest w każdym przypadku uprzednie porozumienie między wszystkimi zainteresowanymi stronami.

Rząd Algierski oświadcza, że zgodnie z postanowieniami podrozdziałów A i C rozdziału 3 części II konwencji przepływ okrętów wojennych przez morze terytorialne Algierii wymaga uzyskania zezwolenia z wyprzedzeniem piętnastu (15) dni, z wyjątkiem przypadków siły wyższej przewidzianych w konwencji.

(„*Upon signature:*

It is the view of the Government of Algeria that its signing the Final Act and the United Nations Convention on the Law of the Sea does not entail any change in its position on the non-recognition of certain other signatories, nor any obligation to co-operate in any field whatsoever with those signatories.

Upon ratification:

The People's Democratic Republic of Algeria does not consider itself bound by the provisions of article 287, paragraph 1 (b), of the [said Convention] dealing with the submission of disputes to the International Court of Justice.

The People's Democratic Republic of Algeria declares that, in order to submit a dispute to the International Court of Justice, prior agreement between all the Parties concerned is necessary in each case.

The Algerian Government declares that, in conformity with the provisions of Part II, Section 3, Subsections A and C of the Convention, the passage of warships in the territorial sea of Algeria is subject to an authorization fifteen (15) days in advance, except in cases of force majeure as provided for in the Convention.”)

ANGOLA

Oświadczenie złożone przy podpisaniu:

„Rząd Ludowej Republiki Angoli zastrzega sobie prawo do interpretacji każdego artykułu konwencji z należyтым uwzględnieniem i w kontekście suwerenności Angoli i integralności

terytorialnej w stosunku do ziemi, powietrza i morza. Szczegóły tych interpretacji zostaną zgłoszone przy ratyfikacji konwencji.

Niniejsze podpisanie nie ma wpływu na stanowisko, które zostało lub zostanie zajęte przez Rząd Angoli w sprawie konwencji przy ratyfikacji.”

(„Upon signature:

"The Government of the People's Republic of Angola reserves the right to interpret any and all articles of the Convention in the context of and with due regard to Angolan Sovereignty and territorial integrity as it applies to land, space and sea. Details of these interpretations will be placed on record at the time of ratification of the Convention.

The present signature is without prejudice to the position taken by the Government of Angola or to be taken by it on the Convention at the time of ratification.")

ARABIA SAUDYJSKA

Deklaracje:

1. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej nie jest związany żadnym prawem krajowym ani żadnym oświadczeniem wydanym przez inne państwa w momencie podpisania lub ratyfikacji niniejszej konwencji. Królestwo zastrzega sobie prawo do przedstawienia we właściwym czasie swojego stanowiska dotyczącego jakiegokolwiek wewnętrznego porządku prawnego. W szczególności ratyfikacja konwencji przez Królestwo w żaden sposób nie stanowi uznania roszczeń morskich innego państwa, które podpisało lub ratyfikowało konwencję, gdy takie roszczenia są niezgodne z postanowieniami Konwencji o prawie morza i naruszają suwerenne prawa i jurysdykcję nad jego obszarami morskimi.
2. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej nie jest związany żadnym międzynarodowym traktatem ani porozumieniem, które zawierają postanowienia niezgodne z Konwencją o prawie morza i naruszają suwerenne prawa i jurysdykcję Królestwa na jego obszarach morskich.
3. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej uważa, że stosowanie postanowień części IX konwencji dotyczących współpracy państw graniczących z obszarami zamkniętymi lub półzamkniętymi wymaga przyjęcia konwencji przez wszystkie zainteresowane państwa.
4. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej uważa, że postanowienia konwencji odnoszące się do stosowania systemu przejścia tranzytowego przez cieśniny używane do żeglugi międzynarodowej, które łączą jedną część morza pełnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej z inną częścią morza pełnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej, stosuje się także do żeglugi między wyspami sąsiadującymi lub przyległymi do takich cieśnin, szczególnie gdy szlaki morskie wyznaczone przez właściwą organizację międzynarodową, używane do wejścia lub wyjścia z cieśniny, są położone w pobliżu takich wysp.
5. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej uważa, że nieszkodliwy przepływ nie będzie stosowany w odniesieniu do jego morza terytorialnego, jeśli istnieje trasa do morza pełnego

lub wyłącznej strefy ekonomicznej, która jest równie odpowiednia z punktu widzenia czynników nawigacyjnych i hydrograficznych.

6. W świetle nieuniknionego niebezpieczeństwa wynikającego z przepływu statków o napędzie jądrowym i statków przewożących materiały jądrowe lub materiały o podobnym charakterze oraz w świetle postanowienia artykułu 22 ustęp 2 [konwencji, o której mowa] dotyczącego prawa państwa nadbrzeżnego do ograniczenia przepływu takich statków do szlaków morskich wyznaczonych przez to państwo w obrębie jego morza terytorialnego, jak również postanowienia artykułu 23 tej konwencji, które wymaga od takich statków posiadania dokumentów i przestrzegania specjalnych środków ostrożności wyszczególnionych w porozumieniach międzynarodowych, Królestwo Arabii Saudyjskiej, mając powyższe na uwadze, wymaga, aby wspomniane wyżej statki otrzymały wcześniejszą zgodę na przepływ przed wejściem na morze terytorialne Królestwa, do czasu gdy zostaną zawarte porozumienia międzynarodowe, o których mowa w artykule 23, i Królestwo stanie się ich stroną. W każdym przypadku państwo bandery takich statków ponosi pełną odpowiedzialność za każdą stratę i szkodę wynikającą z nieszkodliwego przepływu takich statków w obrębie morza terytorialnego Królestwa Arabii Saudyjskiej.

7. Królestwo Arabii Saudyjskiej określi swoje wewnętrzne procedury dla obszarów morskich podległych jego suwerenności i jurysdykcji, tak aby potwierdzić suwerenne prawa i jurysdykcję oraz zagwarantować interesy Królestwa na takich obszarach.

(„Declarations:

1. The Government of the Kingdom of Saudi Arabia is not bound by any domestic legislation or by any declaration issued by other States upon signature or ratification of this Convention. The Kingdom reserves the right to state its position concerning all such legislation or declarations at the appropriate time. In particular, the Kingdom's ratification of the Convention in no way constitutes recognition of the maritime claims of any other State having signed or ratified the Convention, where such claims are inconsistent with the provisions of the Convention on the Law of the Sea and are prejudicial to the sovereign rights and jurisdiction over its maritime areas.

2. The Government of the Kingdom of Saudi Arabia is not bound by any international treaty or agreement which contains provisions that are inconsistent with the Convention on the Law of the Sea and prejudicial to the sovereign rights and jurisdiction of the Kingdom in its maritime areas.

3. The Government of the Kingdom of Saudi Arabia considers that the application of the provisions of part IX of the Convention concerning the cooperation of States bordering enclosed or semi-enclosed areas is subject to the acceptance of the Convention by all the States concerned.

4. The Government of the Kingdom of Saudi Arabia considers that the provisions of the Convention relating to the application of the system of transit passage through straits used for international navigation which connect one part of the high seas or an exclusive economic zone with another part of the high seas or an exclusive economic zone also apply to navigation between islands adjacent or contiguous to such straits, particularly where the sea lanes used for entrance to or exit from the strait, as designated by the competent international organization, are situated near such islands.

5. The Government of the Kingdom of Saudi Arabia considers that innocent passage does not apply to its territorial sea where there is a route to the high seas or an exclusive economic zone which is equally suitable as regards navigational and hydrographical features.

6. *In view of the inherent danger entailed in the passage of nuclear-powered vessels and vessels carrying nuclear or other material of a similar nature and in view of the provision of article 22, paragraph 2, of the [the said Convention] concerning the right of coastal State to confine the passage of such vessels to sea lanes designated by that State within its territorial sea, as well as that of article 23 of the Convention which requires such vessels to carry documents and observe special precautionary measures as specified by international agreements, the Kingdom of Saudi Arabia, with all the above in mind, requires the aforesaid vessels to obtain prior authorization of passage before entering the territorial sea of the Kingdom until such time as the international agreements referred to in article 23 are concluded and the Kingdom becomes a party thereto. Under all circumstances the flag State of such vessels shall assume all responsibility for any loss or damage resulting from the innocent passage of such vessels within the territorial sea of the Kingdom of Saudi Arabia.*

7. *The Kingdom of Saudi Arabia shall issue its internal procedures for the maritime areas subject to its sovereignty and jurisdiction, so as to affirm the sovereign rights and jurisdiction and guarantee the interests of the Kingdom in those areas.”)*

ARGENTYNA

Oświadczenie złożone przy podpisaniu:

Podpisanie konwencji przez Rząd Argentyński nie pociąga za sobą akceptacji Aktu Końcowego Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Pod tym względem Republika Argentyńska zgłasza, tak jak w swoim pisemnym oświadczeniu z dnia 8 grudnia 1982 r. (A/CONF.62/WS/35), zastrzeżenie, w którym stwierdza, że rezolucja III w załączniku I Aktu Końcowego w żaden sposób nie dotyczy „Kwestii Falklandów (Malvinas)”, która jest regulowana przez następujące specjalne rezolucje Zgromadzenia Ogólnego, przyjęte w ramach dekolonizacji: 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31/49, 37/9 i 38/12.

W związku z tym, mając na uwadze, że Malwiny oraz Wyspy South Sandwich i South Georgia stanowią integralną część terytorium Argentyny, Rząd Argentyński oświadcza, że nie uznaje ani nie uznaje tytułu innego państwa, wspólnoty lub osoby prawnej bądź wykonywania przez nie jakiegokolwiek prawa jurysdykcji morskiej, którego ochrony żąda się na mocy interpretacji rezolucji III, naruszającej prawa Argentyny do Malwinów i Wysp South Sandwich i South Georgia oraz ich odpowiednich stref morskich. W związku z tym Rząd Argentyński nie uznaje, jak i nie uznaje, oraz stwierdza nieważność jakiegokolwiek działania lub środka, które mogłyby być podjęte lub przyjęte bez jego zgody w odniesieniu do tej kwestii, którą Rząd Argentyński uważa za mającą istotne znaczenie.

Rząd Argentyński będzie zatem interpretować zaistnienie tego rodzaju aktów jako niezgodne z powołanymi wyżej rezolucjami przyjętymi przez Organizację Narodów Zjednoczonych, których oczywistym celem jest pokojowe załatwienie sporu dotyczącego suwerenności wysp przy pomocy dwustronnych negocjacji i poprzez instytucję dobrych usług Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Ponadto, zdaniem Republiki Argentyńskiej, Akt Końcowy, który przewiduje w ustępie 42, że Konwencja, „łącznie z rezolucjami od I do IV [stanowi] integralną całość”, jedynie opisuje procedurę, która była zastosowana podczas Konferencji, aby uniknąć serii oddzielnych głosowań w sprawie konwencji i rezolucji. Sama konwencja wyraźnie przewiduje w artykule 318, że wyłącznie aneksy stanowią integralną część konwencji; a zatem żaden inny

akt lub dokument, nawet jeżeli został przyjęty przez Konferencję, nie stanowi integralnej części Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.

Oświadczenie złożone przy ratyfikacji:

(a) W odniesieniu do tych postanowień konwencji, które dotyczą nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne, zamiarem Rządu Republiki Argentyńskiej jest kontynuowanie stosowania systemu obecnie obowiązującego dla przepływu obcych okrętów wojennych przez argentyńskie morze terytorialne, gdyż ten system jest całkowicie zgodny z postanowieniami konwencji.

(b) W odniesieniu do części III Konwencji Rząd Argentyński oświadcza, że w Traktacie o pokoju i przyjaźni, podpisanym z Republiką Chile dnia 29 listopada 1984 r., który wszedł w życie dnia 2 maja 1985 r. i został zarejestrowany w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z artykułem 102 Karty Narodów Zjednoczonych, obydwa państwa potwierdziły ważność artykułu V Traktatu Granicznego z 1881 r., gdzie Cieśnina Magellana (Estrecho de Magallanes) została uznana za stale neutralną, z zapewnioną swobodą żeglugi dla bander wszystkich narodów. Powyższy Traktat o pokoju i przyjaźni obejmuje także szczegółowe postanowienia i specjalny załącznik dotyczący żeglugi, zawierający przepisy dotyczące statków podnoszących bandery państw trzecich w Kanale Beagle oraz innych cieśninach i kanałach archipelagu Ziemi Ognistej.

(c) Republika Argentyńska akceptuje postanowienia o zachowaniu i zarządzaniu żywymi zasobami morza pełnego, jednakże uważa, że są one niewystarczające, szczególnie gdy chodzi o przepisy o gatunkach osiadłych lub daleko migrujących stad ryb, oraz że powinny być one uzupełnione przez efektywne i wiążące reżimy wielostronne, które między innymi ułatwiłyby współpracę w zapobieganiu i unikaniu nadmiernych połowów ryb oraz pozwoliłyby na monitorowanie działalności statków rybackich na morzu pełnym oraz użytych metod i narzędzi połowowych.

Rząd Argentyński, mając na uwadze swój zasadniczy interes w zachowaniu zasobów swojej wyłącznej strefy ekonomicznej i przyległego do niej obszaru morza pełnego, uważa, iż zgodnie z postanowieniami konwencji, tam gdzie występuje to samo stado lub stada współżyjących gatunków zarówno w wyłącznej strefie ekonomicznej, jak też w przyległym do niej obszarze morza pełnego, Republika Argentyńska, jako państwo nadbrzeżne, oraz inne państwa łowiące takie stada na obszarze przyległym do wyłącznej strefy ekonomicznej powinny uzgodnić działania niezbędne do zachowania takiego stada lub stad współżyjących gatunków na morzu pełnym.

Niezależnie od tego, zdaniem Rządu Argentyńskiego, w celu wypełnienia obowiązku nałożonego przez konwencję, dotyczącego zachowania żywych zasobów w wyłącznej strefie ekonomicznej i przyległym do niej obszarze, uzasadnione jest przyjęcie, zgodnie z prawem międzynarodowym, wszelkich środków, jakie mogą być uznane za konieczne do tego celu.

(d) Ratyfikacja konwencji przez Republikę Argentyńską nie pociąga za sobą akceptacji Aktu Końcowego Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Pod tym względem Republika Argentyńska zgłasza, tak jak w swoim pisemnym oświadczeniu z dnia 8 grudnia 1982 r. (A/CONF.62/WS/35), zastrzeżenie, w którym stwierdza, że rezolucja III w

załączniku I Aktu Końcowego w żaden sposób nie dotyczy „Kwestii Falklandów (Malvinas)”, która jest regulowana przez następujące specjalne rezolucje Zgromadzenia Ogólnego, przyjęte w ramach dekolonizacji: 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31/49, 37/9, 38/12, 39/6, 40/21, 41/40, 42/19, 43/25, 44/406, 45/424, 46/406, 47/408 i 48/408.[patrz wyżej: ustępy 2, 3 i 4 deklaracji]

Republika Argentyńska potwierdza swoje prawowite i wyłączne zwierzchnictwo nad Malwinami, Wyspami South Sandwich i odpowiadającymi im strefami morskimi i wewnętrznymi, które stanowią integralną część terytorium narodowego. Odzyskanie tych terytoriów i pełne sprawowanie zwierzchnictwa, w poszanowaniu sposobu życia mieszkańców tych terytoriów i zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, stanowi stały cel narodu argentyńskiego, którego nie można się wyrzec.

Ponadto, zdaniem Republiki Argentyńskiej, Akt Końcowy, odwołując się w ustępie 42 do konwencji i rezolucji od I do IV, które stanowią jej integralną całość, jedynie opisuje procedurę, która była zastosowana podczas Konferencji, aby uniknąć serii oddzielnych głosowań w sprawie konwencji i rezolucji. Sama konwencja wyraźnie przewiduje w artykule 318, że wyłącznie aneksy stanowią integralną część konwencji; a zatem żaden inny akt lub dokument, nawet jeżeli został przyjęty przez Konferencję, nie stanowi integralnej części Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.

(e) Republika Argentyńska w pełni respektuje prawo swobody żeglugi zapisane w konwencji, uważając jednak, że tranzyt morski statków przewożących substancje o wysokim stopniu radioaktywności powinien być odpowiednio uregulowany.

Rząd Argentyński przyjmuje postanowienia o zapobieganiu zanieczyszczeniu środowiska morskiego zawarte w części XII konwencji, lecz uważa, że w świetle wydarzeń, które nastąpiły po przyjęciu tego aktu międzynarodowego, środki mające na celu zapobieganie, kontrolę i zmniejszanie skutków zanieczyszczenia morza przez substancje szkodliwe i potencjalnie niebezpieczne oraz substancje o wysokim stopniu radioaktywności powinny być uzupełnione i wzmocnione.

(f) Zgodnie z postanowieniami artykułu 287 Rząd Argentyński oświadcza, że przyjmuje, wymienione niżej środki załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, uwzględniając następującą kolejność : (a) Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza; (b) trybunał arbitrażowy utworzony zgodnie z aneksem VIII dla spraw z zakresu rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, zgodnie z artykułem 1 aneksu VIII. Rząd Argentyński oświadcza również, że nie przyjmuje procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV, odnoszących się do sporów określonych w artykule 298 ustęp 1 literach (a), (b) i (c).

(„ Upon signature:

The signing of the Convention by the Argentine Government does not imply acceptance of the Final Act of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea. In that regard, the Argentine Republic, as in its written statement of 8 December 1982 (A-CONF.62-WS-35), places on record its reservation to the effect that resolution III, in annex I to the final Act, in no way affects the "Question of the Falkland Islands (Malvinas)", which is governed by the following specific resolutions of the General Assembly: 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31-49, 37-9 and 38-12, adopted within the framework of the decolonization process.

In this connection, and bearing in mind that the Malvinas and the South Sandwich and South Georgia Islands form an integral part of Argentine territory, the Argentine Government declares that it neither recognizes nor will it recognize the title of any other State, community or entity or the exercise by it of any right of maritime jurisdiction which is claimed to be protected under any interpretation of resolution III that violates the rights of Argentina over the Malvinas and the South Sandwich and South Georgia Islands and their respective maritime zones. Consequently, it likewise neither recognizes nor will recognize and will consider null and void any activity or measure that may be carried out or adopted without its consent with regard to this question, which the Argentine Government considers to be of major importance.

The Argentine Government will accordingly interpret the occurrence of acts of the kind referred to above as contrary to the aforementioned resolutions adopted by the United Nations, the patent objective of which is the peaceful settlement of the sovereignty dispute concerning the islands by means of bilateral negotiations and through the good offices of the Secretary-General of the United Nations.

Furthermore, it is the understanding of the Argentine Republic that, whereas the Final Act states in paragraph 42 that the Convention "together with resolutions I to IV, [forms] an integral whole", it is merely describing the procedure that was followed at the Conference to avoid a series of separate votes on the Convention and the resolutions. The Convention itself clearly establishes in article 318 that only the Annexes form an integral part of the Convention; thus, any other instrument or document, even one adopted by the Conference, does not form an integral part of the United Nations Convention on the Law of the Sea.

Upon ratification:

(a) With regard to those provisions of the Convention which deal with innocent passage through the territorial sea, it is the intention of the Government of the Argentine Republic to continue to apply the regime currently in force to the passage of foreign warships through the Argentine territorial sea, since that regime is totally compatible with the provisions of the Convention.

(b) With regard to Part III of the Convention, the Argentine Government declares that in the Treaty of Peace and Friendship signed with the Republic of Chile on 29 November 1984, which entered into force on 2 May 1985 and was registered with the United Nations Secretariat in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations, both States reaffirmed the validity of article V of the Boundary Treaty of 1881 whereby the Strait of Magellan (Estrecho de Magallanes) is neutralized forever with free navigation assured for the flags of all nations. The aforementioned Treaty of Peace and Friendship includes regulations for vessels flying the flags of third countries in the Beagle Channel and other straits and channels of the Tierra del Fuego archipelago.

(c) The Argentine Republic accepts the provisions on the conservation and management of the living resources of the high seas, but considers that they are insufficient, particularly the provisions relating to straddling fish stocks or highly migratory fish stocks, and that they should be supplemented by an effective and binding multilateral regime which, inter alia, would facilitate cooperation to prevent and avoid over-fishing, and would permit the monitoring of the activities of fishing vessels on the high seas and of the use of fishing methods and gear.

The Argentine Government, bearing in mind its priority interest in conserving the resources of its exclusive economic zone and the area of the high seas adjacent thereto, considers that, in accordance with the provisions of the Convention, where the same stock or stocks of associated species occur both within the exclusive economic zone and in the area of the high seas adjacent thereto, the Argentine Republic, as the coastal State, and other States fishing for such stocks in the area adjacent

to its exclusive economic zone should agree upon the measures necessary for the conservation of those stocks or stocks of associated species in the high seas.

Independently of this, it is the understanding of the Argentine Government, that in order to comply with the obligation laid down in the Convention concerning the conservation of the living resources in its exclusive economic zone and the area adjacent thereto, it is authorized to adopt, in accordance with international law, all the measures it may deem necessary for the purpose.

(d) The ratification of the Convention by the Argentine Republic does not imply acceptance of the Final Act of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea. In that regard, the Argentine Republic, as in its written statement of 8 December 1982 (A-CONF.62-WS-35), places on record its reservation to the effect that resolution III, in annex I to the Final Act, in no way affects the "Question of the Falkland Islands (Malvinas)", which is governed by the following specific resolutions of the General Assembly: 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31-49, 37-9, 38-12, 39-6, 40-21, 41-40, 42-19, 43-25, 44-406, 45-424, 46-406, 47-408 and 48-408, adopted within the framework of the decolonization process. [See paragraphs 2, 3 and 4 of the declaration made upon signature above.]

The Argentine Republic reaffirms its legitimate and inalienable sovereignty over the Malvinas and the South Sandwich Islands and their respective maritime and island zones, which form an integral part of its national territory. The recovery of those territories and the full exercise of sovereignty, respecting the way of life of the inhabitants of the territories and in accordance with the principles of international law, constitute a permanent objective of the Argentine people that cannot be renounced.

Furthermore, it is the understanding of the Argentine Republic that the Final Act, in referring in paragraph 42 to the Convention together with resolutions I to IV as forming an integral whole, is merely describing the procedure that was followed at the Conference to avoid a series of separate votes on the Convention and the resolutions. The Convention itself clearly establishes in article 318 that only the Annexes form an integral part of the Convention; thus, any other instrument or document, even one adopted by the Conference, does not form an integral part of the United Nations Convention on the Law of the Sea.

(e) The Argentine Republic fully respects the right of free navigation as embodied in the Convention, however, it considers that the transit by sea of vessels carrying highly radioactive substances must be duly regulated.

The Argentine Government accepts the provisions on prevention of pollution of the marine environment contained in Part XII of the Convention, but considers that, in the light of events subsequent to the adoption of that international instrument, the measures to prevent, control and minimize the effects of the pollution of the sea by noxious and potentially dangerous substances and highly active radioactive substances must be supplemented and reinforced.

(f) In accordance with the provisions of article 287, the Argentine Government declares that it accepts, in order of preference, the following means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention: (a) the International Tribunal for the Law of the Sea; (b) an arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VIII for questions relating to fisheries, protection and preservation of the marine environment, marine scientific research, and navigation, in accordance with Annex VIII, article 1. The Argentine Government also declares that it does not accept the procedures provided for in Part XV, section 2, with respect to the disputes specified in article 298, paragraph 1 (a), (b) and (c)."

AUSTRIA

Deklaracje:

„Wobec braku jakichkolwiek innych pokojowych środków, którym Rząd Republiki Austrii przyznałby pierwszeństwo, Rząd Republiki Austrii niniejszym wybiera jeden z następujących środków załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania obu konwencji, zgodnie z artykułem 287 [konwencji, o której mowa], uwzględniając następującą kolejność:

1. Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI;
2. specjalny trybunał arbitrażowy utworzony zgodnie z aneksem VIII;
3. Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.

Również, wobec braku innych środków pokojowych, Rząd Republiki Austrii niniejszym uznaje z dniem dzisiejszym właściwość specjalnego arbitrażu dla sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji o prawie morza odnoszących się do rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, łącznie z zanieczyszczeniem spowodowanym przez statki oraz powstającym w następstwie zrzutu.”

(„*Declarations:*

"In the absence of any other peaceful means to which it would give preference the Government of the Republic of Austria hereby chooses one of the following means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the two Conventions in accordance with article 287 of the [said Convention], in the following order:

- 1. The international Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with Annex VI;*
- 2. A special arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VIII;*
- 3. The International Court of Justice.*

Also in the absence of any other peaceful means, the Government of the Republic of Austria hereby recognizes as of today the validity of special arbitration for any dispute concerning the interpretation or application of the Convention on the Law of the Sea relating to fisheries, protection and preservation of the marine environment, marine scientific research and navigation, including pollution from vessels and by dumping."

BELGIA

Przy podpisaniu:

Rząd Królestwa Belgii postanowił podpisać Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, ponieważ zawiera ona wiele elementów pozytywnych i stanowi kompromis między nimi, który jest do przyjęcia dla większości państw. Niemniej jednak, co do statusu przestrzeni morskiej Rząd Królestwa Belgii ubolewa, że pojęcie słuszności, przyjęte dla delimitacji szelfu kontynentalnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, nie zostało powtórnie zastosowane w postanowieniach o delimitacji morza terytorialnego. Rząd Królestwa Belgii przyjmuje jednak

z zadowoleniem ustanowione w konwencji rozróżnienia pomiędzy rodzajem praw, które państwa nadbrzeżne wykonują z jednej strony nad ich morzem terytorialnym, a z drugiej strony, nad szelfem kontynentalnym i ich wyłączną strefą ekonomiczną.

Jest powszechnie wiadome, że Rząd Belgijski nie może wypowiedzieć się z równym zadowoleniem co do niektórych postanowień reżimu międzynarodowego dna morskiego, które chociaż opierają się na niekwestionowanej zasadzie, nie wydają się być wybranymi w najbardziej odpowiedni sposób z punktu widzenia osiągnięcia, tak szybko i pewnie, jak to jest możliwe, pożądanego rezultatu, narażając na ryzyko powodzenie znakomitego przedsięwzięcia, które Belgia stale popiera i wspomaga. W istocie, niektóre postanowienia części XI oraz aneksów III i IV wydają się zawierać poważne uchybienia i niedociągnięcia, co wyjaśnia, dlaczego nie osiągnięto konsensusu w sprawie tego tekstu podczas ostatniej sesji Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza w kwietniu 1982 r. w Nowym Jorku. Te niedociągnięcia i uchybienia dotyczą w szczególności ograniczenia dostępu do Obszaru, ograniczeń produkcji i niektórych procedur transferu technologii, nie wspominając o dokuczliwych skutkach ponoszonych kosztów i finansowania przyszłej Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego i pierwszej działki wydobywczej Przedsiębiorstwa. Rząd Belgijski wyraża szczerą nadzieję, że te uchybienia i niedociągnięcia zostaną rzeczywiście naprawione przy pomocy norm, przepisów i procedur, określonych przez Komisję Przygotowawczą w celu ułatwienia przyjęcia nowego reżimu przez całą społeczność międzynarodową, jak też umożliwienia, by wspólne dziedzictwo ludzkości było właściwie eksploatowane z korzyścią dla wszystkich państw, a zwłaszcza z korzyścią dla krajów najmniej uprzywilejowanych. Rząd Królestwa Belgii nie jest odosobniony w przekonaniu, że powodzenie nowego reżimu, ustanowienie Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego i ekonomiczne możliwości Przedsiębiorstwa będą w dużym stopniu zależeć od jakości pracy Komisji Przygotowawczej; dlatego też Rząd Belgijski uważa, że wszystkie decyzje Komisji powinny być przyjmowane na zasadzie konsensusu, która jest jedyną drogą ochrony prawnie uzasadnionych interesów wszystkich państw.

Tak, jak to podkreślali dwa lata temu przedstawiciele Francji i Niderlandów, Rząd Belgijski pragnie wyraźnie stwierdzić, że niezależnie od swojej decyzji podpisania w dniu dzisiejszym konwencji Królestwo Belgii nie zamierza w chwili obecnej i w tym miejscu jej ratyfikować. Kwestia ta będzie wymagać odrębnej decyzji w późniejszym terminie, uwzględniającej dokonania Komisji Przygotowawczej w zakresie ustanowienia takiego międzynarodowego reżimu dna morskiego, który byłby do przyjęcia dla wszystkich państw, ze szczególnym naciskiem na kwestie przywołane powyżej.

Rząd Belgijski pragnie także przypomnieć, że Belgia jest członkiem Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, której przekazała kompetencje w niektórych dziedzinach objętych konwencją; szczegółowe oświadczenia o rodzaju i zakresie przekazanych kompetencji zostaną złożone we właściwym czasie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

Rząd Belgijski pragnie także formalnie zwrócić uwagę na kilka punktów, które uważa za szczególnie istotne. Na przykład, przywiązuje on wielkie znaczenie do warunków przewidzianych w artykułach 21 i 23 konwencji dotyczących prawa nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne i zamierza zapewnić, by kryteria określone przez odpowiednie porozumienia międzynarodowe zostały ściśle zastosowane, bez względu na to, czy państwa bandery są stronami tych porozumień. Wyznaczenie szerokości morza

terytorialnego, co ustalono w artykule 3 konwencji, potwierdza i kodyfikuje szeroko występującą praktykę zwyczajową, jedynie dopuszczalną przez prawo międzynarodowe, której respektowanie spoczywa na każdym państwie. Rząd Królestwa Belgii nie uzna zatem za morze terytorialne wód, które są lub które mogą być za takie uważane poza 12 milami morskimi odmierzonymi od linii podstawowych, wytyczonych przez państwo nadbrzeżne zgodnie z konwencją. Po podkreśleniu ścisłego związku, który dostrzega między artykułem 33 ustęp 1 (a) a artykułem 27 ustęp 2 konwencji, Rząd Belgijski zamierza zastrzec sobie prawo, w nagłych wypadkach, a zwłaszcza w przypadkach rażącego naruszenia (konwencji), do podejmowania działań przyznanych państwu nadbrzeżnemu przez drugi z artykułów, o których mowa, bez uprzedniego notyfikowania przedstawicielowi dyplomatycznemu lub urzędnikowi konsularnemu państwa bandery, pod warunkiem że taka notyfikacja nastąpi tak szybko, jak będzie to fizycznie możliwe. Podaje się również do wiadomości, że Rząd Królestwa Belgii pragnie uwzględnić te postanowienia konwencji, które upoważniają go do własnej ochrony, poza granicą morza terytorialnego, przeciwko jakimkolwiek zagrożeniu zanieczyszczeniem i a fortiori przeciwko jakimkolwiek istniejącemu zanieczyszczeniu powstałemu na skutek wypadku na morzu, jak również te postanowienia, które uznają ważność praw i obowiązków wypływających ze specjalnych konwencji i porozumień zawartych uprzednio lub które mogą być zawarte później w oparciu o ogólne zasady ustanowione w konwencji.

Rząd Królestwa Belgii, wobec braku innych środków pokojowych, którym w sposób oczywisty przyznaje pierwszeństwo, uważa za stosowne wybrać, na co zezwala artykuł 287 konwencji, wymienione niżej środki załatwiania sporów dotyczących interpretacji i stosowania konwencji, uwzględniając następującą kolejność :

1. trybunał arbitrażowy utworzony zgodnie z aneksem VIII;
2. Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI;
3. Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.

Podobnie, wobec braku innych środków pokojowych, Rząd Królestwa Belgii chce niniejszym uznać ważność specjalnej procedury arbitrażowej dla każdego sporu dotyczącego interpretacji lub stosowania postanowień konwencji w odniesieniu do rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, łącznie z zanieczyszczeniem spowodowanym przez statki oraz powstającym w następstwie zrzutu.

W chwili obecnej Rząd Belgijski nie chce składać żadnej deklaracji przewidzianej w artykule 298, ograniczając się do deklaracji złożonej zgodnie z artykułem 287. Rząd Królestwa Belgii nie uważa, że jest związany jakimkolwiek z oświadczeń, które złożyło lub może złożyć inne państwo przy podpisaniu lub ratyfikacji konwencji, zastrzegając sobie prawo, w razie potrzeby, do określenia we właściwym czasie swojego stanowiska odnośnie do każdego z tych oświadczeń.

Przy ratyfikacji:

Królestwo Belgii zauważa, że jako państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej przekazało Wspólnocie kompetencje w niektórych dziedzinach przewidzianych w konwencji,

które zostały wyszczególnione w deklaracji złożonej przez Wspólnotę Europejską w momencie formalnego potwierdzenia konwencji w dniu 1 kwietnia 1998 r.

Zgodnie z artykułem 287 konwencji Królestwo Belgii niniejszym oświadcza, że wybiera jako środki załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, ze względu na swoje preferencje dla wcześniej ustanowionych jurysdykcji, Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI (artykuł 287 ustęp 1(a)) bądź Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości (artykuł 287 ustęp 1(b)), wobec braku innych środków pokojowego załatwiania sporów, którym mogłoby dać pierwszeństwo.

(„Upon signature:

The Government of the Kingdom of Belgium has decided to sign the United Nations Convention on the Law of the Sea because the Convention has a very large number of positive features and achieves a compromise on them which is acceptable to most States. Nevertheless, with regard to the status of maritime space, it regrets that the concept of equity, adopted for the delimitation of the continental shelf and the exclusive economic zone, was not applied again in the provisions for delimiting the territorial sea. It welcomes, however, the distinctions established by the Convention between the nature of the rights which riparian States exercise over their territorial sea, on the one hand, and over the continental shelf and their exclusive economic zone, on the other.

It is common knowledge that the Belgian Government cannot declare itself also satisfied with certain provisions of the international régime of the sea-bed which, though based on a principle that it would not think of challenging, seems not to have chosen the most suitable way of achieving the desired result as quickly and surely as possible, at the risk of jeopardizing the success of a generous undertaking which Belgium consistently encourages and supports. Indeed, certain provisions of Part XI and of Annexes III and IV appear to it to be marred by serious defects and shortcomings which explain why consensus was not reached on this text at the last session of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea, in New York, in April 1982. These shortcomings and defects concern in particular the restriction of access to the Area, the limitations on production and certain procedures for the transfer of technology, not to mention the vexatious implications of the cost and financing of the future International Sea-Bed Authority and the first mine site of the Enterprise. The Belgian Government sincerely hopes that these shortcomings and defects will in fact be rectified by the rules, regulations and procedures which the Preparatory Commission should draw up with the twofold intent of facilitating acceptance of the new régime by the whole international community and enabling the common heritage of mankind to be properly exploited for the benefit of all and, preferably, for the benefit of the least favoured countries. The Government of the Kingdom of Belgium is not alone in thinking that the success of this new régime, the effective establishment of the International Sea-Bed Authority and the economic viability of the Enterprise will depend to a large extent on the quality and seriousness of the Preparatory Commission's work: it therefore considers that all decisions of the Commission should be adopted by consensus, that being the only way of protecting the legitimate interests of all.

As the representatives of France and the Netherlands pointed out two years ago, the Belgian Government wishes to make it abundantly clear that, notwithstanding its decision to sign the Convention today, the Kingdom of Belgium is not here and now determined to ratify it. It will take a separate decision on this point at a later date, which will take account of what the Preparatory Commission has accomplished to make the international régime of the sea-bed acceptable to all, focusing mainly on the questions to which attention has been drawn above.

The Belgian Government also wishes to recall that Belgium is a member of the European Economic Community, to which it has transferred powers in certain areas covered by the Convention; detailed

declarations on the nature and extent of the powers transferred will be made in due course, in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.

It also wishes to draw attention formally to several points which it considers particularly crucial. For example, it attaches great importance to the conditions to which Articles 21 and 23 of the Convention subject the right of innocent passage through the territorial sea, and it intends to ensure that the criteria prescribed by the relevant international agreements are strictly applied, whether the flag States are parties thereto or not. The limitation of the breadth of the territorial sea, as established by Article 3 of the Convention, confirms and codifies a widely observed customary practice which it is incumbent on every State to respect, as it is the only one admitted by international law: the Government of the Kingdom of Belgium will not therefore recognize, as territorial sea, waters which are, or may be, claimed to be such beyond 12 nautical miles measured from baselines determined by the riparian State in accordance with the Convention. Having underlined the close linkage which it perceives between Article 33, paragraph 1 (a), and Article 27, paragraph 2, of the Convention, the Government of the Kingdom of Belgium intends to reserve the right, in emergencies and especially in cases of blatant violation, to exercise the powers accorded to the riparian State by the latter text, without notifying beforehand a diplomatic agent or consular officer of the flag State, on the understanding that such notification shall be given as soon as it is physically possible. Finally, everyone will understand that the Government of the Kingdom of Belgium chooses to emphasize those provisions of the Convention which entitle it to protect itself, beyond the limit of the territorial sea, against any threat of pollution and, a fortiori, against any existing pollution resulting from an accident at sea, as well as those provisions which recognize the validity of rights and obligations deriving from specific conventions and agreements concluded previously or which may be concluded subsequently in furtherance of the general principles set forth in the Convention.

In the absence of any other peaceful means to which it obviously gives priority, the Government of the Kingdom of Belgium deems it expedient to choose alternatively, and in order of preference, as Article 287 of the Convention leaves it free to do, the following means of settling disputes concerning the interpretation or application of the Convention:

- 1. an arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VIII;*
- 2. the International Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with Annex VI;*
- 3. the International Court of Justice.*

Still in the absence of any other peaceful means, the Government of the Kingdom of Belgium wishes here and now to recognize the validity of the special arbitration procedure for any dispute concerning the interpretation or application of the provisions of the Convention in respect of fisheries, protection and preservation of the marine environment, marine scientific research or navigation, including pollution from vessels and by dumping.

For the time being, the Belgian Government does not wish to make any declaration in accordance with Article 298, confining itself to the one made above in accordance with Article 287. Finally, the Government of the Kingdom of Belgium does not consider itself bound by any of the declarations which other States have made, or may make, upon signing or ratifying the Convention, reserving the right, as necessary, to determine its position with regard to each of them at the appropriate time.

Upon ratification:

Declaration:

The Kingdom of Belgium notes that , as a State member of the European Community, it has transferred competence to the Community for some matters provided for in the Convention, which are

listed in the declaration made by the European Community upon formal confirmation of the Convention by the European Community on 1st April 1998.

In accordance with article 287 of the Convention, the Kingdom of Belgium hereby declares that it chooses, as a means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention, in view of its preference for pre-established jurisdictions, either the International Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with Annex VI (art. 287.1 (a)) or the International Court of Justice (art. 287.1(b)), in the absence of any other means of peaceful settlement of disputes that it might prefer.”)

BOLIWIA

Podpisując Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Rząd Boliwii niniejszym składa następującą deklarację przed wspólnotą międzynarodową:

1. Konwencja o prawie morza jest instrumentem, który można poprawić, i, zgodnie z jej postanowieniami, podlega rewizji. Boliwia, będąc jej Stroną, przedstawi, we właściwym czasie, propozycje i zmiany, które są zgodne z jej narodowymi interesami.
2. Boliwia jest przekonana, że konwencja w niedalekiej przyszłości zapewni wspólny rozwój zasobów dna morskiego z równymi możliwościami i prawami dla wszystkich narodów, zwłaszcza dla krajów rozwijających się.
3. Wolność dostępu do i od strony morza, której konwencja udziela narodom śródlądowym, jest prawem, które Boliwia wykonuje na mocy traktatów dwustronnych i będzie wykonywać nadal na mocy pozytywnego prawa międzynarodowego zawartego w konwencji.
4. Boliwia chce zaznaczyć, że jest krajem, który nie wykonuje zwierzchnictwa morskiego nie z powodu swojego naturalnego położenia geograficznego, lecz w wyniku wojny, i że będzie domagać się wszystkich praw państw nadbrzeżnych przewidzianych w konwencji, gdy tylko odzyska omawiany status prawny w następstwie negocjacji w sprawie przywrócenia Boliwii jej suwerennego dostępu do Oceanu Spokojnego.

(„ Upon signature:

On signing the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Government of Bolivia hereby makes the following declaration before the International community:

1. *The Convention on the Law of the Sea is a perfectible instrument and, according to its own provisions, is subject to revision. As a party to it, Bolivia will, when the time comes, put forward proposals and revisions which are in keeping with its national interests.*
2. *Bolivia is confident that the Convention will ensure, in the near future, the joint development of the resources of the sea-bed, with equal opportunities and rights for all nations, especially developing countries.*
3. *Freedom of access to and from the sea, which the Convention grants to land-locked nations, is a right that Bolivia has been exercising by virtue of bilateral treaties and will continue to exercise by virtue of the norms of positive international law contained in the Convention.*

4. Bolivia wishes to place on record that it is a country that has no maritime sovereignty as a result of a war and not as a result of its natural geographic position and that it will assert all the rights of coastal States under the Convention once it recovers the legal status in question as a consequence of negotiations on the restoration to Bolivia of its own sovereign outlet to the Pacific Ocean.”)

BRAZYLIA

Przy podpisaniu:

„I. Brazylia podpisuje konwencję ad referendum, z zastrzeżeniem ratyfikacji konwencji zgodnie z brazylijskimi procedurami konstytucyjnymi, które obejmują zatwierdzenie przez Kongres Narodowy.

II. Rząd Brazylijski przyjmuje, że reżim, który jest stosowany w praktyce na obszarach morskich przyległych do wybrzeża Brazylii, jest zgodny z postanowieniami konwencji.

III. Rząd Brazylijski przyjmuje, że postanowienia artykułu 301, który zakazuje «groźby użycia lub użycia siły przeciwko integralności terytorialnej lub niezawisłości politycznej innego państwa, lub w jakikolwiek inny sposób niezgodny z zasadami prawa międzynarodowego zawartymi w Karcie Narodów Zjednoczonych», stosuje się w szczególności do obszarów morskich podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji państwa nadbrzeżnego.

IV. Rząd Brazylijski przyjmuje, że postanowienia konwencji nie upoważniają innych państw do przeprowadzania w wyłącznej strefie ekonomicznej ćwiczeń wojskowych i manewrów, w szczególności tych, które powodują użycie broni lub materiałów wybuchowych, bez zgody państwa nadbrzeżnego.

V. Rząd Brazylijski przyjmuje, że zgodnie z postanowieniami konwencji państwo nadbrzeżne ma w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym wyłączne prawo do budowania, udzielania zgody i stanowienia przepisów dotyczących budowy, eksploatacji i użytkowania wszystkich, bez wyjątku, typów instalacji i konstrukcji, niezależnie od ich natury i przeznaczenia.

VI. Brazylia wykonuje suwerenne prawa w odniesieniu do szelfu kontynentalnego poza odległością dwustu mil morskich od linii podstawowych aż do zewnętrznej krawędzi obrzeża kontynentalnego, jak to określono w artykule 76.

VII. Rząd Brazylijski zastrzega sobie prawo do złożenia w odpowiednim czasie deklaracji przewidzianych w artykułach 287 i 298 dotyczących załatwiania sporów.”

Przy ratyfikacji:

„I. Rząd Brazylijski przyjmuje, że postanowienia artykułu 301, który zakazuje «groźby użycia lub użycia siły przeciwko integralności terytorialnej lub niezawisłości politycznej innego państwa, lub w jakikolwiek inny sposób niezgodny z zasadami prawa międzynarodowego

zawartymi w Karcie Narodów Zjednoczonych», stosuje się w szczególności do obszarów morskich podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji państwa nadbrzeżnego. ”

„II. Rząd Brazylijski przyjmuje, że postanowienia konwencji nie upoważniają innych państw do przeprowadzania w wyłącznej strefie ekonomicznej ćwiczeń wojskowych i manewrów, w szczególności tych, które powodują użycie broni lub materiałów wybuchowych, bez zgody państwa nadbrzeżnego. ”

„III. Rząd Brazylijski przyjmuje, że zgodnie z postanowieniami konwencji państwo nadbrzeżne ma w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym wyłączne prawo do budowania, udzielania zgody i stanowienia przepisów dotyczących budowy, eksploatacji i użytkowania wszystkich, bez wyjątku, typów instalacji i konstrukcji, niezależnie od ich natury i przeznaczenia. ”

(„ Upon signature:

"I. Signature by Brazil is ad referendum, subject to ratification of the Convention in conformity with Brazilian constitutional procedures, which include approval by the National Congress.

II. The Brazilian Government understands that the régime which is applied in practice in maritime areas adjacent to the coast of Brazil is compatible with the provisions of the Convention.

III. The Brazilian Government understands that the provision of article 301, which prohibits "any threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the principles of international law embodied in the Charter of the United Nations", apply, in particular, to the maritime areas under the sovereignty or the jurisdiction of the coastal State.

IV. The Brazilian Government understands that the provisions of the Convention do not authorize other States to carry out in the exclusive economic zone military exercises or manoeuvres, in particular those that imply the use of weapons or explosives, without the consent of the coastal State.

V. The Brazilian Government understands that, in accordance with the provisions of the Convention, the coastal State has, in the exclusive economic zone and on the continental shelf, the exclusive right to construct and to authorize and regulate the construction, operation and use of all types of installations and structures, without exception, whatever their nature or purpose.

VI. Brazil exercises sovereignty rights over the continental shelf, beyond the distance of two hundred nautical miles from the baselines, up to the outer edge of the continental margin, as defined in article 76.

VII. The Brazilian Government reserves the right to make at the appropriate time the declarations provided for in articles 287 and 298, concerning the settlement of disputes."

Upon ratification:

"I. The Brazilian Government understands that the provisions of article 301 prohibiting "any threat or use of force against the territorial integrity of any State, or in other manner inconsistent with the principles of international law embodied in the Charter of the United Nations apply in particular to the maritime areas under the sovereignty or jurisdiction of the coastal State.

"II. The Brazilian Government understands that the provisions of the Convention do not authorize other States to carry out military exercises or manoeuvres, in particular those involving the use of weapons or explosives, in the Exclusive Economic Zone without the consent of the coastal State.

"III. The Brazilian Government understands that in accordance with the provisions of the Convention the coastal State has, in the Exclusive Economic Zone and on the continental shelf, the exclusive right to construct and to authorize and to regulate the construction, operation and use of all kinds of installations and structures, without exception, whatever their nature or purpose".)

CHILE

Przy podpisaniu (potwierdzona przy ratyfikacji):

W wykonaniu prawa przyznanego przez artykuł 310 konwencji delegacja Chile pragnie przede wszystkim powtórzyć w całości oświadczenie złożone na ostatnim kwietniowym posiedzeniu, gdy konwencja została przyjęta. Oświadczenie to jest zawarte w dokumencie A/CONF.62/SR.164. ... i dotyczy w szczególności zasadniczej koncepcji prawnej konwencji, czyli 200-milowej wyłącznej strefy ekonomicznej, do wypracowania której Rząd Chile wniósł istotny wkład, będąc pierwszym, który wysunął taką koncepcję 35 lat temu, w 1947 r., i pomagając następnie ją zdefiniować i pozyskać dla niej akceptację międzynarodową. Wyłączna strefa ekonomiczna ma samoistny charakter prawny odmienny od charakteru morza terytorialnego i morza pełnego. Jest to strefa pod jurysdykcją narodową, nad którą państwo nadbrzeżne wykonuje zwierzchnictwo ekonomiczne i w której państwa trzecie korzystają z wolności żeglugi, przelotu i wolności właściwych dla żeglugi międzynarodowej. Konwencja definiuje strefę jako przestrzeń morską znajdującą się pod jurysdykcją państwa nadbrzeżnego, powiązaną z suwerennością terytorialną państwa nadbrzeżnego i faktycznym terytorium, na warunkach podobnych do tych, które rządzą innymi przestrzeniami morskimi, zwłaszcza morzem terytorialnym i szelfem kontynentalnym. W stosunku do cieśnin używanych do żeglugi międzynarodowej delegacja Chile pragnie potwierdzić i powtórzyć w pełni oświadczenie złożone w kwietniu, zawarte w dokumencie A/CONF.62/SR.164 wskazanym wyżej, jak również treść dodatkowego pisemnego oświadczenia z dnia 7 kwietnia 1982 r. zawartego w dokumencie A/CONF.62/WS/19.

W odniesieniu do międzynarodowego reżimu dna morskiego Rząd Chile pragnie powtórzyć oświadczenie złożone przez Grupę 77 na kwietniowym posiedzeniu, dotyczące koncepcji prawnej wspólnego dziedzictwa ludzkości, której istnienie zostało uroczyście potwierdzone w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Ogólne w 1970 r. i którą niniejsza konwencja określa jako część *ius cogens*. Każde działanie podjęte przeciwko tej zasadzie i poza ramami reżimu dna morskiego, jak pokazała kwietniowa debata, byłoby całkowicie nieważne i nielegalne.

Przy ratyfikacji:

...

2. Republika Chile oświadcza, że Traktat o pokoju i przyjaźni podpisany z Republiką Argentyny dnia 29 listopada 1984 r., który wszedł w życie dnia 2 maja 1985 r., będzie określać rozgraniczenie między odpowiednimi zwierzchnictwami nad morzem, dnem morskim i podziemiem Republiki Argentyny i Republiki Chile na morzu strefy południowej na warunkach wskazanych w artykułach od 7 do 9.

3. W odniesieniu do części II konwencji:

(a) zgodnie z artykułem 13 Traktatu o pokoju i przyjaźni z 1984 r. Republika Chile, wykonując swoje suwerenne prawa, przyznaje Republice Argentyny ułatwienia w żegludze przez chilijskie wody wewnętrzne określone w Traktacie, które zostały wyszczególnione w artykułach od 1 do 9 załącznika 2.

Ponadto Republika Chile oświadcza, że na mocy tego Traktatu statki bandery państw trzecich mogą bez przeszkód płynąć przez wody wewnętrzne po szlakach wyszczególnionych w artykułach 1 i 8 załącznika 2, z uwzględnieniem odpowiednich regulacji chilijskich.

W Traktacie o pokoju i przyjaźni z 1984 r. obydwie Strony uzgodniły system żeglugi i pilotażu w Kanale Beagle określony w artykułach od 11 do 16 załącznika 2. Postanowienia o żegludze zawarte w tym załączniku zastępują wszystkie poprzednie porozumienia w tym względzie, które istniały między Stronami.

Pragniemy powtórzyć, że systemy i ułatwienia w żegludze, o których mowa w niniejszym ustępie, zostały określone w Traktacie o pokoju i przyjaźni z 1984 r. wyłącznie dla ułatwienia żeglugi morskiej między wyznaczonymi punktamiorskimi i obszarami po wyznaczonych szlakach, tak więc nie mają one zastosowania do innych szlaków istniejących w tej strefie, które nie zostały szczegółowo uzgodnione.

(b) Republika Chile potwierdza całkowitą ważność i obowiązywanie Dekretu Ministerstwa Spraw Zagranicznych nr 416 z 1977 r., który zgodnie z zasadami artykułu 7 konwencji - jakie zostały w pełni uznane przez Chile - ustalił proste linie podstawowe zatwierdzone w artykule 11 Traktatu o pokoju i przyjaźni z 1984 r.

(c) w przypadkach gdy państwo ustanawia ograniczenia prawa nieszkodliwego przepływu dla obcych okrętów wojennych, Republika Chile zastrzega sobie prawo zastosowania podobnych środków restrykcyjnych.

4. W odniesieniu do części III konwencji należy zauważyć, że zgodnie z artykułem 35 (c) postanowienia tej części nie naruszają reżimu prawnego Cieśniny Magellana, odkąd przepływ przez tę Cieśninę jest „uregulowany przez obowiązujące od dłuższego czasu konwencje międzynarodowe, zwłaszcza dotyczące takich cieśnin”, jak np. Traktat o granicach z 1881 r., którego reżim jest potwierdzony w Traktacie o pokoju i przyjaźni z 1984 r.

W artykule 10 wymienionego Traktatu Chile i Argentyna uzgodniły granicę na wschodnim krańcu Cieśniny Magellana oraz uzgodniły, że ta granica w żaden sposób nie zmienia postanowień Traktatu o granicach z 1881 r., poprzez który, co Chile oświadczyło jednostronnie w 1873 r., Cieśnina Magellana jest wiecześnie neutralna z wolną żeglugą zapewnioną dla bander wszystkich narodów, na warunkach określonych w artykule V. Ze swojej strony Republika Argentyńska zobowiązała się utrzymać, w każdym czasie i w każdych okolicznościach, prawo statków wszystkich bander do szybkiej i nieskrępowanej żeglugi przez swoje wody jurysdykcyjne do i z Cieśniny Magellana.

Ponadto powtarzamy, że chilijski transport morski do i z północy przez Estrecho de Le Maire będzie korzystał z uprawnień określonych w załączniku 2 artykułu 10 Traktatu o pokoju i przyjaźni.

5. Mając na uwadze swoje zainteresowanie zachowaniem zasobów w wyłącznej strefie ekonomicznej i obszarze przyległym do morza pełnego, Republika Chile uważa, że zgodnie z postanowieniami konwencji, gdy to samo stado lub stada współżyjących gatunków występują zarówno w wyłącznej strefie ekonomicznej, jak i na obszarze przyległym do morza pełnego, Republika Chile, jako państwo nadbrzeżne, i państwa łowiące takie stada na obszarze przyległym do wyłącznej strefy ekonomicznej muszą uzgodnić środki niezbędne do zachowania na morzu pełnym takich stad lub współżyjących gatunków. Wobec braku takiego uzgodnienia Chile zastrzega sobie prawo do wykonywania swoich praw na mocy artykułu 116 i innych postanowień [wspomnianej konwencji] oraz innych praw przyznanych jej na mocy prawa międzynarodowego.

6. W odniesieniu do części XI konwencji i jej dodatkowego porozumienia, w opinii Chile, w celu zapobiegania zanieczyszczeniu przy działalności badawczej i wydobywczej Organizacja musi stosować ogólne kryterium, zgodnie z którym podwodne wydobycie będzie podlegać standardom nie mniej rygorystycznym, niż te obowiązujące na lądzie.

7. Co do części XV konwencji Republika Chile oświadcza, że:

(a) zgodnie z artykułem 287 konwencji przyjmuje ona niżej wymienione środki załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, uwzględniając następującą kolejność :

(i) Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI;

(ii) specjalny trybunał arbitrażowy utworzony zgodnie z aneksem VIII dla kategorii sporów tam wyszczególnionych, dotyczących rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, łącznie z zanieczyszczeniem spowodowanym przez statki oraz powstającym w następstwie zrzutu.

(b) zgodnie z artykułami od 280 do 282 konwencji wybór środków załatwiania sporów wskazany w poprzednim ustępie nie naruszy w żaden sposób obowiązków wynikających z ogólnych, regionalnych lub dwustronnych umów, których stroną jest Republika Chile, dotyczących pokojowego załatwiania sporów.

(c) zgodnie z artykułem 298 konwencji Chile oświadcza, że nie przyjmuje żadnej procedury przewidzianej w rozdziale 2 części XV co do sporów, o których mowa w artykule 298 ustęp 1 (a), (b) i (c) konwencji.

(„Statement made upon signature and confirmed upon ratification:

In exercise of the right conferred by article 310 of the Convention, the delegation of Chile wishes first of all to reiterate in its entirety the statement it made at last April's meeting when the Convention was adopted. That statement is reproduced in document A-CONF.62-SR.164. . . . in particular to the Convention's pivotal legal concept, that of the 200 mile exclusive economic zone to the elaboration of which [the Government of Chile] country made an important contribution, having been the first to declare such a concept, 35 years ago in 1947, and having subsequently helped to define and earn it international acceptance. The exclusive economic zone has a sui generis legal character distinct from that of the territorial sea and the high seas. It is a zone under national jurisdiction, over which the

coastal State exercises economic sovereignty and in which third States enjoy freedom of navigation and overflight and the freedoms inherent in international communication. The Convention defines it as a maritime space under the jurisdiction of the coastal State, bound to the latter's territorial sovereignty and actual territory, on terms similar to those governing other maritime spaces, namely the territorial sea and the continental shelf. With regard to straits used for international navigation, the delegation of Chile wishes to reaffirm and reiterate in full the statement made last April, as reproduced in document A-CONF.62-SR.164 referred to above, as well as the content of the supplementary written statement dated 7 April 1982 contained in document A-CONF.62-WS-19.

With regard to the international sea-bed régime, [the Government of Chile wishes] to reiterate the statement made by the Group of 77 at last April's meeting regarding the legal concept of the common heritage of mankind, the existence of which was solemnly confirmed by consensus by the General Assembly in 1970 and which the present Convention defines as a part of jus cogens. Any action taken in contravention of this principle and outside the framework of the sea-bed régime would, as last April's debate showed, be totally invalid and illegal.

Upon ratification:

...

2. The Republic of Chile declares that the Treaty of Peace and Friendship signed with the Argentine Republic on 29 November 1984, which entered into force on 2 May 1985, shall define the boundaries between the respective sovereignties over the sea, seabed and subsoil of the Argentine Republic and the Republic of Chile in the sea of the southern zone in the terms laid down in articles 7 to 9.

3. With regard to part II of the Convention:

(a) In accordance with article 13 of the Treaty of Peace and Friendship of 1984, the Republic of Chile, in exercise of its sovereign rights, grants to the Argentine Republic the navigation facilities through Chilean internal waters described in that Treaty, which are specified in annex 2, articles 1 to 9.

In addition, the Republic of Chile declares that by virtue of this Treaty, ships flying the flag of third countries may navigate without obstacles through the internal waters along the routes specified in annex 2, articles 1 and 8, subject to the relevant Chilean regulations.

In the Treaty of Peace and Friendship of 1984, the two Parties agreed on the system of navigation and pilotage in the Beagle Channel defined in annex 2, articles 11 to 16. The provisions on navigation set forth in that annex replace any previous agreement on the subject that might exist between the Parties.

We reiterate that the navigation systems and facilities referred to in this paragraph were established in the 1984 Treaty of Peace and Friendship for the sole purpose of facilitating maritime communication between specific maritime points and areas, along the specific routes indicated, so that they do not apply to other routes existing in the zone which have not been specifically agreed on.

b) The Republic of Chile reaffirms the full validity and force of Supreme Decree No. 416 of 1977, of the Ministry of Foreign Affairs, which, in accordance with the principles of article 7 of the Convention - which have been fully recognized by Chile - established the straight baselines which were confirmed in article 11 of the 1984 Treaty of Peace and Friendship.

c) In cases in which the State places restrictions on the right of innocent passage for foreign warships, the Republic of Chile reserves the right to apply similar restrictive measures.

4. *With regard to part III of the Convention, it should be noted that in accordance with article 35 (c), the provisions of this part do not affect the legal regime of the Strait of Magellan, since passage through that strait is "regulated by long-standing international conventions in force specifically relating to such straits" such as the 1881 Boundary Treaty, a regime which is reaffirmed in the Treaty of Peace and Friendship of 1984.*

In article 10 of the latter Treaty, Chile and Argentina agreed on the boundary at the eastern end of the Strait of Magellan and agreed that this boundary in no way alters the provisions of the 1881 Boundary Treaty, whereby, as Chile declared unilaterally in 1873, the Strait of Magellan is neutralized forever with free navigation assured for the flags of all nations under the terms laid down in article V. For its part, the Argentine Republic undertook to maintain, at any time and in whatever circumstances, the right of ships of all flags to navigate expeditiously and without obstacles through its jurisdictional waters to and from the Strait of Magellan.

Furthermore, we reiterate that Chilean maritime traffic to and from the north through the Estrecho de Le Maire shall enjoy the facilities laid down in annex 2, article 10 of the 1984 Treaty of Peace and Friendship.

5. *Having regard for its interest in the conservation of the resources in its exclusive economic zone and the adjacent area of the high seas, the Republic of Chile believes that, in accordance with the provisions of the Convention, where the same stock or stocks of associated species occur both within the exclusive economic zone and in the adjacent area of the high seas, the Republic of Chile, as the coastal State, and the States fishing for such stocks in the area adjacent to its exclusive economic zone must agree upon the measures necessary for the conservation in the high seas of these stocks or associated species. In the absence of such agreement, Chile reserves the right to exercise its rights under article 116 and other provisions of the [said Convention], and the other rights accorded to it under international law.*

6. *With reference to part XI of the Convention and its supplementary Agreement, it is Chile's understanding that, in respect of the prevention of pollution in exploration and exploitation activities, the Authority must apply the general criterion that underwater mining shall be subject to standards which are at least as stringent as comparable standards on land.*

7. *With regard to part XV of the Convention, the Republic of Chile declares that:*

(a) In accordance with article 287 of the Convention, it accepts, in order of preference, the following means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention:

- i) The International Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with annex VI;*
- ii) A special arbitral tribunal, established in accordance with annex VIII, for the categories of disputes specified therein relating to fisheries, protection and preservation of the marine environment, and marine scientific research and navigation, including pollution from vessels and by dumping.*

(b) In accordance with articles 280 to 282 of the Convention, the choice of means for the settlement of disputes indicated in the preceding paragraph shall in no way affect the obligations deriving from the general, regional or bilateral agreements to which the Republic of Chile is a party concerning the peaceful settlement of disputes.

(c) In accordance with article 298 of the Convention, Chile declares that it does not accept any of the procedures provided for in part XV, section 2 with respect to the disputes referred to in article 298, paragraphs 1(a), (b) and (c) of the Convention.")

CHINY

Deklaracja:

1. Zgodnie z postanowieniami Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza Chińska Republika Ludowa będzie wykonywać suwerenne prawa i jurysdykcję nad wyłączną strefą ekonomiczną o szerokości 200 mil morskich oraz nad szelfem kontynentalnym.
2. Chińska Republika Ludowa dokona, w drodze konsultacji, delimitacji granic jurysdykcji morskiej z państwami o wybrzeżach przeciwległych lub przyległych do Chin, odpowiednio na podstawie prawa międzynarodowego i zgodnie z zasadą słuszności.
3. Chińska Republika Ludowa potwierdza swoją suwerenność nad wszystkimi swoimi archipelagami i wyspami wymienionymi w artykule 2 Ustawy Chińskiej Republiki Ludowej o morzu terytorialnym i strefie przyległej, która została ogłoszona dnia 25 lutego 1992 r.
4. Chińska Republika Ludowa potwierdza, że postanowienia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza dotyczące nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne nie naruszają prawa państwa nadbrzeżnego do żądania, zgodnie ze swoimi ustawami i przepisami, uzyskania przez obce państwo uprzedniego zezwolenia lub wcześniejszego zgłoszenia państwu nadbrzeżnemu przepływu swoich okrętów wojennych przez morze terytorialne państwa nadbrzeżnego.

(„Declaration:

1. *In accordance with the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the People's Republic of China shall enjoy sovereign rights and jurisdiction over an exclusive economic zone of 200 nautical miles and the continental shelf.*
2. *The People's Republic of China will effect, through consultations, the delimitation of boundary of the maritime jurisdiction with the states with coasts opposite or adjacent to China respectively on the basis of international law and in accordance with the equitable principle.*
3. *The People's Republic of China reaffirms its sovereignty over all its archipelagoes and islands as listed in article 2 of the Law of the People's Republic of China on the Territorial Sea and Contiguous Zone which was promulgated on 25 February 1992.*
4. *The People's Republic of China reaffirms that the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea concerning innocent passage through the territorial sea shall not prejudice the right of a coastal state to request, in accordance with its laws and regulations, a foreign state to obtain advance approval from or give prior notification to the coastal state for the passage of its warships through the territorial sea of the coastal state.”)*

CHORWACJA

4 listopada 1999

„Republika Chorwacji uważa, że zgodnie z artykułem 53 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 29 maja 1969 r. nie istnieje bezwzględna norma powszechnego prawa międzynarodowego, która zakazywałaby państwu nadbrzeżnemu żądania od obcych okrętów

wojennych zgłoszenia, na podstawie swoich praw i przepisów, zamiaru nieszkodliwego przepływu przez swoje wody terytorialne i która zakazywałaby ograniczenia liczby okrętów wojennych dopuszczonych do wykonywania prawa nieszkodliwego przepływu w tym samym czasie (artykuły od 17 do 32 konwencji).”

Deklaracja złożona zgodnie z artykułem 287:

„Stosując artykuł 287 [konwencji], Rząd Chorwacji [oświadcza], że dla załatwiania sporów dotyczących stosowania lub interpretacji konwencji i Porozumienia przyjętego dnia 28 lipca 1994 r. dotyczącego wprowadzenia w życie części XI wybiera wymienione niżej środki, uwzględniając następującą kolejność :

(i) Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI;

(ii) Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.”

(„*Declaration:*

"The Republic of Croatia considers that, in accordance with article 53 the Vienna Convention on the Law of Treaties of 29 May 1969, there is no preemptory norm of general international law, which would forbid a coastal state to request by its laws and regulations foreign warships to notify their intention of innocent passage through its territorial waters, and to limit the number of warships allowed to exercise the right of innocent passage at the same time (articles 17-32 of the Convention)."

4 November 1999

Declaration under article 287:

In implementation of article 287 of the [Convention], the Government of Croatia [declares] that, for the settlement of disputes concerning the application or interpretation of the Convention and of the Agreement adopted on 28 July 1994 relating to the Implementation of Part XI, it chooses, in order of preference, the following means:

(i) The International Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with annex VI;

(ii) The International Court of Justice."

EGIPT

Przy ratyfikacji:

1. Arabska Republika Egiptu ustanawia szerokość swojego morza terytorialnego na 12 mil morskich, stosownie do artykułu 5 rozporządzenia z dnia 18 stycznia 1951 r., zmienionego Dekretem z dnia 17 lutego 1958 r., zgodnego z postanowieniami artykułu 3 konwencji.

2. Arabska Republika Egiptu opublikuje, tak szybko, jak to możliwe, mapy wskazujące linie podstawowe, od których jest mierzona szerokość morza terytorialnego na Morzu

Śródziemnym i Morzu Czerwonym, jak również linie wyznaczające zewnętrzną granicę morza terytorialnego, zgodnie ze zwyczajową praktyką.

Deklaracja dotycząca strefy przyległej

Arabska Republika Egiptu zdecydowała, że jej strefa przyległa (jak to określono w rozporządzeniu z dnia 18 stycznia 1951 r., zmienionym Dekretem prezydenckim z dnia 17 lutego 1958 r.), sięga 24 mil morskich, licząc od linii podstawowych, od których jest mierzona szerokość morza terytorialnego, co przewidziano w artykule 33 konwencji.

Deklaracja dotycząca przepływu statków o napędzie jądrowym i podobnych przez morze terytorialne Egiptu

Stosownie do postanowień konwencji odnoszących się do prawa państwa nadbrzeżnego do regulacji przepływu statków przez jego morze terytorialne w sytuacji, gdy przepływ obcych statków o napędzie jądrowym i statków przewożących substancje jądrowe lub inne substancje niebezpieczne i szkodliwe stwarza liczne zagrożenia, oraz w sytuacji, gdy artykuł 23 konwencji stwierdza, że statki, o których mowa, będą w czasie wykonywania prawa nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne posiadać dokumenty i przestrzegać specjalnych środków ostrożności ustanowionych dla takich statków przez porozumienia międzynarodowe, Rząd Arabskiej Republiki Egiptu oświadcza, że będzie wymagać od wspomnianych statków uzyskania zezwolenia przed wpływieniem na morze terytorialne Egiptu, pod warunkiem że takie porozumienia międzynarodowe są zawarte i Egipt jest ich stroną.

Deklaracja dotycząca przepływu okrętów wojennych przez morze terytorialne Egiptu

[W odniesieniu do postanowień konwencji dotyczących prawa państwa nadbrzeżnego do regulacji przepływu statków przez jego morze terytorialne], okręty wojenne będą mieć zapewniony nieszkodliwy przepływ przez morze terytorialne Egiptu po uprzednim powiadomieniu.

Deklaracja dotycząca przepływu przez Cieśninę Tiran i Zatokę Akaba

Postanowienia Traktatu Pokojowego między Egiptem i Izraelem z 1979 r. dotyczące przepływu przez Cieśninę Tiran i Zatokę Akaba mieszczą się w ramach ogólnego reżimu wód stanowiących cieśniny, o którym mowa w części III konwencji, gdzie stwierdzono, że ogólny reżim nie naruszy statusu prawnego wód stanowiących cieśniny i będzie obejmować niektóre obowiązki odnoszące się do bezpieczeństwa i utrzymania porządku w państwie graniczącym z cieśniną.

Deklaracja dotycząca wykonywania przez Egipt swoich praw w wyłącznej strefie ekonomicznej

Arabska Republika Egiptu będzie wykonywać od dnia dzisiejszego prawa przyznane jej przez postanowienia części V i VI Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w wyłącznej strefie ekonomicznej położonej poza i przyległej do jej morza terytorialnego, na Morzu Śródziemnym i Morzu Czerwonym.

Arabska Republika Egiptu będzie również wykonywać swoje suwerenne prawa w tej strefie w celu badania, eksploatacji, zachowania i zarządzania zasobami naturalnymi, żywymi lub nieżywymi, dna morskiego, podziemia oraz w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności gospodarczej w zakresie badania i eksploatacji strefy, takich jak produkcja energii, której źródłem jest woda, prąd i wiatr.

Arabska Republika Egiptu będzie wykonywać swoją jurysdykcję nad wyłączną strefą ekonomiczną zgodnie z warunkami określonymi w konwencji, w odniesieniu do tworzenia i użytkowania sztucznych wysp, instalacji i konstrukcji, morskich badań naukowych, ochrony i zachowania środowiska morskiego oraz innych praw i obowiązków przewidzianych w konwencji.

Arabska Republika Egiptu ogłasza, że wykonując swoje prawa i obowiązki na mocy konwencji w wyłącznej strefie ekonomicznej, będzie należycie uwzględniać prawa i obowiązki innych Państw oraz będzie działać w sposób zgodny z postanowieniami konwencji.

Arabska Republika Egiptu zobowiązuje się ustalić zewnętrzne granice swojej wyłącznej strefy ekonomicznej zgodnie z zasadami, kryteriami i warunkami, o których mowa w konwencji. [Arabska Republika] Egiptu oświadcza, że podejmie niezbędne działania i uczyni niezbędne przygotowania do uregulowania wszystkich spraw odnoszących się do jej wyłącznej strefy ekonomicznej.

Deklaracja dotycząca procedur wybranych dla załatwiania sporów zgodnie z konwencją

W odniesieniu do postanowień artykułu 287 konwencji Arabska Republika Egiptu oświadcza, że przyjmuje procedurę arbitrażową, której warunki są określone w aneksie VII konwencji, jako procedurę załatwienia każdego sporu dotyczącego interpretacji lub stosowania konwencji, jaki mógłby powstać między Egiptem a jakimkolwiek innym państwem.

Arabska Republika Egiptu ponadto oświadcza, że wyklucza z zakresu stosowania tej procedury spory, o których mowa w artykule 297 konwencji.

Oświadczenie dotyczące arabskiej wersji tekstu konwencji

Rząd Arabskiej Republiki Egiptu wyraża zadowolenie, że Trzecia Konferencja Narodów Zjednoczonych Prawa Morza przyjęła tekst nowej konwencji w sześciu językach, w tym w języku arabskim, przy czym teksty we wszystkich językach są jednakowo autentyczne, tworząc w ten sposób całkowitą równość między wszystkimi wersjami i zapobiegając sytuacji, gdy jedna z wersji przeważa nad pozostałymi.

Jednakże gdy oficjalna wersja arabska konwencji jest porównywana z innymi oficjalnymi wersjami, staje się jasne, że w pewnych przypadkach oficjalny tekst arabski nie odpowiada dokładnie pozostałym wersjom, a w tym nie odzwierciedla on precyzyjnie treści niektórych postanowień konwencji, które zostały zaakceptowane i przyjęte przez państwa przy tworzeniu reżimu prawnego mórz.

Dlatego też Rząd Arabskiej Republiki Egiptu korzysta z okazji stworzonej przy złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, by oświadczyć, że przyjmuje interpretację, która jest najlepiej potwierdzona przez różne oficjalne teksty konwencji.

(„1. The Arab Republic of Egypt establishes the breadth of its territorial sea at 12 nautical miles, pursuant to article 5 of the Ordinance of 18 January 1951 as amended by the Decree of 17 February 1958, in line with the provisions of article 3 of the Convention.

2. The Arab Republic of Egypt will publish, at the earliest opportunity, charts showing the baselines from which the breadth of its territorial sea in the Mediterranean Sea and in the Red Sea is measured, as well as the lines marking the outer limit of the territorial sea, in accordance with usual practice.

Declaration concerning the contiguous zone

The Arab Republic of Egypt has decided that its contiguous zone (as defined in the Ordinance of 18 January 1951 as amended by the Presidential Decree of 17 February 1958) extends to 24 nautical miles from the baselines from which the breadth of the territorial sea is measured, as provided for in article 33 of the Convention.

Declaration concerning the passage of nuclear-powered and similar ships through the territorial sea of Egypt

Pursuant to the provisions of the Convention relating to the right of the coastal State to regulate the passage of ships through its territorial sea and whereas the passage of foreign nuclear-powered ships and ships carrying nuclear or other inherently dangerous and noxious substances poses a number of hazards,

Whereas article 23 of the Convention stipulates that the ships in question shall, when exercising the right of innocent passage through the territorial sea, carry documents and observe special precautionary measures established for such ships by international agreements, the Government of the Arab Republic of Egypt declares that it will require the aforementioned ships to obtain authorization before entering the territorial sea of Egypt, until such international agreements are concluded and Egypt becomes a party to them.

Declaration concerning the passage of warships through the territorial sea of Egypt

[With reference to the provisions of the Convention relating to the right of the coastal State to regulate the passage of ships through its territorial sea] Warships shall be ensured innocent passage through the territorial sea of Egypt, subject to prior notification.

Declaration concerning passage through the Strait of Tiran and the Gulf of Aqaba

The provisions of the 1979 Peace Treaty between Egypt and Israel concerning passage through the Strait of Tiran and the Gulf of Aqaba come within the framework of the general régime of waters forming straits referred to in part III of the Convention, wherein it is stipulated that the general régime shall not affect the legal status of waters forming straits and shall include certain obligations with regard to security and the maintenance of order in the State bordering the strait.

Declaration concerning the exercise by Egypt of its rights in the exclusive economic zone

The Arab Republic of Egypt will exercise as from this day the rights attributed to it by the provisions of parts V and VI of the United Nations Convention on the Law of the Sea in the exclusive economic zone situated beyond and adjacent to its territorial sea in the Mediterranean Sea and in the Red Sea.

The Arab Republic of Egypt will also exercise its sovereign rights in this zone for the purpose of exploring and exploiting, conserving and managing the natural resources, whether living or non-living, of the sea-bed and subsoil and the super-adjacent waters, and with regard to all other activities for the economic exploration and exploitation of the zone, such as the production of energy from the water, currents and winds.

The Arab Republic of Egypt will exercise its jurisdiction over the exclusive economic zone according to the modalities laid down in the Convention with regard to the establishment and use of artificial islands, installations and structures, marine scientific research, the protection and preservation of the marine environment and the other rights and duties provided for in the Convention.

The Arab Republic of Egypt proclaims that, in exercising its rights and performing its duties under the Convention in the exclusive economic zone, it will have due regard for the rights and duties of other States and will act in a manner compatible with the provisions of the Convention.

The Arab Republic of Egypt undertakes to establish the outer limits of its exclusive economic zone in accordance with the rules, criteria and modalities laid down in the Convention.

[The Arab Republic of] Egypt declares that it will take the necessary action and make the necessary arrangements to regulate all matters relating to its exclusive economic zone.

Declaration concerning the procedures chosen for the settlement of disputes in conformity with the Convention

[With reference to the provisions of article 287 of the Convention] the Arab Republic of Egypt declares that it accepts the arbitral procedure, the modalities of which are defined in annex VII to the Convention, as the procedure for the settlement of any dispute which might arise between Egypt and any other State relating to the interpretation or application of the Convention.

The Arab Republic of Egypt further declares that it excludes from the scope of application of this procedure those disputes contemplated in article 297 of the Convention.

Statement concerning the Arabic version of the text of the Convention

The Government of the Arab Republic of Egypt is gratified that the Third United Nations Conference on the Law of the Sea adopted the new Convention in six languages, including Arabic, with all the texts being equally authentic, thus establishing absolute equality between all the versions and preventing any one from prevailing over another.

However, when the official Arabic version of the Convention is compared with the other official versions, it becomes clear that, in some cases, the official Arabic text does not exactly correspond to the other versions, in that it fails to reflect precisely the content of certain provisions of the Convention which were found acceptable and adopted by the States in establishing a legal régime governing the seas.

For these reasons, the Government of the Arab Republic of Egypt takes the opportunity afforded by the deposit of the instrument of ratification of the United Nations Convention on the Law of the Sea to declare that it will adopt the interpretation which is best corroborated by the various official texts of the Convention.

FEDERACJA ROSYJSKA

Przy podpisaniu:

1. Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich deklaruje, że na mocy artykułu 287 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza wybiera trybunał arbitrażowy ustanowiony zgodnie z aneksem VII jako podstawowy środek załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji. Wybiera też specjalny trybunał arbitrażowy ustanowiony zgodnie z aneksem VIII dla rozpatrywania spraw odnoszących się do rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, łącznie z zanieczyszczeniami spowodowanymi przez statki i powstającymi w następstwie zrzutu. Uznaje właściwość Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza, jak przewidziano w artykule 292, w sprawach odnoszących się do niezwłocznego zwolnienia zatrzymanego statku i załogi.

2. Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich deklaruje, że zgodnie z artykułem 298 konwencji nie uznaje obowiązkowych procedur kończących się wydaniem wiążących decyzji dla rozpatrywania sporów odnoszących się do delimitacji granic morskich, sporów dotyczących działalności wojskowej lub sporów, w stosunku do których Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych wykonuje funkcje powierzone jej przez Kartę Narodów Zjednoczonych.

Przy ratyfikacji:

Federacja Rosyjska deklaruje, że zgodnie z artykułem 298 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza nie uznaje procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV konwencji skutkujących wydaniem wiążących decyzji w odniesieniu do sporów dotyczących interpretacji lub stosowania artykułów 15, 74 i 83 konwencji, odnoszących się do delimitacji granic morskich lub tych, które obejmują zatoki historyczne i tytuły prawne, do sporów dotyczących działalności wojskowej, łącznie z działaniami wojskowymi rządowych statków i samolotów, oraz do sporów dotyczących wdrażania prawa co do wykonywania suwerennych praw lub jurysdykcji, oraz sporów, w stosunku do których Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych wykonuje funkcje powierzone jej przez Kartę Narodów Zjednoczonych.

Federacja Rosyjska, mając na względzie artykuły 309 i 310 konwencji, oświadcza, że sprzeciwia się wszelkim deklaracjom i oświadczeniom złożonym w przeszłości lub które mogą być złożone w przyszłości przy podpisaniu, ratyfikacji lub przystąpieniu do konwencji, lub złożonym z jakiegokolwiek innego powodu w związku z konwencją, które nie są zgodne z postanowieniami artykułu 310 konwencji. Federacja Rosyjska uważa, że takie deklaracje i oświadczenia, jakkolwiek wyrażone lub nazwane, nie mogą wyłączać lub zmienić skutków prawnych postanowień konwencji stosowanych przez Stronę konwencji, która złożyła takie deklaracje lub oświadczenia, i z tego powodu nie będą one brane pod uwagę przez Federację Rosyjską w jej stosunkach z taką Stroną konwencji.

(„Upon signature:

1. *The Union of Soviet Socialist Republics declares that, under article 287 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, it chooses an arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VII as the basic means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention. It opts for a special arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VIII for the consideration of matters relating to fisheries, the protection and preservation of the marine environment, marine scientific research, and navigation, including pollution from vessels and dumping. It recognizes the competence of the International Tribunal for the Law of the Sea, as provided for in article 292, in matters relating to the prompt release of detained vessels and crews.*

2. *The Union of Soviet Socialist Republics declares that, in accordance with article 298 of the Convention, it does not accept the compulsory procedures entailing binding decisions for the consideration of disputes relating to sea boundary delimitations, disputes concerning military activities, or disputes in respect of which the Security Council of the United Nations is exercising the functions assigned to it by the Charter of the United Nations.*

Upon ratification:

The Russian Federation declares that, in accordance with article 298 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, it does not accept the procedures, provided for in section 2 of Part XV of the Convention, entailing binding decisions with respect to disputes concerning the interpretation or application of articles 15, 74 and 83 of the Convention, relating to sea boundary delimitations, or those involving historic bays or titles; disputes concerning military activities, including military activities by government vessels and aircraft, and disputes concerning law-enforcement activities in regard to the exercise of sovereign rights or jurisdiction; and disputes in respect of which the Security Council of the United Nations is exercising the functions assigned to it by the Charter of the United Nations.

The Russian Federation, bearing in mind articles 309 and 310 of the Convention, declares that it objects to any declarations and statements made in the past or which may be made in future when signing, ratifying or acceding to the Convention, or made for any other reason in connection with the Convention, that are not in keeping with the provisions of article 310 of the Convention. The Russian Federation believes that such declarations and statements, however phrased or named, cannot exclude or modify the legal effect of the provisions of the Convention in their application to the party to the Convention that made such declarations or statements, and for this reason they shall not be taken into account by the Russian Federation in its relations with that party to the Convention.”)

FILIPINY

Przy podpisaniu (potwierdzona przy ratyfikacji)

„1. Podpisanie konwencji przez Rząd Republiki Filipin w żaden sposób nie ogranicza ani nie narusza suwerennych praw Republiki Filipin określonych w i wynikających z Konstytucji Filipin;

2. Podpisanie to w żaden sposób nie wpływa na suwerenne prawa Republiki Filipin, jako sukcesora Stanów Zjednoczonych Ameryki, określone w i wynikające z Traktatu Paryskiego między Hiszpanią a Stanami Zjednoczonymi Ameryki z dnia 10 grudnia 1898 r. i Traktatu Waszyngtońskiego między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Wielką Brytanią z dnia 2 stycznia 1930 r.;

3. Podpisanie to nie ogranicza ani w żaden sposób nie narusza praw i obowiązków Umawiających się Stron przyznanych na mocy Traktatu o wzajemnej obronie między Filipinami a Stanami Zjednoczonymi Ameryki z dnia 30 sierpnia 1951 r. i związanych z nim dokumentów interpretacyjnych, ani nie narusza praw i obowiązków przyznanych na mocy innych odpowiednich traktatów dwustronnych lub wielostronnych, których Filipiny są stroną;

4. Podpisanie to w żaden sposób nie ogranicza ani nie narusza suwerenności Republiki Filipin na terytorium, nad którym sprawuje ona suwerenną władzę, takim jak Wyspy Kalayaan i wody do nich przylegające;

5. Konwencja nie będzie interpretowana jako zmieniająca w jakikolwiek sposób stosowne ustawy, jak też dekrety prezydenckie i proklamacje Republiki Filipin; Rząd Republiki Filipin zachowuje i zastrzega sobie prawo i władzę do zmiany tych ustaw, dekretów i proklamacji, stosownie do postanowień konstytucji filipińskiej;

6. Postanowienia konwencji o archipelagowym przejściu szlakami morskimi nie negują ani nie ograniczają suwerenności Filipin, jako państwa archipelagowego, na szlakach morskich oraz nie pozbawiają jej prawa do uchwalania przepisów w zakresie ochrony swojej suwerenności, niezależności i bezpieczeństwa;

7. Pojęcie wód archipelagowych jest zbliżone do pojęcia wód wewnętrznych określonego w Konstytucji Filipin i oznacza, że w cieśninach łączących te wody ze strefą ekonomiczną lub morzem pełnym wyłączone jest prawo obcych statków do przejścia tranzytowego w żegludze międzynarodowej;

8. Zgoda Republiki Filipin na poddanie w celu pokojowego rozstrzygnięcia sporów na mocy artykułu 298, przy zastosowaniu jakichkolwiek procedur przewidzianych w konwencji, nie będzie postrzegana jako uchylenie suwerenności Filipin.”

W związku z zastrzeżeniem Australii Sekretarz Generalny otrzymał w dniu 26 października 1988 r. deklarację rządu Filipin następującej treści:

„Deklaracja Filipin została złożona zgodnie z artykułem 310 Konwencji NZ o prawie morza. Deklaracja ta zawiera oświadczenie interpretacyjne dotyczące pewnych postanowień konwencji.

Rząd Filipiński zmierza do zharmonizowania swojego ustawodawstwa krajowego z postanowieniami konwencji.

Zostały podjęte niezbędne kroki w celu ustanowienia prawa odnoszącego się do archipelagowych przejść szlakami morskimi i wykonywania praw suwerennych nad wodami archipelagowymi, zgodnie z konwencją.

Rząd Filipiński niniejszym chciałby zapewnić Rząd Australijski i Państwa-Strony konwencji, że Filipiny będą przestrzegały postanowień konwencji, o której mowa.”

(„*Understanding made upon signature and confirmed upon ratification:*

"1. The signing of the Convention by the Government of the Republic of the Philippines shall not in any manner impair or prejudice the sovereign rights of the Republic of the Philippines under and arising from the Constitution of the Philippines;

2. *Such signing shall not in any manner affect the sovereign rights of the Republic of the Philippines as successor of the United States of America, under and arising out of the Treaty of Paris between Spain and the United States of America of December 10, 1898, and the Treaty of Washington between the United States of America and Great Britain of January 2, 1930;*
3. *Such signing shall not diminish or in any manner affect the rights and obligations of the contracting parties under the Mutual Defense Treaty between the Philippines and the United States of America of August 30, 1951, and its related interpretative instruments; nor those under any other pertinent bilateral or multilateral treaty or agreement to which the Philippines is a party;*
4. *Such signing shall not in any manner impair or prejudice the sovereignty of the Republic of the Philippines over any territory over which it exercises sovereign authority, such as the Kalayaan Islands, and the waters appurtenant thereto;*
5. *The Convention shall not be construed as amending in any manner any pertinent laws and Presidential Decrees or Proclamations of the Republic of the Philippines; the Government of the Republic of the Philippines maintains and reserves the right and authority to make any amendments to such laws, decrees or proclamations pursuant to the provisions of the Philippine Constitution;*
6. *The provisions of the Convention on archipelagic passage through sea lanes do not nullify or impair the sovereignty of the Philippines as an archipelagic state over the sea lanes and do not deprive it of authority to enact legislation to protect its sovereignty, independence, and security;*
7. *The concept of archipelagic waters is similar to the concept of internal waters under the Constitution of the Philippines, and removes straits connecting these waters with the economic zone or high sea from the rights of foreign vessels to transit passage for international navigation;*
8. *The agreement of the Republic of the Philippines to the submission for peaceful resolution, under any of the procedures provided in the Convention, of disputes under Article 298 shall not be considered as a derogation of Philippine sovereignty.*

In regard to the objection made by Australia the Secretary-General received, on 26 October 1988, from the Government of the Philippines the following declaration:

"The Philippines declaration was made in conformity with article 310 of the United Nations Convention on the Law of the Sea. The declaration consists of interpretative statements concerning certain provisions of the Convention.

The Philippine Government intends to harmonize its domestic legislation with the provisions of the Convention.

The necessary steps are being undertaken to enact legislation dealing with archipelagic sea lanes passage and the exercise of Philippine sovereign rights over archipelagic waters, in accordance with the Convention.

The Philippine Government, therefore, wishes to assure the Australian Government and the States Parties to the Convention that the Philippines will abide by the provisions of the said Convention.")

FINLANDIA

Przy podpisaniu:

„Odnosnie do tych części konwencji, które traktują o nieszkodliwym przepływie przez morze terytorialne, zamiarem Rządu Finlandii jest kontynuowanie stosowania obecnego reżimu

przeływu przez fińskie morze terytorialne obcych okrętów wojennych i innych statków rządowych używanych do celów niehandlowych, gdyż ten reżim jest w pełni zgodny z konwencją.”

Przy podpisaniu (potwierdzone przy ratyfikacji):

„W rozumieniu Rządu Finlandii odstępstwo od reżimu przejścia tranzytowego przez cieśninę, przewidzianego w artykule 35 (c) konwencji, ma zastosowanie do cieśniny między Finlandią (Wyspy Alandzkie) a Szwecją. Ponieważ przejście przez tę cieśninę jest w części uregulowane przez obowiązującą od wielu lat konwencję międzynarodową, obecny reżim prawny w tej cieśninie pozostanie niezmienny po wejściu w życie konwencji.”

Przy ratyfikacji:

„Zgodnie z artykułem 287 konwencji Finlandia wybiera Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości i Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza jako środki załatwiania sporów dotyczących interpretacji i stosowania konwencji oraz Porozumienia dotyczącego wprowadzenia w życie jej części XI.

Finlandia przypomina, że jako państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej przekazała Wspólnocie kompetencje względem pewnych spraw regulowanych przez konwencję. Szczegółowe oświadczenie o istocie i zakresie kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej zostanie złożone we właściwym terminie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.”

(„ Upon signature:

As regards those parts of the Convention which deal with innocent passage through the territorial sea, it is the intention of the Government of Finland to continue to apply the present régime to the passage of foreign warships and other government-owned vessels used for non-commercial purposes through the Finnish territorial sea, that régime being fully compatible with the Convention.”

Declaration made upon signature and confirmed upon ratification:

“It is the understanding of the Government of Finland that the exception from the transit passage régime in straits provided for in article 35 (c) of the Convention is applicable to the strait between Finland (the Aland Islands) and Sweden. Since in that strait the passage is regulated in part by a long-standing international convention in force, the present legal régime in that strait will remain unchanged after the entry into force of the Convention.

Declarations made upon ratification :

“In accordance with article 287 of the Convention, Finland chooses the International Court of Justice and the International Tribunal for the Law of the Sea as means for settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention as well as of the Agreement relating to the Implementation of its Part XI.

Finland recalls that, as a Member State of the European Community, it has transferred competence to the Community in respect of certain matters governed by the Convention. A detailed declaration on the nature and extent of the competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.”

FRANCJA

Przy podpisaniu:

1. Postanowienia konwencji dotyczące statusu różnych obszarów morskich oraz reżimu prawnego użytkowania i ochrony środowiska morskiego potwierdzają i wzmacniają ogólne zasady prawa morza i tym samym upoważniają Republikę Francuską do uznania, że jakiegokolwiek ustawy lub przepisy, które nie są zgodne z tymi zasadami, nie mają wobec niej zastosowania.

2. Postanowienia konwencji dotyczące obszaru dna morskiego i dna oceanicznego poza granicami narodowej jurysdykcji ukazują istotne braki i usterki odnośnie do badania i eksploatacji wymienionego obszaru, co będzie wymagać poprawienia poprzez przyjęcie przez Komisję Przygotowawczą projektu norm, reguł i procedur dla zapewnienia utworzenia i efektywnego działania Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego.

W tym celu muszą być podjęte wszelkie wysiłki w ramach Komisji Przygotowawczej dla osiągnięcia ogólnego porozumienia w każdej sprawie, zgodnie z procedurą przedstawioną w punkcie 37 regulaminu Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza.

3. W odniesieniu do artykułu 140 podpisanie konwencji przez Francję nie będzie interpretowane jako pociągające za sobą zmianę jej stanowiska względem rezolucji 1514 (XV).

4. Postanowienia artykułu 230 ustęp 2 konwencji nie wykluczają tymczasowych lub prewencyjnych środków, jakie mogą być podjęte przeciwko Stronom odpowiedzialnym za działania obcych statków, takich jak unieruchomienie statku. Nie wykluczają one również nałożenia kar, poza karami pieniężnymi, za świadome i poważne działania powodujące zanieczyszczenie.

Przy ratyfikacji:

1. Francja przypomina, że jako państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej przekazała Wspólnocie kompetencje w pewnych sprawach objętych konwencją. Szczegółowe oświadczenie o istocie i zakresie kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej zostanie złożone w odpowiednim trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

2. Francja odrzuca oświadczenia i zastrzeżenia, które są sprzeczne z postanowieniami konwencji. Francja odrzuca również środki jednostronne lub środki wynikające z porozumienia między państwami, których skutki mogłyby być sprzeczne z postanowieniami konwencji.

3. W odniesieniu do postanowień artykułu 298 ustęp 1 Francja nie przyjmuje żadnych procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV względem następujących sporów:

- sporów dotyczących interpretacji lub stosowania artykułów 15, 74 i 83 dotyczących delimitacji granic morskich lub dotyczących zatok historycznych, lub tytułów posiadania;

- sporów dotyczących działalności wojskowej, łącznie z działalnością wojskową statków rządowych i samolotów wykorzystywanych w służbie niehandlowej, oraz sporów dotyczących wdrażania prawa względem wykonywania suwerennych praw i jurysdykcji wyłączonej spod jurysdykcji sądu lub trybunału na mocy artykułu 297 ustępy 2 i 3;

- sporów, w odniesieniu do których Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych wykonuje funkcje przypisane jej przez Kartę Narodów Zjednoczonych, chyba że Rada Bezpieczeństwa postanowi skreślić sprawę ze swojego porządku obrad lub wezwie strony do załatwienia sporu środkami przewidzianymi w niniejszej konwencji.

(„Upon signature:

1. The provisions of the Convention relating to the status of the different maritime spaces and to the legal régime of the uses and protection of the marine environment confirm and consolidate the general rules of the law of the sea and thus entitle the French Republic not to recognize as enforceable against it any foreign laws or regulations that are not in conformity with those general rules.

2. The provisions of the Convention relating to the area of the sea-bed and ocean floor beyond the limits of national jurisdiction show considerable deficiencies and flaws with respect to the exploration and exploitation of the said area which will require rectification through the adoption by the Preparatory Commission of draft rules, regulations and procedures to ensure the establishment and effective functioning of the International Sea-Bed Authority.

To this end, all efforts must be made within the Preparatory Commission to reach general agreement on any matter of substance, in accordance with the procedure set out in rule 37 of the rules of procedure of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea.

3. With reference to article 140, the signing of the Convention by France shall not be interpreted as implying any change in its position in respect of resolution 1514 (XV).

4. The provisions of article 230, paragraph 2, of the Convention shall not preclude interim or preventive measures against the parties responsible for the operation of foreign vessels, such as immobilization of the vessel. They shall also not preclude the imposition of penalties other than monetary penalties for any willful and serious act which causes pollution.

Upon ratification :

1. France recalls that, as a Member State of the European Community, it has transferred competence to the Community in certain areas covered under the Convention. A detailed statement of the nature and scope of the areas of competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.

2. France rejects declarations or reservations that are contrary to the provisions of the Convention. France also rejects unilateral measures or measures resulting from an agreement between States which would have effects contrary to the provisions of the Convention.

3. With reference to the provisions of article 298, paragraph 1, France does not accept any of the procedures provided for in Part XV, section 2, with respect to the following disputes:

Disputes concerning the interpretation or application of articles 15, 74 and 83 relating to sea boundary delimitations, or those involving historic bays or titles;

Disputes concerning military activities, including military activities by government vessels and aircraft engaged in non-commercial service, and disputes concerning law enforcement activities in regard to the exercise of sovereign rights or jurisdiction excluded from the jurisdiction of a court or tribunal under article 297, paragraph 2 or 3;

Disputes in respect of which the Security Council of the United Nations is exercising the functions assigned to it by the Charter of the United Nations, unless the Security Council decides to remove the matter from its agenda or calls upon the parties to settle it by the means provided for in this Convention.”)

GRECJA

Deklaracja interpretacyjna w sprawie cieśnin, złożona przy podpisaniu i potwierdzenia przy ratyfikacji:

„Niniejsza deklaracja dotyczy postanowień części III w sprawie cieśnin używanych do żeglugi międzynarodowej, a zwłaszcza stosowania w praktyce artykułów 36, 38, 41 i 42 Konwencji o prawie morza.

Na obszarach, gdzie pojawiły się liczne wyspy, które tworzą dużą liczbę cieśnin, dających możliwość wyboru, służących faktycznie jako jeden i ten sam szlak żeglugi międzynarodowej, w opinii Grecji zainteresowane państwo nadbrzeżne jest odpowiedzialne za wyznaczenie szlaku lub szlaków w wymienionych cieśninach dających możliwość wyboru, poprzez które statki i samoloty państw trzecich mogą przechodzić w ramach reżimu przejścia tranzytowego w taki sposób, iż z jednej strony spełnione są wymogi żeglugi międzynarodowej i przelotu, a z drugiej strony spełnione są minimalne wymogi bezpieczeństwa zarówno statków, jak i samolotów w tranzycie, jak też tych należących do państwa nadbrzeżnego.”

Przy ratyfikacji:

1. Ratyfikując Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Grecja zabezpiecza wszystkie prawa i przyjmuje wszystkie obowiązki wynikające z konwencji.

Grecja określi, kiedy i jak będzie wykonywać te prawa zgodnie ze swoją narodową strategią. Nie wynika z tego, że Grecja w jakikolwiek sposób zrzeka się tych praw.

2. Grecja pragnie powtórzyć deklarację interpretacyjną w sprawie cieśnin, jaką złożyła w chwili przyjęcia konwencji i w chwili jej podpisania. [Patrz wyżej: „Deklaracja interpretacyjna w sprawie cieśnin złożona przy podpisaniu i potwierdzenia przy ratyfikacji”]

3. Stosownie do artykułu 287 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza Rząd Republiki Greckiej niniejszym wybiera Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI konwencji jako środek załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.

4. Grecja, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, przekazała tej ostatniej jurysdykcję względem niektórych kwestii odnoszących się do konwencji. Po złożeniu przez Unię Europejską dokumentu formalnego potwierdzenia Grecja sporządzi specjalne oświadczenie

określające w szczególności kwestie poruszone w konwencji, co do których przekazała jurysdykcję Unii Europejskiej.

5. Ratyfikacja przez Grecję Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza nie powoduje uznania Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i nie tworzy zatem ustanowienia stosunków traktatowych z tym państwem.”

(„Interpretative declaration on the subject of straits made upon signature and confirmed upon ratification:

"The present declaration concerns the provisions of Part III 'on straits used for international navigation' and more especially the application in practice of articles 36, 38, 41 and 42 of the Convention on the Law of the Sea.

In areas where there are numerous spread out islands that form a great number of alternative straits which serve in fact one and the same route of international navigation, it is the understanding of Greece, that the coastal state concerned has the responsibility to designate the route or routes, in the said alternative straits, through which ships and aircrafts of third countries could pass under transit passage régime, in such a way as on the one hand the requirements of international navigation and overflight are satisfied, and on the other hand the minimum security requirements of both the ships and aircrafts in transit as well as those of the coastal state are fulfilled."

Upon ratification:

1. In ratifying the United Nations Convention on the Law of the Sea, Greece secures all the rights and assumes all the obligations deriving from the Convention.

Greece shall determine when and how it shall exercise these rights, according to its national strategy. This shall not imply that Greece renounces these rights in any way.

2. Greece wishes to reiterate the interpretative declaration on straits which it deposited at the time of the Convention's adoption and at the time of its signature. [See "Interpretative declaration made upon signature on the subject of straits and confirmed upon ratification" above.]

3. Pursuant to article 287 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Government of the Hellenic Republic hereby choose, the International Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with annex VI of the Convention as the means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention.

4. Greece, as a State member of the European Union, has given the latter jurisdiction with respect to certain issues relating to the Convention. Following the deposit by the European Union of its instrument of formal confirmation, Greece will make a special declaration specifying in detail the issues dealt with in the Convention for which it has transferred jurisdiction to the European Union.

5. Greece's ratification of the United Nations Convention on the Law of the Sea does not imply that it recognizes the former Yugoslav Republic of Macedonia and does not, therefore, constitute the establishment of treaty relations with the latter.")

GWATEMALA

Deklaracja:

[Rząd Gwatemali] oświadcza, że:

- (a) zatwierdzenie konwencji przez Kongres Republiki Gwatemali nie narusza w żadnych okolicznościach praw Gwatemali do terytorium Belize, łącznie z wyspami, skałami koralowymi i wysepkami, ani jej historycznych praw do Bahía de Amatique, oraz
- (b) odpowiednio, morze terytorialne i strefy morskie nie mogą być wyznaczone do czasu rozstrzygnięcia istniejącego sporu.

(„*Declaration:*

[The Government of Guatemala] declares, that:

- (a) *approval of the Convention by the Congress of the Republic of Guatemala shall under no circumstances affect the rights of Guatemala over the territory of Belize, including the islands, cays and islets, or its historical rights over Bahía de Amatique, and (b) accordingly, the territorial sea and maritime zones cannot be delimited until such time as the existing dispute is resolved.*”)

GWINEA

Przy podpisaniu:

Rząd Republiki Gwinei zastrzega sobie prawo do interpretacji każdego artykułu konwencji, mając na uwadze suwerenność Gwinei i jej integralność terytorialną, odnoszącą się do lądu, powietrza i morza.

(„*Upon signature:*

The Government of the Republic of Guinea reserves the right to interpret any article of the Convention in the context and taking due account of the sovereignty of Guinea and of its territorial integrity as it applies to the land, space and sea.”)

GWINEA-BISSAU

Odnosnie do artykułu 287 w sprawie wyboru procedury załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, [Rząd Gwinei-Bissau] nie przyjmuje jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości i w konsekwencji nie przyjmuje tej jurysdykcji w odniesieniu do artykułów 297 i 298.

(„*As regards article 287 on the choice of a procedure for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the United Nations Convention on the Law of the Sea, [the Government of Guinea-Bissau] does not accept the jurisdiction of the International Court of Justice and consequently will not accept that jurisdiction with respect to articles 297 and 298.*”)

HISZPANIA

Przy podpisaniu:

1. Rząd Hiszpański, podpisując niniejszą konwencję, oświadcza, że akt ten nie może być interpretowany jako uznanie jakichkolwiek praw lub sytuacji odnoszących się do przestrzeni morskich Gibraltaru, które nie są zawarte w artykule 10 Traktatu z Utrechtu z dnia 13 lipca 1713 r. między Koronami Hiszpańską i Brytyjską. Rząd Hiszpański uważa również, że rezolucja III Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza nie ma

zastosowania w przypadku kolonii Gibraltar, która podlega procesowi dekolonizacji, do którego stosują się odpowiednie rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych.

2. W interpretacji Rządu Hiszpańskiego reżim ustanowiony w części III konwencji jest zgodny z prawem państwa nadbrzeżnego do wydawania i stosowania swoich własnych regulacji lotniczych w przestrzeni powietrznej nad cieśninami używanymi w żegludze międzynarodowej tak długo, jak nie zakłóca to przejścia tranzytowego statku powietrznego.

3. Odnośnie do artykułu 39 ustęp 3, Rząd Hiszpański przyjmuje, że wyraz „zwykle” oznacza „z wyjątkiem przypadków siły wyższej lub sytuacji krytycznej”.

4. Odnośnie do artykułu 42, Rząd Hiszpański uważa, że postanowienia ustępu 1 (b) nie zakazują mu wydania, zgodnie z prawem międzynarodowym, ustaw i przepisów oddziałujących na powszechnie przyjęte regulacje międzynarodowe.

5. Rząd Hiszpański interpretuje artykuły 69 i 70 konwencji jako oznaczające, że dostęp do połowów w strefach ekonomicznych państw trzecich dla floty rozwiniętych państw śródlądowych i państw o niekorzystnym położeniu geograficznym jest uzależniony od uprzedniego zezwolenia na dostęp, przez państwa nadbrzeżne, o których mowa, obywatelom innych państw, którzy zwyczajowo łowią w danej strefie ekonomicznej.

6. Rząd Hiszpański interpretuje postanowienia artykułu 221 jako niepozbawiające państwa nadbrzeżnego cieśniny używanej do żeglugi międzynarodowej prawa, uznanego przez prawo międzynarodowe, do interwencji w razie wypadków, o których mowa w tym artykule.

7. Rząd Hiszpański uważa, że artykuł 233 musi być interpretowany, w każdym przypadku, w związku z postanowieniami artykułu 34.

8. Rząd Hiszpański uważa, że nie naruszając postanowień artykułu 297 dotyczących załatwiania sporów, artykuły 56, 61 i 62 konwencji wykluczają swobodę uznania państwa nadbrzeżnego w zakresie określania dopuszczalnego połowu, swojej zdolności połowowej i dysponowania nadwyżkami do innych państw.

9. Rząd Hiszpański interpretuje artykuł 9 aneksu III w ten sposób, że postanowienia tam zawarte nie utrudniają udziału we wspólnych przedsięwzięciach, o których mowa w ustępie 2, Państw - Stron, których potencjał przemysłowy wyklucza je z bezpośredniego uczestnictwa w charakterze kontrahentów przy eksploatacji zasobów Obszaru.

Przy ratyfikacji:

1. Królestwo Hiszpanii przypomina, że jako członek Unii Europejskiej przekazało Wspólnocie Europejskiej kompetencje w niektórych sprawach objętych konwencją. Szczegółowe oświadczenie co do istoty i zakresu kompetencji przekazanej Wspólnocie Europejskiej zostanie złożone we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

2. Ratyfikując konwencję, Hiszpania pragnie powiadomić, że akt ten nie może być postrzegany jako uznanie jakichkolwiek praw lub statusu dotyczącego przestrzeni morskiej

Gibraltaru, które nie są włączone do artykułu 10 Traktatu z Utrechtu z dnia 13 lipca 1713 r. zawartego między Koronami Hiszpanii i Wielkiej Brytanii. Ponadto Hiszpania nie uważa, by rezolucja III Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza była stosowana do kolonii Gibraltar, która podlega procesowi dekolonizacji, w którym mają zastosowanie jedynie odpowiednie rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych.

3. Hiszpania przyjmuje, że:

(a) Postanowienia sformułowane w części III konwencji są zgodne z prawem państwa nadbrzeżnego do narzucenia i stosowania swoich własnych regulacji w cieśninach używanych do żeglugi międzynarodowej, pod warunkiem że nie utrudnia to prawa przejścia tranzytowego.

(b) W artykule 39 ustęp 3 (a) wyraz „zwykle” oznacza „z wyjątkiem przypadków siły wyższej lub sytuacji krytycznej”.

(c) Postanowienia artykułu 221 nie pozbawiają państwa położonego nad cieśniną wykorzystywaną w żegludze międzynarodowej jego kompetencji przyznanej na mocy prawa międzynarodowego odnośnie do interwencji w razie wypadków, o których mowa w tym artykule.

4. Hiszpania przyjmuje interpretację, że:

(a) artykuły 69 i 70 konwencji oznaczają, że dostęp do połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej państw trzecich przez floty rozwiniętych państw śródlądowych lub państw o niekorzystnym położeniu geograficznym będzie zależeć od tego, czy odpowiednie państwa nadbrzeżne udzieliły uprzednio dostępu flotom państw, które zwyczajowo łowią w danej wyłącznej strefie ekonomicznej.

(b) odnośnie do artykułu 297 i nie naruszając postanowień tego artykułu dotyczących załatwiania sporów, artykuły 56, 61 i 62 konwencji nie uprawniają do interpretacji, w której prawa państwa nadbrzeżnego do określenia dopuszczalnych połowów, swojej zdolności do eksploatacji i rozdysponowania nadwyżek wśród innych państw mogą być uważane za dyskrecjonalne.

5. Postanowienia artykułu 9 aneksu III nie powstrzymują Państw-Stron, których potencjał przemysłowy nie czyni je zdolnymi do bezpośredniego uczestniczenia w charakterze kontrahentów przy eksploatacji zasobów strefy, od udziału we wspólnych przedsięwzięciach, o których mowa w ustępie 2 tego artykułu.

6. Zgodnie z postanowieniami artykułu 287 ustęp 1 Hiszpania wybiera Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości jako środek załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.

(„Upon signature:

1. The Spanish Government, upon signing this Convention, declares that this act cannot be interpreted as recognition of any rights or situations relating to the maritime spaces of Gibraltar which are not included in article 10 of the Treaty of Utrecht of 13 July 1713 between the Spanish and

British Crowns. The Spanish Government also considers that Resolution III of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea is not applicable in the case of the Colony of Gibraltar, which is undergoing a decolonization process in which only the relevant resolutions adopted by the United Nations General Assembly apply.

2. It is the Spanish Government's interpretation that the régime established in Part III of the Convention is compatible with the right of the coastal State to issue and apply its own air regulations in the air space of the straits used for international navigation so long as this does not impede the transit passage of aircraft.

3. With regard to article 39, paragraph 3, it takes the word "normally" to mean "except in cases of force majeure or distress".

4. With regard to Article 42, it considers that the provisions of paragraph 1 (b) do not prevent it from issuing, in accordance with international law, laws and regulations giving effect to generally accepted international regulations.

5. The Spanish Government interprets articles 69 and 70 of the Convention as meaning that access to fishing in the economic zones of third States by the fleets of developed land-locked and geographically disadvantaged States is dependent upon the prior granting of access by the coastal States in question to the nationals of other States who have habitually fished in the economic zone concerned.

6. It interprets the provisions of Article 221 as not depriving the coastal State of a strait used for international navigation of its powers, recognized by international law, to intervene in the case of the casualties referred to in that article.

7. It considers that Article 233 must be interpreted, in any case, in conjunction with the provisions of Article 34.

8. It considers that, without prejudice to the provisions of Article 297 regarding the settlement of disputes, Articles 56, 61 and 62 of the Convention preclude considering as discretionary the powers of the coastal State to determine the allowable catch, its harvesting capacity and the allocation of surpluses to other States.

9. Its interpretation of Annex III, Article 9, is that the provisions thereof shall not obstruct participation, in the joint ventures referred to in paragraph 2, of the States Parties whose industrial potential precludes them from participating directly as contractors in the exploitation and resources of the Area.

Upon ratification:

1. The Kingdom of Spain recalls that, as a member of the European Union, it has transferred competence over certain matters governed by the Convention to the European Community. A detailed declaration will be made in due course as to the nature and extent of the competence transferred to the European Community, in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.

2. In ratifying the Convention, Spain wishes to make it known that this act cannot be construed as recognition of any rights or status regarding the maritime space of Gibraltar that are not included in article 10 of the Treaty of Utrecht of 13 July 1713 concluded between the Crowns of Spain and Great Britain. Furthermore, Spain does not consider that Resolution III of the Third United Nations

Conference on the Law of the Sea is applicable to the colony of Gibraltar, which is subject to a process of decolonization in which only relevant resolutions adopted by the United Nations General Assembly are applicable.

3. Spain understands that:

a) The provisions laid down in Part III of the Convention are compatible with the right of a coastal State to dictate and apply its own regulations in straits used for international navigation, provided that this does not impede the right of transit passage.

(b) In article 39, paragraph 3 (a), the word 'normally' means 'unless by force majeure or by distress'.

(c) The provisions of article 221 shall not deprive a State bordering a strait used for international navigation of its competence under international law regarding intervention in the event of the casualties referred to in that article.

4. Spain interprets that:

(a) Articles 69 and 70 of the Convention mean that access to fisheries in the exclusive economic zone of third States by the fleets of developed landlocked or geographically disadvantaged States shall depend on whether the relevant coastal States have previously granted access to the fleets of States which habitually fish in the relevant exclusive economic zone.

(b) With regard to article 297, and without prejudice to the provisions of that article in respect of settlement of disputes, articles 56, 61 and 62 of the Convention do not allow of an interpretation whereby the rights of the coastal State to determine permissible catches, its capacity for exploitation and the allocation of surpluses to other States may be considered discretionary.

5. The provisions of article 9 of Annex III shall not prevent States Parties whose industrial potential does not enable them to participate directly as contractors in the exploitation of the resources of the zone from participating in the joint ventures referred to in paragraph 2 of that article.

6. In accordance with the provisions of article 287, paragraph 1, Spain chooses the International Court of Justice as the means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention.”)

INDIE

Deklaracje:

„(a) Rząd Republiki Indii zastrzega sobie prawo do złożenia we właściwym czasie deklaracji przewidzianych w artykułach 287 i 298 dotyczących załatwiania sporów.

(b) Rząd Republiki Indii przyjmuje, że postanowienia konwencji nie upoważniają innych państw do przeprowadzania ćwiczeń wojskowych lub manewrów w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym, w szczególności takich, które powodują użycie broni i materiałów wybuchowych, bez zgody państwa nadbrzeżnego.”

(„*Declarations:*

"(a) The Government of the Republic of India reserves the right to make at the appropriate time the declarations provided for in articles 287 and 298, concerning the settlement of disputes.

(b) The Government of the Republic of India understands that the provisions of the Convention do not authorize other States to carry out in the exclusive economic zone and on the continental shelf military exercises or manoeuvres, in particular those involving the use of weapons or explosives without the consent of the coastal State.")

IRAK

Przy podpisaniu:

Zgodnie z artykułem 310 konwencji i w celu harmonizacji irackich ustaw i przepisów z postanowieniami konwencji Republika Iraku postanowiła złożyć następującą deklarację:

1. Niniejsze podpisanie w żadnym razie nie oznacza uznania Izraela i nie implikuje żadnych stosunków z tym państwem.

2. Irak interpretuje postanowienia stosujące się do wszystkich typów cieśnin przedstawionych w części III konwencji jako stosujące się również do żeglugi między wyspami położonymi blisko tych cieśnin, jeśli szlaki żeglugowe określone przez właściwą organizację międzynarodową, przebiegające obok lub przez te cieśniny, leżą blisko takich wysp.

(„*Upon signature:*

Pursuant to article 310 of the present Convention and with a view to harmonizing Iraqi laws and regulations with the provisions of the Convention, the Republic of Iraq has decided to issue the following statement:

1. The present signature in no way signifies recognition of Israel and implies no relationship with it.

2. Iraq interprets the provisions applying to all types of straits set forth in Part III of the Convention as applying also to navigation between islands situated near those straits if the shipping lanes leaving or entering those straits and defined by the competent international organization lie near such islands").

IRLANDIA

„Irlandia przypomina, że jako członek Wspólnoty Europejskiej przekazała Wspólnocie kompetencje względem niektórych spraw, które są objęte konwencją. Szczegółowe oświadczenie o istocie i zakresie kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej zostanie złożone we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.”

(„*Declaration:*

"Ireland recalls that, as a member of the European Community, it has transferred competence to the Community in regard to certain matters which are governed by the Convention. A detailed

declaration on the nature and extent of the competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.")

ISLANDIA

„Na mocy artykułu 298 konwencji, [Rząd Islandii] zastrzega sobie prawo, by każda interpretacja artykułu 83 była poddana koncyliacji na podstawie rozdziału 2 aneksu V konwencji.”

("Under article 298 of the Convention the right is reserved [by the Government of Iceland] that any interpretation of article 83 shall be submitted to conciliation under Annex V, Section 2 of the Convention.")

JEMEN

Przy podpisaniu:

1. Arabska Republika Jemenu uznaje normy powszechnego prawa międzynarodowego dotyczące praw do narodowej suwerenności nad przybrzeżnymi wodami terytorialnymi, nawet w przypadku wód cieśniny łączącej dwa morza.
2. Arabska Republika Jemenu uznaje koncepcję powszechnego prawa międzynarodowego dotyczącego swobodnego przepływu jako stosowanego wyłącznie do statków handlowych i samolotów; statki o napędzie jądrowym, jak również okręty wojenne i samoloty wojskowe muszą z zasady otrzymać uprzednią zgodę Arabskiej Republiki Jemenu przed przepływem przez jej wody terytorialne, zgodnie z ustanowioną normą powszechnego prawa międzynarodowego dotyczącą suwerenności narodowej.
3. Arabska Republika Jemenu potwierdza swoją narodową suwerenność nad wszystkimi wyspami na Morzu Czerwonym i Oceanie Indyjskim, które są jej terytoriami zależnymi od czasu, gdy Jemen i kraje arabskie znajdowały się pod administracją turecką.
4. Arabska Republika Jemenu oświadcza, że podpisanie konwencji o prawie morza jest przedmiotem postanowień niniejszej deklaracji i wymaga spełnienia obowiązujących procedur konstytucyjnych.

Fakt, że konwencja została podpisana, w żaden sposób nie powoduje uznania Izraela ani nawiązania z nim stosunków.

1. Ludowa Demokratyczna Republika Jemenu przyzna pierwszeństwo swoim obowiązującym ustawom krajowym, które wymagają wcześniejszej zgody na wejście lub tranzyt obcych okrętów wojennych lub łodzi podwodnych, lub statków o napędzie jądrowym, lub statków przewożących materiały radioaktywne.
2. Co do delimitacji granic morskich pomiędzy Ludową Demokratyczną Republiką Jemenu a jakimkolwiek państwem przyległym lub naprzeciwległym w stosunku do państwa nadbrzeżnego będzie wyznaczona linia przechodząca przez środek w taki sposób, że każdy jej punkt będzie równo oddalony od najbliższego punktu na liniach podstawowych, od których mierzona jest szerokość morza terytorialnego każdego państwa. Będzie to

dotyczyło granic morskich terytorium ładu stałego Ludowej Demokratycznej Republiki Jemenu.

(„1. The Yemen Arab Republic adheres to the rules of general international law concerning rights to national sovereignty over coastal territorial waters, even in the case of the waters of a strait linking two seas.

2. The Yemen Arab Republic adheres to the concept of general international law concerning free passage as applying exclusively to merchant ships and aircraft; nuclear-powered craft, as well as warships and warplanes in general, must obtain the prior agreement of the Yemen Arab Republic before passing through its territorial waters, in accordance with the established norm of general international law relating to national sovereignty.

3. The Yemen Arab Republic confirms its national sovereignty over all the islands in the Red Sea and the Indian Ocean which have been its dependencies since the period when the Yemen and the Arab countries were a Turkish administration.

4. The Yemen Arab Republic declares that its signature of the Convention on the Law of the Sea is subject to the provisions of this declaration and the completion of the constitutional procedures in effect.

The fact that we have signed the said Convention in no way implies that we recognize Israel or are entering into relations with it.

1. The People's Democratic Republic of Yemen will give precedence to its national laws in force which require prior permission for the entry or transit of foreign warships or of submarines or ships operated by nuclear power or carrying radioactive materials

2. With regard to the delimitation of the maritime borders between the People's Democratic Republic of Yemen and any State having coasts opposite or adjacent to it, the median line basically adopted shall be drawn in a way such that every point of it is equidistant from the nearest points on the baselines from which the breadth of the territorial sea of any State is measured. This shall be applicable to the maritime borders of the mainland territory of the People's Democratic Republic of Yemen and also of its islands.”)

JUGOSŁAWIA

„1. Biorąc za punkt wyjścia prawo, jakie Państwa-Strony posiadają na podstawie artykułu 310 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Rząd Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii uważa, że państwo nadbrzeżne może, na mocy swoich ustaw i innych przepisów prawnych, poddać przepływ obcych okrętów wojennych wymogowi uprzedniego zawiadomienia odpowiedniego państwa nadbrzeżnego i ograniczyć liczbę okrętów równocześnie przepływających, na podstawie międzynarodowego prawa zwyczajowego i zgodnie z prawem nieszkodliwego przepływu (artykuły 17 - 32 konwencji).

2. Rząd Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii uważa również, że może, na podstawie artykułu 38 ustęp 1 i artykułu 45 ustęp 1 (a) konwencji, określić w swoich

ustawach i innych przepisach prawnych, które z cieśnin używanych do żeglugi międzynarodowej na morzu terytorialnym Socjalistycznej Federalnej Republiki Jugosławii zachowają, o ile jest to właściwe, reżim nieszkodliwego przepływu.

3. Ze względu na fakt, że postanowienia konwencji dotyczące strefy przyległej (artykuł 33) nie przewidują reguł w sprawie delimitacji strefy przyległej między państwami o wybrzeżach przeciwległych lub przyległych, Rząd Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii uważa, że zasady zwyczajowego prawa międzynarodowego, skodyfikowane w artykule 24 ustęp 3 Konwencji o morzu terytorialnym i strefie przyległej, podpisanej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r. będą stosowane do delimitacji strefy przyległej między Stronami Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.”

(“1. Proceeding from the right that State Parties have on the basis of article 310 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Government of the Socialist Federal Republic of Yugoslavia considers that a coastal State may, by its laws and regulations, subject the passage of foreign warships to the requirement of previous notification to the respective coastal State and limit the number of ships simultaneously passing, on the basis of the international customary law and in compliance with the right of innocent passage (articles 17-32 of the Convention).

2. The Government of the Socialist Federal Republic of Yugoslavia also considers that it may, on the basis of article 38, para. 1, and article 45, para. 1 (a) of the Convention, determine by its laws and regulations which of the straits used for international navigation in the territorial sea of the Socialist Federal Republic of Yugoslavia will retain the regime of innocent passage, as appropriate.

3. Due to the fact that the provisions of the Convention relating to the contiguous zone (article 33) do not provide rules on the delimitation of the contiguous zone between States with opposite or adjacent coasts, the Government of the Socialist Federal Republic of Yugoslavia considers that the principles of the customary international law, codified in article 24, para. 3, of the Convention on the Territorial Sea and the Contiguous Zone, signed in Geneva on 29 April 1958, will apply to the delimitation of the contiguous zone between the Parties to the United Nations Convention on the Law of the Sea.”)

KOSTARYKA

Przy podpisaniu:

Rząd Kostaryki oświadcza, że przepisy prawa Kostaryki, na mocy których obce statki muszą płacić za pozwolenia na łowienie ryb w wyłącznej strefie ekonomicznej, będą mieć również zastosowanie do łowienia gatunków daleko migrujących, zgodnie z postanowieniami artykułów 62 i 64 ustęp 2 konwencji.

(„ Upon signature:

The Government of Costa Rica declares that the provisions of Costa Rican law under which foreign vessels must pay for licences to fish in its exclusive economic zone, shall apply also to fishing for highly migratory species, pursuant to the provisions of articles 62 and 64, paragraph 2, of the Convention.”)

KUBA

Przy podpisaniu:

„W chwili podpisania Konwencji o prawie morza delegacja kubańska oświadcza, że po otrzymaniu kilka godzin temu ostatecznego tekstu konwencji, pozostawia sobie czas do momentu ratyfikacji konwencji, na przedstawienie stanowiska, jakie uważa za stosowne, w odniesieniu do artykułów:

287 - o wyborze procedury załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji;

292 - o niezwłocznym zwolnieniu statku i załogi;

298 - o fakultatywnych wyłączeniach stosowania Rozdziału 2;
jak również jakiegokolwiek stanowiska lub deklaracji, które uzna za stosowne złożyć zgodnie z artykułem 310 konwencji.”

Przy ratyfikacji:

W odniesieniu do artykułu 287 w sprawie wyboru procedury załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, Rząd Republiki Kuby oświadcza, że nie uznaje jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości i, w konsekwencji, nie uznaje także jurysdykcji Trybunału względem postanowień artykułu 297 lub 298.

W odniesieniu do artykułu 292 Rząd Republiki Kuby uważa, że po złożeniu zabezpieczenia finansowego państwo zatrzymujące powinno przystąpić niezwłocznie i bez opóźnienia do zwolnienia statku i załogi, oraz oświadcza, że gdy niniejsza procedura nie zostanie zastosowana względem jego statków lub członków ich załóg, nie zgodzi się na przedłożenie sprawy do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

(„ Upon signature:

"At the time of signing the Convention on the Law of the Sea, the Cuban Delegation declares that, having gained possession of the definitive text of the Convention just a few hours ago, it will leave for the time of the ratification of the Convention the issuing of any statement it deems pertinent with respect to articles:

287 - on the election of the procedure for the settlement of controversies pertaining to the interpretation or implementation of the Convention;

292 - on the prompt release of ships and their crews;

298 - on the optional exceptions to the applicability of Section 2;

as well as whatever statement or declaration it might deem appropriate to make in conformity with article 310 of the Convention."

Upon ratification:

With regard to article 287 on the choice of procedure for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention, the Government of the Republic of Cuba declares that it does not accept the jurisdiction of the International Court of Justice and, consequently, will not accept either the jurisdiction of the Court with respect to the provisions of either article 297 or 298.

With regard to article 292, the Government of the Republic of Cuba considers that once financial security has been posted, the detaining State should proceed promptly and without delay to release the vessel and its crew and declares that where this procedure is not followed with respect to its vessels or members of their crew it will not agree to submit the matter to the International Court of Justice.”)

KUWEJT

Ratyfikacja przez Kuwejt niniejszej konwencji nie oznacza w żaden sposób uznania Izraela ani powstania stosunków traktatowych z Izraelem.

(„*Understanding:*

The ratification by Kuwait of the said Convention does not mean in any way a recognition of Israel nor that treaty relations will arise with Israel.”)

LUKSEMBURG

Przy podpisaniu:

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zdecydował się podpisać Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, ponieważ przedstawia ona, w zakresie prawa morza, ogromny wkład w kodyfikację i postępowy rozwój prawa międzynarodowego.

Jednakże, w opinii Rządu Luksemburga, niektóre przepisy części XI oraz aneksów III i IV konwencji cechują poważne niedociągnięcia i uchybienia, które wyjaśniają, dlaczego nie było możliwe osiągnięcie consensusu co do tekstu na ostatniej sesji Trzeciej Konferencji Prawa Morza w Nowym Jorku, w kwietniu 1982 r.

Te niedociągnięcia i uchybienia dotyczą w szczególności obowiązkowego transferu technologii i kosztów finansowania przyszłej Organizacji Dna Morza oraz pierwszej działki wydobywczej Przedsiębiorstwa. Będą one musiały być poprawione poprzez zasady, przepisy i procedury określone przez Komisję Przygotowawczą. Rząd Luksemburga uznaje, że praca pozostała do wykonania ma ogromne znaczenie, oraz ma nadzieję, że będzie możliwe osiągnięcie porozumienia co do warunków reżimu działalności wydobywczej z dna morskiego, które będzie do zaakceptowania przez ogół państw i w związku z tym będzie prowadzić do promowania działalności w międzynarodowej strefie dna morza.

Tak jak to wskazali przedstawiciele Francji i Niderlandów 2 lata temu, [Rząd Luksemburga] pragnie wyjaśnić, że pomimo swojej dzisiejszej decyzji o podpisaniu konwencji Wielkie Księstwo Luksemburga w chwili obecnej nie decyduje się na jej ratyfikowanie. Osobna decyzja co do tej kwestii będzie podjęta w terminie późniejszym, biorąc pod uwagę dokonania Komisji Przygotowawczej w ustaleniu międzynarodowego reżimu dna morskiego, możliwego do przyjęcia dla wszystkich.

[Rząd Luksemburga] pragnie również przypomnieć, że Luksemburg jest członkiem Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i z tej racji przeniósł na Wspólnotę kompetencję w pewnych dziedzinach regulowanych przez konwencję. Szczegółowe deklaracje o rodzaju i

zakresie przeniesionych kompetencji będą sporządzone we właściwym trybie zgodnie z przepisami aneksu IX konwencji.

Podobnie jak inni członkowie Wspólnoty Wielkie Księstwo Luksemburga zastrzega sobie również prawo do przedstawienia stanowiska w sprawie wszystkich deklaracji sporządzonych na sesji końcowej Trzeciej Konferencji Prawa Morza Narodów Zjednoczonych w Montego Bay, które może zawierać elementy interpretacji dotyczące Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.

(„ Upon signature:

The Government of the Grand Duchy of Luxembourg has decided to sign the United Nations Convention on the Law of the Sea because it represents, in the context of the law of the sea, a major contribution to the codification and progressive development of international law.

Nevertheless, in the view of the Government of Luxembourg, certain provisions of Part XI and Annexes III and IV of the Convention are marred by serious shortcomings and defects which, moreover, explain why it was not possible to reach a consensus on the text at the last session of the Third Conference on the Law of the Sea, held in New York in April 1982.

These shortcomings and defects concern, in particular, the mandatory transfer of technology and the cost and financing of the future Sea-Bed Authority and the first mine site of the Enterprise. They will have to be rectified by the rules, regulations and procedures to be drawn up by the Preparatory Commission. The Government of Luxembourg recognizes that the work remaining to be done is of great importance and hopes that it will be possible to reach agreement on the modalities for operating a sea-bed mining régime that will be generally acceptable and therefore conducive to promoting the activities of the international zone of the sea-bed.

As the representatives of France and the Netherlands pointed out two years ago, [the Government of Luxembourg] wishes to make it abundantly clear that, notwithstanding its decision to sign the Convention today, the Grand Duchy of Luxembourg is not here and now determined to ratify it.

It will take a separate decision on this point, at a later date, which will take account of what the Preparatory Commission has accomplished to make the international régime of the sea-bed acceptable to all.

[The Government of Luxembourg] also wishes to recall that Luxembourg is a member of the European Economic Community and, by virtue thereof, has transferred to the Community powers in certain areas covered by the Convention. Detailed declarations on the nature and extent of the powers transferred will be made in due course, in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.

Like other members of the Community, the Grand Duchy of Luxembourg also reserves its position on all declarations made at the final session of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea, at Montego Bay, that may contain elements of interpretation concerning the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea.”)

MALEZJA

„1. Rząd Malezyjski nie jest związany żadnym ustawodawstwem krajowym ani żadną deklaracją wydaną przez inne państwa przy podpisaniu lub ratyfikacji niniejszej konwencji. Malezja zastrzega sobie prawo do wyrażenia swojego stanowiska odnoszącego się do wszystkich takich ustawodawstw i deklaracji w stosownym czasie, szczególnie dotyczącego

roszczeń morskich innego państwa, które podpisało lub ratyfikowało konwencję, gdy takie roszczenia są niezgodne ze stosownymi zasadami prawa międzynarodowego i postanowieniami Konwencji o prawie morza i które naruszają suwerenne prawa i jurysdykcję Malezji na jej obszarach morskich.

2. Rząd Malezyjski przyjmuje, że postanowienia artykułu 301 zakazujące groźby użycia lub użycia siły przeciwko integralności terytorialnej innego państwa, lub w jakikolwiek inny sposób niezgodny z zasadami prawa międzynarodowego zawartymi w Karcie Narodów Zjednoczonych, mają zastosowanie w szczególności do obszarów morskich pozostających pod zwierzchnictwem i jurysdykcją państwa nadbrzeżnego.

3. Rząd Malezyjski przyjmuje także, iż postanowienia konwencji nie uprawniają innych państw do przeprowadzania, bez zgody państwa nadbrzeżnego, ćwiczeń wojskowych i manewrów, zwłaszcza tych pociągających za sobą użycie broni i materiałów wybuchowych w wyłącznej strefie ekonomicznej.

4. W świetle niebezpieczeństwa, jakie nieodłącznie występuje przy przepływie statków napędzanych energią jądrową lub statków przewożących materiały jądrowe, lub inne materiały o podobnym charakterze, oraz w świetle postanowienia artykułu 22 ustęp 2 konwencji o prawie morza dotyczącego prawa państwa nadbrzeżnego do ograniczenia przepływu takich statków przez szlaki morskie wyznaczone przez państwo na jego morzu terytorialnym, jak również artykułu 23 konwencji, który wymaga od takich statków posiadania dokumentów i przestrzegania specjalnych środków zapobiegawczych określonych w umowach międzynarodowych, Rząd Malezyjski, mając powyższe na uwadze, wymaga od wspomnianych statków uzyskania uprzedniej zgody na przepływ przed wpłynięciem na morze terytorialne Malezji, do takiego momentu, gdy zostaną zawarte umowy międzynarodowe, o których mowa w artykule 23, i Malezja będzie ich stroną. We wszystkich okolicznościach państwo bandery takich statków poniesie całkowitą odpowiedzialność za jakąkolwiek stratę lub szkodę wynikającą z przepływu takich statków przez morze terytorialne Malezji.

5. Rząd Malezyjski pragnie także podtrzymać oświadczenie odnoszące się do artykułu 233 konwencji w jego stosowaniu do Cieśnin Malacca i Singapurskiej, które zostało załączone do listu z dnia 28 kwietnia 1982 r. przekazanego Przewodniczącemu UNCLOS III i które jest zawarte w dokumencie A/CONF.62/L 145, UNCLOS III Off. Rec., vol. XVI, str. 250-251.

6. Ratyfikacja konwencji przez Rząd Malezyjski w żaden sposób nie narusza jego praw i obowiązków określonych w porozumieniach i traktatach dotyczących spraw morskich, których Rząd Malezyjski jest stroną.

7. Rząd Malezyjski interpretuje artykuł 74 i artykuł 83 w ten sposób, że wobec braku porozumienia w sprawie delimitacji wyłącznej strefy ekonomicznej lub szelfu kontynentalnego lub innych stref morskich, dla osiągnięcia sprawiedliwego rozwiązania, granicą powinna być linia środkowa, to znaczy linia, której każdy punkt jest równo oddalony od najbliższego punktu linii podstawowych, od których mierzona jest szerokość morza terytorialnego Malezji i innych państw.

Malezja jest także zdania, że zgodnie z postanowieniami konwencji, to znaczy artykułem 56 i artykułem 76, jeżeli obszar morski znajduje się w odległości nie większej niż 200 mil

morskich od linii podstawowych, to granica szelfu kontynentalnego i wyłącznej strefy ekonomicznej będą przebiegać wzdłuż tej samej linii.

8. Rząd Malezyjski oświadcza, nie naruszając artykułu 303 Konwencji o prawie morza, że wszystkie przedmioty o charakterze archeologicznym i historycznym znalezione w obrębie obszarów morskich, nad którymi wykonuje on suwerenność i jurysdykcję, nie będą usunięte bez uprzedniego zawiadomienia i jego zgody.”

(„Declarations:

"1. The Malaysian Government is not bound by any domestic legislation or by any declaration issued by other States upon signature or ratification of this Convention. Malaysia reserves the right to state its positions concerning all such legislations or declarations at the appropriate time, in particular the maritime claims of any other State having signed or ratified the Convention, where such claims are inconsistent with the relevant principles of international laws and the provisions of the Convention on the Law of the Sea and which are prejudicial to the sovereign rights and jurisdiction of Malaysia in its maritime areas.

2. The Malaysian Government understands that the provisions of article 301 prohibiting any threat or use of force against the territorial integrity of any State, or in other manner inconsistent with the principles of international law embodied in the Charter of the United Nations' apply in particular to the maritime areas under the sovereignty or jurisdiction of the coastal state.

3. The Malaysian Government also understands that the provisions of the Convention do not authorize other States to carry out military exercises or manoeuvres, in particular those involving the use of weapon or explosives in the exclusive economic zone without the consent of the coastal state.

4. In view of the inherent danger entailed in the passage of nuclear-powered vessels or vessels carrying nuclear material or other material of a similar nature and in view of the provision of article 22, paragraph 2, of the Convention on the Law of the Sea concerning the right of the coastal State to confine the passage of such vessels to sea lanes designated by the State within its territorial sea, as well as that of article 23 of the Convention, which requires such vessels to carry documents and observe special precautionary measures as specified by international agreements, the Malaysian Government, with all of the above in mind, requires the aforesaid vessels to obtain prior authorization of passage before entering the territorial sea of Malaysia until such time as the international agreements referred to in article 23 are concluded and Malaysia becomes a party thereto. Under all circumstances, the flag State of such vessels shall assume all responsibility for any loss or damage resulting from the passage of such vessels within the territorial sea of Malaysia.

5. The Malaysian Government also wishes to reiterate the statement relating to article 233 of the Convention in its application to the Straits of Malacca and Singapore which has been annexed to a letter dated 28th April 1982 transmitted to the President of UNCLOS III and as contained in Document A-CONF.62-L 145, UNCLOS III Off.Rec., vol. XVI, p. 250-251.

6. The ratification of the Convention by the Malaysian Government shall not in any manner affect its rights and obligations under any agreements and treaties on maritime matters entered into to which the Malaysian Government is a party.

7. The Malaysian Government interprets article 74 and article 83 to the effect that in the absence of agreement on the delimitation of the exclusive economic zone or continental shelf or other maritime zones, for an equitable solution to be achieved, the boundary shall be the median line, namely a line every point of which is equidistant from the nearest points of the baselines from which the breadth of the territorial sea of Malaysia and of such other States is measured.

Malaysia is also of the view that in accordance with the provisions of the Convention, namely article 56 and article 76, if the maritime area is less or to a distance of 200 nautical miles from the baselines, the boundary for continental shelf and exclusive economic zone shall be on the same line (identical).

8. The Malaysian Government declares, without prejudice to article 303 of the Convention of the Law of the Sea, that any objects of an archeological and historical nature found within the maritime areas over which it exerts sovereignty or jurisdiction shall not be removed, without its prior notification and consent.")

MALI

Przy podpisaniu:

Podpisując Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Republika Mali jest przekonana o współzależności interesów wszystkich narodów i potrzebie oparcia współpracy międzynarodowej w szczególności o wzajemne poszanowanie, równość, solidarność na poziomie międzynarodowym, regionalnym i subregionalnym oraz prawdziwe dobrosąsiedztwo między państwami.

Dlatego też Republika Mali powtarza swoje stanowisko z dnia 30 kwietnia 1982 r., w którym stwierdziła, że Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza, w negocjacjach i przyjęciu której Rząd Mali uczestniczył w dobrej wierze, stanowi akt prawa międzynarodowego, który może być udoskonalony.

Tym niemniej, podpisanie przez Mali konwencji, o której mowa, nie narusza żadnej innej umowy zawartej lub która ma być zawarta przez Republikę Mali w celu poprawienia swojego statusu państwa śródlądowego o niekorzystnym położeniu geograficznym. Podobnie nie narusza to elementów jakiegokolwiek stanowiska, przedstawienie którego Rząd Mali może uznać za niezbędne wobec jakiegokolwiek kwestii prawa morza, zgodnie z artykułem 310.

W każdym przypadku podpisanie w chwili obecnej nie ma wpływu na przebieg polityki zagranicznej Mali ani na prawa, jakie Mali wywodzi ze swojej suwerenności na mocy Konstytucji lub Karty Narodów Zjednoczonych i jakiegokolwiek innej stosownej zasady prawa międzynarodowego.

(„ Upon signature:

On signing the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Republic of Mali remains convinced of the interdependence of the interests of all peoples and of the need to base international co-operation on, in particular, mutual respect, equality, solidarity at the international, regional and sub-regional levels, and positive good-neighbourliness between States.

It thus reiterates its statement of 30 April 1982, reaffirming that the United Nations Convention on the Law of the Sea, in the negotiation and adoption of which the Government of Mali participated in good faith, constitutes a perfectible international legal instrument.

Nevertheless, Mali's signature of the said Convention is without prejudice to any other instrument concluded or to be concluded by the Republic of Mali with a view to improving its status as a geographically disadvantaged and land-locked State. It is likewise without prejudice to the elements

of any position which the Government of Mali may deem it necessary to take with regard to any question of the Law of the Sea pursuant to article 310.

In any case, the present signature has no effect on the course of Mali's foreign policy or on the rights it derives from its sovereignty under its Constitution or the Charter of the United Nations and any other relevant rule of international law.”)

MALTA

Deklaracja:

Ratyfikacja Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza jest wyrazem uznania przez Malte wielu pozytywnych elementów tam zawartych, włączając w to wszechstronność konwencji i jej rolę w stosowaniu koncepcji wspólnego dziedzictwa ludzkości.

Jednocześnie należy zdać sobie sprawę, że efektywność reżimu ustanowionego przez konwencję zależy w znacznym stopniu od jej powszechnego przyjęcia co najmniej przez duże państwa morskie oraz te dysponujące technologią, których reżim najbardziej dotyczy.

Efektywność postanowień części IX o morzach zamkniętych i półzamkniętych, które przewidują współpracę państw graniczących z takimi morzami, jak Morze Śródziemne, zależy od przyjęcia konwencji przez zainteresowane państwa. W tym celu Rząd Malty zachęca i aktywnie popiera wszystkie wysiłki dla osiągnięcia tej powszechności.

Rząd Malty interpretuje artykuły 69 i 70 konwencji jako oznaczające, że dostęp do rybołówstwa w wyłącznej strefie ekonomicznej państw trzecich przez statki rozwiniętych państw śródlądowych i państw o niekorzystnym położeniu geograficznym zależy od wcześniejszego przyznania przez państwa nadbrzeżne, o których mowa, dostępu obywatelom innych państw, którzy zwyczajowo łowią w tej strefie.

Przebieg linii podstawowych ustanowiony przez ustawodawstwo Malty dla delimitacji morza terytorialnego i powiązanych obszarów, dla archipelagu wysp Malty, który obejmuje wyspę Filfla jako jeden z punktów, od których poprowadzone są linie podstawowe, jest w pełni zgodny z odpowiednimi postanowieniami konwencji.

Rząd Malty interpretuje artykuł 74 i artykuł 83 w ten sposób, że wobec braku porozumienia o delimitacji wyłącznej strefy ekonomicznej lub szelfu kontynentalnego lub innych stref morskich, dla osiągnięcia sprawiedliwego rozwiązania, granicą powinna być linia środkowa, to znaczy linia, której każdy punkt jest równo oddalony od najbliższych punktów linii podstawowych, od których jest mierzona szerokość wód terytorialnych Malty i innych państw.

Wykonywanie prawa nieszkodliwego przepływu okrętów wojennych przez morze terytorialne innych państw powinno być także postrzegane jako pokojowe. Efektywne i szybkie środki komunikacji są łatwo dostępne i czynią uprzednie zawiadomienie o wykonywaniu prawa nieszkodliwego przepływu okrętów wojennych uzasadnionym i niesprzecznym z konwencją. Takie zawiadomienie jest już wymagane przez niektóre państwa. Malta zastrzega sobie prawo ustanowienia przepisów w tej kwestii.

Malta jest także zdania, że taki wymóg zawiadomienia jest nieodzowny odnośnie do statków o napędzie jądrowym oraz statków przewożących jądrowe i inne niebezpieczne lub szkodliwe

substancje. Ponadto żaden taki statek nie będzie mógł wpłynąć na wody wewnętrzne Malty bez niezbędnego upoważnienia.

Malta jest zdania, że immunitet wynikający z suwerenności, o którym mowa w artykule 236, nie zwalnia państwa z takiego obowiązku, w sensie moralnym lub w żaden inny sposób, przyjęcia odpowiedzialności i ciężaru odszkodowania oraz naprawienia szkody spowodowanej zanieczyszczeniem środowiska morskiego przez okręty wojenne, statki pomocnicze oraz inne statki i samoloty będące własnością państwa lub przez nie eksploatowane i używane w rządowej służbie niehandlowej.

Ustawy i przepisy dotyczące przepływu statków przez morze terytorialne Malty są zgodne z postanowieniami konwencji. Jednocześnie zastrzeżone jest prawo do dalszego rozwinięcia tego ustawodawstwa zgodnie z konwencją, co może być wymagane.

Malta opowiada się za ustanowieniem szlaków morskich i specjalnych reżimów dla obcych statków rybackich przemierzających jej morze terytorialne.

Zwraca się uwagę na oświadczenie Wspólnoty Europejskiej złożone przy podpisaniu konwencji uwzględniające fakt, że państwa członkowskie przekazały jej kompetencje względem niektórych aspektów konwencji. W świetle wniosku Malty o przystąpienie do Wspólnoty Europejskiej jest zrozumiałe, że będzie to mieć także zastosowanie do Malty w momencie nabycia przez nią członkostwa.

Rząd Malty nie uważa, że jest związany jakimikolwiek oświadczeniami, które inne państwa złożyły lub złożą przy podpisaniu lub ratyfikacji konwencji, zastrzegając sobie prawo do określenia, w razie konieczności, swojego stanowiska względem każdego z oświadczeń, we właściwym czasie. W szczególności ratyfikacja konwencji nie powoduje automatycznego uznania roszczeń morskich i terytorialnych przez żadne podpisujące lub ratyfikujące państwo.

(„Declaration:

The ratification of the United Nations Convention on the Law of the Sea is a reflection of Malta's recognition of the many positive elements it contains, including its comprehensiveness, and its role in the application of the concept of the common heritage of mankind.

At the same time, it is realised that the effectiveness of the regime established by the Convention depends to a great extent on the attainment of its universal acceptance, not least by major maritime States and those with technology which are most affected by the regime.

The effectiveness of the provisions of Part IX on 'enclosed or semi-enclosed seas', which provide for cooperation of States bordering such seas, like the Mediterranean, depends on the acceptance of the Convention by the States concerned. To this end, the Government of Malta encourages and actively supports all efforts at achieving this universality.

The Government of Malta interprets articles 69 and 70 of the Convention as meaning that access to fishing in the exclusive economic zone of third States by vessels of developed land-locked and geographically disadvantaged States is dependent upon the prior granting of access by the coastal States in question to the nationals of other States which have habitually fished in the said zone.

The baselines as established by Maltese legislation for the delimitation of the territorial sea, and related areas, for the archipelago of the islands of Malta and which incorporate the island of Filfla

as one of the points from which baselines are drawn, are fully in line with the relevant provisions of the Convention.

The Government of Malta interprets article 74 and article 83 to the effect that in the absence of agreement on the delimitation of the exclusive economic zone or the continental shelf or other maritime zones, for an equitable solution to be achieved, the boundary shall be the median line, namely a line every point of which is equidistant from the nearest points of the baselines from which the breadth of the territorial waters of Malta and of such other States is measured.

The exercise of the right of innocent passage of warships through the territorial sea of other States, should also be perceived to be a peaceful one. Effective and speedy means of communication are easily available, and make the prior notification of the exercise of the right of innocent passage of warships, reasonable and not incompatible with the Convention. Such notification is already required by some States. Malta reserves the right to legislate on this point.

Malta is also of the view that such a notification requirement is needed in respect of nuclear-powered ships or ships carrying nuclear or other inherently dangerous or noxious substances. Furthermore, no such ships shall be allowed within Maltese internal waters without the necessary authorisation.

Malta is of the view that the sovereign immunity contemplated in article 236, does not exonerate a State from such obligation, moral or otherwise, in accepting responsibility and liability for compensation and relief in respect of damage caused by pollution of the marine environment by any warship, naval auxiliary, other vessels or aircraft owned or operated by the State and used on government non-commercial service.

Legislation and regulations concerning the passage of ships through Malta's territorial sea are compatible with the provisions of the Convention. At the same time, the right is reserved to develop further this legislation in conformity with the Convention as may be required.

Malta declares itself in favour of establishing sea-lanes and special regimes for foreign fishing vessels transversing its territorial sea.

Note is taken of the statement by the European Community made at the time of signature of the Convention regarding the fact that its Member States have transferred competence to it with regard to certain aspects of the Convention. In view of Malta's application to join the European Community, it is understood that this will also become applicable to Malta on membership.

The Government of Malta does not consider itself bound by any of the declarations which other States may have made, or will make, upon signing or ratifying the Convention, reserving the right, as necessary, to determine its position with regard to each of them at the appropriate time. In particular, ratification of the Convention does not imply automatic recognition of maritime or territorial claims by any signatory or ratifying State.”)

NIDERLANDY

A. Deklaracja złożona zgodnie z artykułem 287 konwencji:

„Królestwo Niderlandów niniejszym oświadcza, że odnosząc się do artykułu 287 konwencji, przyjmuje jurysdykcję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości przy załatwianiu sporów dotyczących interpretacji i stosowania konwencji z Państwami-Stronami konwencji, które tak jak ono uznały taką jurysdykcję.

Sprzeciwu:

Królestwo Niderlandów sprzeciwia się każdej deklaracji lub oświadczeniu, które wyłącza lub modyfikują skutek prawny postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.

W szczególności odnosi się to do następujących kwestii:

I. Nieszkodliwy przepływ na morzu terytorialnym

Konwencja zezwala na nieszkodliwy przepływ na morzu terytorialnym wszystkich statków, łącznie z obcymi okrętami wojennymi, statkami o napędzie jądrowym i statkami przewożącymi jądrowe lub niebezpieczne odpady, bez żadnej uprzedniej zgody lub zawiadomienia i z należyтым przestrzeganiem specjalnych środków ostrożności, ustanowionych dla takich statków przez porozumienia międzynarodowe.

II. Wyłączna strefa ekonomiczna

1. Przepływ przez wyłączną strefę ekonomiczną

Żadne z postanowień konwencji nie ogranicza wolności żeglugi statków o napędzie jądrowym i statków przewożących jądrowe lub niebezpieczne odpady w wyłącznej strefie ekonomicznej, pod warunkiem że taka żegluga jest zgodna z odpowiednimi normami prawa międzynarodowego. W szczególności konwencja nie upoważnia państwa nadbrzeżnego do uzależnienia żeglugi takich statków w wyłącznej strefie ekonomicznej od uprzedniej jego zgody lub zawiadomienia.

2. Ćwiczenia wojskowe w wyłącznej strefie ekonomicznej

Konwencja nie uprawnia państwa nadbrzeżnego do zakazu ćwiczeń wojskowych w jego wyłącznej strefie ekonomicznej. Prawa państwa nadbrzeżnego w jego wyłącznej strefie ekonomicznej są wymienione w artykule 56 konwencji i żadne takie uprawnienie nie jest przyznane państwu nadbrzeżnemu. W wyłącznej strefie ekonomicznej wszystkie państwa korzystają z wolności żeglugi i przelotu z uwzględnieniem odpowiednich postanowień konwencji.

3. Instalacje w wyłącznej strefie ekonomicznej

Państwo nadbrzeżne posiada prawo do autoryzacji, eksploatacji i użytkowania instalacji i konstrukcji w wyłącznej strefie ekonomicznej dla celów gospodarczych. Jurysdykcja nad budowaniem i użytkowaniem instalacji i konstrukcji ogranicza się do postanowień zawartych w artykule 56 ustęp 1 i podlega obowiązkowi zawartym w artykule 56 ustęp 2, artykule 58 i artykule 60 konwencji.

4. Prawa rezydualne

Państwo nadbrzeżne nie korzysta z praw rezydualnych w wyłącznej strefie ekonomicznej. Prawa państwa nadbrzeżnego w wyłącznej strefie ekonomicznej są wymienione w artykule 56 konwencji i nie mogą być jednostronnie rozszerzone.

III. Przejście przez cieśniny

Drogi i szlaki morskie przez cieśniny będą ustalone zgodnie z regułami przewidzianymi w konwencji. Rozważania odnośnie do bezpieczeństwa wewnętrznego i porządku publicznego nie mogą wpływać na żeglugę w cieśninach używanych do żeglugi międzynarodowej. Stosowanie innych aktów międzynarodowych do cieśnin podlega odpowiednim postanowieniom konwencji.

IV. Państwa archipelagowe

Stosowanie części IV konwencji jest ograniczone do państwa składającego się w całości z jednego lub więcej archipelagów i może obejmować inne wyspy. Roszczenia do statusu archipelagowego z naruszeniem artykułu 46 nie są dopuszczalne.

Status państwa archipelagowego oraz prawa i obowiązki wynikające z takiego statusu mogą być powoływane tylko na podstawie warunków przewidzianych w części IV konwencji.

V. Połowy

Konwencja nie przyznaje państwu nadbrzeżnemu poza wyłączną strefą ekonomiczną jurysdykcji co do eksploatacji, zachowania i gospodarowania żywymi zasobami morskimi innymi niż gatunki osiadłe.

Królestwo Niderlandów uważa, że zachowanie i gospodarowanie gatunkami osiadłymi i daleko migrującymi powinno, zgodnie z artykułami 63 i 64 konwencji, odbywać się na zasadach współpracy międzynarodowej we właściwych organizacjach subregionalnych i regionalnych.

VI. Podwodne dziedzictwo kulturowe

Jurysdykcja nad obiektami o charakterze archeologicznym i historycznym znalezionymi w morzu jest ograniczona do postanowień artykułów 149 i 303 konwencji.

Królestwo Niderlandów uważa jednak, że może występować potrzeba dalszego rozwoju, we współpracy międzynarodowej, prawa międzynarodowego o ochronie podwodnego dziedzictwa kulturowego.

VII. Linie podstawowe i delimitacja

Twierdzenie, że wyznaczenie linii podstawowych lub delimitacja stref morskich jest zgodne z konwencją, może być przyjęte tylko wówczas, gdy takie linie i strefy zostały ustanowione zgodnie z konwencją.

VIII. Ustawodawstwo krajowe

Jak stanowi powszechna norma prawa międzynarodowego zamieszczona w artykułach 27 i 46 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, państwa nie mogą usprawiedliwić ustawodawstwem krajowym niewykonywania konwencji.

IX. Roszczenia terytorialne

Ratyfikacja przez Królestwo Niderlandów nie powoduje uznania ani przyjęcia jakiegokolwiek roszczenia terytorialnego zgłoszonego przez Państwo-Stronę konwencji.

X. Artykuł 301

Artykuł 301 musi być interpretowany, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, jako mający zastosowanie do terytorium i morza terytorialnego państwa nadbrzeżnego.

XI. Deklaracja ogólna

Królestwo Niderlandów zastrzega sobie prawo do składania dalszych deklaracji odnoszących się do konwencji i porozumienia, w odpowiedzi na przyszłe deklaracje i oświadczenia.

B. deklaracja złożona zgodnie z aneksem IX konwencji

Składając dokument ratyfikacyjny Królestwo Niderlandów przypomina, że jako państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej przekazało Wspólnocie kompetencje względem niektórych spraw objętych konwencją. Szczegółowa deklaracja o istocie i zakresie kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej będzie złożona we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.”

(„A. Declaration pursuant to article 287 of the Convention:

"The Kingdom of the Netherlands hereby declares that, having regard to article 287 of the Convention, it accepts the jurisdiction of the International Court of Justice in the settlement of disputes concerning the interpretation and application of the Convention with State Parties to the Convention which have likewise accepted the said jurisdiction.

Objections:

The Kingdom of the Netherlands objects to any declaration or statement excluding or modifying the legal effect of the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea.

This is particularly the case with regard to the following matters:

I. Innocent passage in the territorial sea

The Convention permits innocent passage in the territorial sea for all ships, including foreign warships, nuclear-powered ships and ships carrying nuclear or hazardous waste, without any prior consent or notification, and with due observance of special precautionary measures established for such ships by international agreements.

II. Exclusive economic zone

1. Passage through the Exclusive Economic Zone

Nothing in the Convention restricts the freedom of navigation of nuclear-powered ships or ships carrying nuclear or hazardous waste in the Exclusive Economic Zone, provided such navigation is in accordance with the applicable rules of international law. In particular, the Convention does not

authorize the coastal state to make the navigation of such ships in the EEZ dependent on prior consent or notification.

2. Military exercises in the Exclusive Economic Zone

The Convention does not authorize the coastal state to prohibit military exercises in its EEZ. The rights of the coastal state in its EEZ are listed in article 56 of the Convention, and no such authority is given to the coastal state. In the EEZ all states enjoy the freedoms of navigation and overflight, subject to the relevant provisions of the Convention.

3. Installations in the Exclusive Economic Zone

The coastal state enjoys the right to authorize, operate and use installations and structures in the EEZ for economic purposes. Jurisdiction over the establishment and use of installations and structures is limited to the rules contained in article 56 paragraph 1, and is subject to the obligations contained in article 56 paragraph 2, article 58 and article 60 of the Convention.

4. Residual rights

The coastal state does not enjoy residual rights in the EEZ. The rights of the coastal state in its EEZ are listed in article 56 of the Convention, and can not be extended unilaterally.

III. Passage through Straits

Routes and sea lanes through straits shall be established in accordance with the rules provided for in the Convention. Considerations with respect to domestic security and public order shall not affect navigation in straits used for international navigation. The application of other international instruments to straits is subject to the relevant articles of the Convention.

IV. Archipelagic States

The application of Part IV of the Convention is limited to a state constituted wholly by one or more archipelagos, and may include other islands. Claims to archipelagic status in contravention of article 46 are not acceptable.

The status of archipelagic state, and the rights and obligations deriving from such status can only be invoked under the conditions of Part IV of the Convention.

V. Fisheries

The Convention confers no jurisdiction on the coastal state with respect to the exploitation, conservation and management of living marine resources other than sedentary species beyond the Exclusive Economic Zone.

The Kingdom of the Netherlands considers that the conservation and management of straddling fish stocks and highly migratory species should, in accordance with articles 63 and 64 of the Convention, take place on the basis of international cooperation in appropriate sub-regional and regional organizations.

VI. Underwater cultural heritage

Jurisdiction over objects of an archaeological and historical nature found at sea is limited to articles 149 and 303 of the Convention.

The Kingdom of the Netherlands does however consider that there may be a need to further develop, in international cooperation, the international law on the protection of underwater cultural heritage.

VII. Baselines and delimitation

A claim that the drawing of baselines or the delimitation of maritime zones is in accordance with the Convention will only be acceptable if such lines and zones have been established in accordance with Convention.

VIII. National Legislation

As a general rule of international law, as stated in articles 27 and 46 of the Vienna Convention on the Law of Treaties, states may not rely on national legislation as a justification for a failure to implement the Convention.

IX. Territorial Claims

Ratification by the Kingdom of the Netherlands does not imply recognition or acceptance of any territorial claim made by a State Party to the Convention.

X. Article 301

Article 301 must be interpreted, in accordance with the Charter of the United Nations, as applying to the territory and the territorial sea of a coastal state.

XI. General Declaration

The Kingdom of the Netherlands reserves the right to make further declarations relative to the Convention and to the Agreement, in response to future declarations and statements.

B. Declaration in accordance with annex IX of the Convention

Upon depositing its instrument of ratification the Kingdom of the Netherlands recalls that, as Member State of the European Community, it has transferred competence to the Community with respect to certain matters governed by the Convention. A detailed declaration on the nature and extent of the competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions in annex IX of the Convention.")

NIEMCY

Republika Federalna Niemiec przypomina, że jako członek Wspólnoty Europejskiej przekazała Wspólnocie kompetencje względem niektórych spraw regulowanych przez konwencję. Szczegółowa deklaracja o istocie i zakresie kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej zostanie złożona we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

Dla Republiki Federalnej Niemiec związek między częścią IX Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. a Porozumieniem z dnia 28 lipca 1994 r. w sprawie implementacji części XI Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza jest zasadniczy, co przewidziano w artykule 2 (1) porozumienia.

Wobec braku jakichkolwiek innych środków pokojowych, które mogłyby być preferowane przez Rząd Republiki Federalnej Niemiec, Rząd ten uważa za celowe wybrać, zgodnie z artykułem 287 Konwencji o prawie morza, jeden z niżej wymienionych środków załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, uwzględniając następującą kolejność:

1. Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza utworzony zgodnie z aneksem VI;
2. trybunał arbitrażowy utworzony zgodnie z aneksem VII;
3. Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.

Podobnie, wobec braku jakichkolwiek innych środków pokojowych, z dniem dzisiejszym Rząd Republiki Federalnej Niemiec niniejszym uznaje właściwość specjalnego arbitrażu dla sporów dotyczących interpretacji lub stosowania Konwencji o prawie morza, odnoszących się do rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, łącznie z zanieczyszczeniem spowodowanym przez statki oraz powstającym w następstwie zrzutu.

W odniesieniu do podobnych deklaracji złożonych przez Rząd Republiki Federalnej Niemiec podczas Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza Rząd Republiki Federalnej Niemiec, w świetle deklaracji już złożonych lub tych, które mogą być złożone przez inne państwa przy podpisaniu, ratyfikacji lub przystąpieniu do Konwencji o prawie morza, oświadcza, co następuje:

Morze terytorialne, wody archipelagowe, cieśniny

Postanowienia o morzu terytorialnym stanowią w zasadzie zestaw reguł łączących uprawnioną wolę państwa nadbrzeżnego ochrony swojej suwerenności oraz wolę wspólnoty międzynarodowej wykonywania prawa przepływu. Prawo do zwiększenia szerokości morza terytorialnego do 12 mil morskich wyraźnie zwiększy znaczenie prawa nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne wszystkich statków, w tym okrętów wojennych, statków handlowych i statków rybackich; jest to podstawowe prawo wspólnoty narodów.

Żadne z postanowień konwencji, która do chwili obecnej odzwierciedla istniejące prawo międzynarodowe, nie może być postrzegane jako uprawniające państwo nadbrzeżne do uzależnienia nieszkodliwego przepływu jakiejkolwiek specyficznej kategorii obcych statków od wcześniejszej jego zgody lub zawiadomienia.

Wstępnym warunkiem uznania prawa państwa nadbrzeżnego do rozszerzenia morza terytorialnego jest reżim przejścia tranzytowego przez cieśniny używane do żeglugi międzynarodowej. Artykuł 38 ogranicza prawo przejścia tranzytowego wyłącznie do przypadków, gdy istnieje szlak o równie dogodnych warunkach nawigacyjnych i hydrograficznych, co wiąże się z ekonomicznym aspektem żeglugi.

Zgodnie z postanowieniami konwencji archipelagowe przejście szlakami morskimi nie jest uzależnione od wyznaczenia przez państwa archipelagowe szczególnych szlaków morskich lub korytarzy powietrznych, o ile istnieją obecnie szlaki prowadzące przez archipelag używane normalnie do żeglugi międzynarodowej.

Wyłączna strefa ekonomiczna

W wyłącznej strefie ekonomicznej, która jest nowym pojęciem prawa międzynarodowego, państwa nadbrzeżne uzyskają konkretne prawa i jurysdykcję związaną z zasobami. Wszystkie pozostałe państwa będą nadal korzystać z wolności żeglugi na morzu pełnym, przelotu nad morzem pełnym i wszystkich innych międzynarodowych zgodnych z prawem sposobów korzystania z morza. Takie korzystanie będzie wykonywane w sposób pokojowy, to jest zgodnie z zasadami zawartymi w Karcie Narodów Zjednoczonych.

Wykonywanie tych praw nie może być zatem interpretowane jako naruszające bezpieczeństwo państwa nadbrzeżnego lub naruszające jego prawa i obowiązki wynikające z prawa międzynarodowego. Odpowiednio pojęcie 200-milowej strefy generalnych praw suwerenności i jurysdykcji państwa nadbrzeżnego nie może być utrzymane ani w powszechnym prawie międzynarodowym, ani w odpowiednich postanowieniach konwencji.

W artykułach 56 i 58 została naruszona delikatna równowaga między interesami państwa nadbrzeżnego a wolnościami i prawami wszystkich pozostałych państw. Ta równowaga obejmuje odniesienie zawarte w artykule 58 ustęp 2 do artykułów od 88 do 115, które stosuje się do wyłącznej strefy ekonomicznej, o ile nie są one sprzeczne z częścią V. Żadne z postanowień części V nie jest sprzeczne z artykułem 89, który unieważnia roszczenia do suwerenności.

Zgodnie z konwencją państwo nadbrzeżne nie posiada praw rezydualnych w wyłącznej strefie ekonomicznej. W szczególności prawa i jurysdykcja państwa nadbrzeżnego w takiej strefie nie obejmują praw do otrzymania zawiadomienia o ćwiczeniach wojskowych, manewrach ani praw do wyrażenia na nie zgody.

Poza sztucznymi wyspami państwo nadbrzeżne posiada prawo w wyłącznej strefie ekonomicznej do autoryzacji, budowy, eksploatacji i użytkowania tylko takich instalacji i konstrukcji, które mają cele ekonomiczne.

Morze pełne

Jako państwo o niekorzystnym położeniu geograficznym z ważnymi interesami w tradycyjnym wykorzystaniu morza, Republika Federalna Niemiec obcuje przy ustanowionej zasadzie wolności morza pełnego. Ta zasada, która przez wieki odnosiła się do każdego sposobu użytkowania morza, została potwierdzona i w wielu dziedzinach przystosowana do nowych wymagań w postanowieniach konwencji, które muszą być zatem interpretowane w możliwie najszerszy sposób, w zgodności z tą tradycyjną zasadą.

Państwa śródlądowe

Co do regulacji wolności tranzytu posiadanej przez państwa śródlądowe, tranzyt przez terytorium państw tranzytowych nie może kolidować z suwerennością tych państw. Zgodnie z artykułem 125 ustęp 3 prawa i ułatwienia przewidziane w części X w żaden sposób nie naruszają suwerenności i uprawnionych interesów państw tranzytowych. Precyzyjna treść wolności tranzytu musi być w każdym poszczególnym przypadku uzgodniona przez zainteresowane państwo tranzytowe i państwo śródlądowe. W razie braku takiego

uzgodnienia dotyczącego warunków i sposobów wykonywania prawa dostępu osób i towarów do tranzytu przez terytorium Republiki Federalnej Niemiec, tranzyt jest regulowany wyłącznie przez prawo krajowe, w szczególności co do środków i sposobów transportu oraz wykorzystania infrastruktury komunikacyjnej.

Morskie badania naukowe

Pomimo, że tradycyjna wolność badań doznała znaczącego ograniczenia w konwencji, wolność ta pozostanie w mocy dla państw, organizacji międzynarodowych i jednostek prywatnych na pewnych obszarach morskich, tj. na dnie morskim poza szelfem kontynentalnym i na morzu pełnym. Jednakże wyłączna strefa ekonomiczna i szelf kontynentalny, stanowiące przedmiot szczególnego zainteresowania morskich badań naukowych, będą podlegać reżimowi, którego podstawowym elementem jest obowiązek państwa nadbrzeżnego, na mocy artykułu 246 ustęp 3, udzielenia zgody w normalnych okolicznościach. Pod tym względem popieranie i tworzenie korzystnych warunków dla badań naukowych, jak postuluje się w konwencji, to powszechne zasady rządzące stosowaniem i interpretacją wszystkich stosownych postanowień konwencji.

Reżim morskich badań naukowych na szelfie kontynentalnym poza 200 milami morskimi nie przyznaje państwu nadbrzeżnemu swobody w odmowie zgody na mocy artykułu 246 ustęp 5 (a), poza obszarami oficjalnie wyznaczonymi zgodnie z warunkami wstępnymi określonymi w ustępie 6. Odnosząc się do obowiązku ujawniania informacji o działaniach eksploatacyjnych i pracach badawczych, w procesie wyznaczania jest brany pod uwagę artykuł 246 ustęp 6, który wyraźnie wyłączył kwestie szczegółowe z dostarczanych informacji.

(„Statements :

The Federal Republic of Germany recalls that, as a Member of the European Community, it has transferred competence to the Community in respect of certain matters governed by the Convention. A detailed declaration on the nature and extent of the competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.

For the Federal Republic of Germany the link between Part IX of the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 and the Agreement of 28 July 1994 relating to the implementation of Part XI of the United Nations Convention on the Law of the Sea as foreseen in article 2 (1) of that Agreement is fundamental.

In the absence of any other peaceful means, which would be given preference by the Government of the Federal Republic of Germany, that Government considers it useful to choose one of the following means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the two Conventions, as it is free to do under article 287 of the Convention on the Law of the Sea, in the following order:

- 1. the International Tribunal for the Law of the Sea established in accordance with Annex VI;*
- 2. An arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VII;*
- 3. the International Court of Justice.*

Also in the absence of any other peaceful means, the Government of the Federal Republic of Germany hereby recognizes as of today the validity of special arbitration for any dispute concerning the interpretation or application of the Convention on the Law of the Sea relating to fisheries, protection and preservation of the marine environment, marine scientific research and navigation, including pollution from vessels and by dumping.

With reference to similar declarations made by the Government of the Federal Republic of Germany during the Third United Nations Conference on the Law of the Sea, the Government of the Federal Republic of Germany, in the light of declarations already made or yet to be made by States upon signature, ratification of or accession to the Convention on the Law of the Sea declares as follows:

Territorial Sea, Archipelagic Waters, Straits

The provisions on the territorial sea represent in general a set of rules reconciling the legitimate desire of coastal States to protect their sovereignty and that of the international community to exercise the right of passage. The right to extend the breadth of the territorial sea up to 12 nautical miles will significantly increase the importance of the right of innocent passage through the territorial sea for all ships including warships, merchant ships and fishing vessels; this is a fundamental right of the community of nations.

None of the provisions of the Convention, which in so far reflect existing international law, can be regarded as entitling the coastal State to make the innocent passage of any specific category of foreign ships dependent on prior consent or notification.

A prerequisite for the recognition of the coastal State's right to extend the territorial sea is the régime of transit passage through straits used for international navigation. Article 38 limits the right of transit passage only in cases where a route of similar convenience exists in respect of navigational and hydrographical characteristics, which include the economic aspect of shipping.

According to the provisions of the Convention, archipelagic sea-lane passage is not dependent on the designation by the archipelagic States of specific sea-lanes or air routes in so far as there are existing routes through the archipelago normally used for international navigation.

Exclusive Economic Zone

In the exclusive economic zone, which is a new concept of international law, coastal States will be granted precise resource-related rights and jurisdiction. All other States will continue to enjoy the high seas freedoms of navigation and overflight and of all other international lawful uses of the sea. These uses will be exercised in a peaceful manner, and that is, in accordance with the principles embodied in the Charter of the United Nations.

The exercise of these rights can therefore not be construed as affecting the security of the coastal State or affecting its rights and obligations under international law. Accordingly, the notion of a 200-mile zone of general rights of sovereignty and jurisdiction of the coastal State cannot be sustained either in general international law or under the relevant provisions of the Convention.

In articles 56 and 58 a careful and delicate balance has been struck between the interests of the coastal State and the freedoms and rights of all other States. This balance includes the reference contained in article 58, paragraph 2, to articles 88 to 115 which apply to the exclusive economic zone in so far as they are not incompatible with Part V. Nothing in Part V is incompatible with article 89 which invalidates claims of sovereignty.

According to the Convention, the coastal State does not enjoy residual rights in the exclusive economic zone. In particular, the rights and jurisdiction of the coastal State in such zone do not include the rights to obtain notification of military exercises or manoeuvres or to authorize them.

Apart from artificial islands, the coastal State enjoys the right in the exclusive economic zone to authorize, construct, operate and use only those installations and structures which have economic purposes.

The High Seas

As geographically disadvantaged State with important interests in the traditional uses of the seas, the Federal Republic of Germany remains committed to the established principle of the freedom of the high seas. This principle, which has governed all uses of the sea for centuries, has been affirmed and in various fields, adapted to new requirements in the provisions of the Convention, which will therefore have to be interpreted to the furthest extent possible in accordance with that traditional principle.

Land-Locked States

As to the regulation of the freedom of transit enjoyed by land-locked States, transit through the territory of transit States must not interfere with the sovereignty of these States. In accordance with article 125, paragraph 3, the rights and facilities provided for in Part X in no way infringe upon the sovereignty and legitimate interests of transit States. The precise content of the freedom of transit has in each single case to be agreed upon by the transit State and the land-locked State concerned. In the absence of such agreement concerning the terms and modalities for exercising the right of access of persons and goods to transit through the territory of the Federal Republic of Germany is only regulated by national law, in particular with regard to means and ways of transport and the use of traffic infrastructure.

Marine Scientific Research

Although the traditional freedom of research suffered a considerable erosion by the Convention, this freedom will remain in force for States, international organizations and private entities in some maritime areas, e.g., the sea-bed beyond the continental shelf and the high seas. However, the exclusive economic zone and the continental shelf, which are of particular interest to marine scientific research, will be subject to a consent régime, a basic element of which is the obligation of the coastal State under article 246, paragraph 3, to grant its consent in normal circumstances. In this regard, promotion and creation of favourable conditions for scientific research, as postulated in the Convention, are general principles governing the application and interpretation of all relevant provisions of the Convention.

The marine scientific research régime on the continental shelf beyond 200 nautical miles denies the coastal State the discretion to withhold consent under article 246, paragraph 5 (a), outside areas it has publicly designated in accordance with the prerequisites stipulated in paragraph 6. Relating to the obligation, to disclose information about exploitation or exploratory operations in the process of designation is taken into account in article 246, paragraph 6, which explicitly excluded details from the information to be provided.”)

NIKARAGUA

Przy podpisaniu:

Zgodnie z artykułem 310 Nikaragua deklaruje, że w celu harmonizacji prawa krajowego z konwencją nastąpi takie jego dostosowanie, jakie może być wymagane, w procesie zmiany konstytucji zainicjowanym przez rewolucyjne Państwo Nikaragui, rozumiejąc, że konwencja i rezolucje przyjęte dnia 10 grudnia 1982 r. oraz aneksy do konwencji stanowią nierozdzielalną całość.

Dla celów artykułów 287 i 298 oraz innych artykułów dotyczących interpretacji i stosowania konwencji, Rząd Nikaragui wykona, o ile będą tego wymagać okoliczności, prawo przyznane przez konwencję do złożenia dalszych dodatkowych lub wyjaśniających deklaracji.

Przy ratyfikacji:

Zgodnie z artykułem 310 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza Rząd Nikaragui oświadcza, że:

1. Nie uznaje, że jest związany oświadczeniami i deklaracjami złożonymi przez pozostałe państwa przy podpisaniu, przyjęciu, ratyfikacji lub przystąpieniu do konwencji i zastrzega sobie prawo do wyrażenia opinii na temat takich oświadczeń i deklaracji w dowolnym czasie.

2. Ratyfikacja konwencji nie powoduje uznania ani akceptacji żadnego roszczenia terytorialnego złożonego przez Państwo-Stronę konwencji, ani nie powoduje automatycznego uznania żadnego obszaru, ani granicy morskiej.

Zgodnie z artykułem 287 ustęp 1 konwencji Nikaragua niniejszym oświadcza, że wybiera jedynie Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości jako środek pokojowego rozstrzygnięcia sporów dotyczących interpretacji i stosowania konwencji.

Nikaragua niniejszym oświadcza, że wybiera jedynie Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości jako środek rozstrzygnięcia kategorii sporów, o których mowa w artykule 298 ustęp 1 (a), (b) i (c) konwencji.

W stosunku do Nikaragui konwencja wejdzie w życie 2 czerwca 2000 r. zgodnie z artykułem 308 ustęp 2, który brzmi, jak następuje:

„Dla każdego państwa ratyfikującego niniejszą konwencję lub przystępującego do niej po złożeniu sześćdziesiątego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia konwencja wchodzi w życie w trzydziestym dniu po złożeniu jego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia z zastrzeżeniem ustępu 1.”

(„Upon signature:

In accordance with article 310, Nicaragua declares that such adjustments of its domestic law as may be required in order to harmonize it with the Convention will follow from the process of constitutional change initiated by the revolutionary State of Nicaragua, it being understood that the Convention and the Resolutions adopted on 10 December 1982 and the Annexes to the Convention constitute an inseparable whole.

For the purposes of articles 287 and 298 and of other articles concerning the interpretation and application of the Convention, the Government of Nicaragua shall, if and as the occasion demands,

exercise the right conferred by the Convention to make further supplementary or clarificatory declarations.

Upon ratification:

In accordance with article 310 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Government of Nicaragua hereby declares:

1. That it does not consider itself bound by any of the declarations or statements, however phrased or named, made by other States when signing, accepting, ratifying or acceding to the Convention and that it reserves the right to state its position on any of those declarations or statements at any time.

2. That ratification of the Convention does not imply recognition or acceptance of any territorial claim made by a State party to the Convention, nor automatic recognition of any land or sea border.

In accordance with article 287, paragraph 1, of the Convention, Nicaragua hereby declares that it accepts only recourse to the International Court of Justice as a means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention.

Nicaragua hereby declares that it accepts only recourse to the International Court of Justice as a means for the settlement of the categories of disputes set forth in subparagraphs (a), (b) and (c) of paragraph 1 of article 298 of the Convention.”)

The Convention will enter into force for Nicaragua on 2 June 2000 in accordance with its article 308 (2) which reads as follows:

“For each State ratifying or acceding to this Convention after the deposit of the sixtieth instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day following the deposit of its instrument of ratification or accession, subject to paragraph 1.”

NORWEGIA

Deklaracja złożona zgodnie z artykułem 310 konwencji:

„Zgodnie z artykułem 309 konwencji nie mogą być składane żadne zastrzeżenia ani wyłączenia, z wyjątkiem tych, które są wyraźnie dopuszczone przez postanowienia konwencji. Deklaracja złożona zgodnie z artykułem 310 nie może powodować wyłączenia lub zastrzeżenia dla państwa je składającego. W związku z tym Rząd Królestwa Norwegii oświadcza, że nie jest związany deklaracjami, które są lub będą złożone przez państwa lub organizacje międzynarodowe na podstawie artykułu 310 konwencji. Brak reakcji względem takich oświadczeń nie może być interpretowany jako akceptacja ani odrzucenie takich oświadczeń. Rząd zastrzega prawo Norwegii do zajęcia stanowiska w każdym czasie w sprawie takich deklaracji w sposób, jaki uzna za stosowny.”

Deklaracja złożona zgodnie z artykułem 287 konwencji:

„Rząd Królestwa Norwegii deklaruje zgodnie z artykułem 287 konwencji, że wybiera Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości dla załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.”

Deklaracja złożona zgodnie z artykułem 298 konwencji:

„Rząd Królestwa Norwegii deklaruje na podstawie artykułu 298 konwencji, że nie akceptuje trybunału arbitrażowego utworzonego zgodnie z aneksem VII dla żadnej z kategorii sporów wymienionych w artykule 298.”

(„Declaration pursuant to article 310 of the Convention:

"According to article 309 of the Convention, no reservations or exceptions other than those expressly permitted by its provisions may be made. A declaration pursuant to its article 310 can not have the effect of an exception or reservation for the State making it. Consequently, the Government of the Kingdom of Norway declares that it does not consider itself bound by declarations pursuant to article 310 of the Convention that are or will be made by other States or international organizations. Passivity with respect to such declarations shall be interpreted neither as acceptance nor rejection of such declarations. The Government reserves Norway's right at any time to take a position on such declarations in the manner deemed appropriate."

Declaration pursuant to article 287 of the Convention:

"The Government of the Kingdom of Norway declares pursuant to article 287 of the Convention that it chooses the International Court of Justice for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention."

Declaration pursuant to article 298 of the Convention:

"The Government of the Kingdom of Norway declares pursuant to article 298 of the Convention that it does not accept an arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VII of any of the categories of disputes mentioned in article 298."

OMAN

Przy podpisaniu:

„W rozumieniu Rządu Sułtanatu Omanu stosowanie postanowień artykułów 19, 25, 34, 38 i 45 konwencji nie wyklucza prawa Państwa nadbrzeżnego do podjęcia takich właściwych działań, jakie są niezbędne dla ochrony jego bezpieczeństwa i pokoju.”

Przy ratyfikacji:

Zgodnie z postanowieniami artykułu 310 konwencji i na podstawie wcześniejszej deklaracji Sułtanatu Omanu z dnia 1 czerwca 1982 r. dotyczącej ustanowienia prostych linii podstawowych w każdym punkcie linii brzegowej Sułtanatu Omanu i linii obejmujących wody w wejściach do zatok, zatokach i wody między wyspami a linią brzegową, zgodnie z artykułem 2 (c) Dekretu Królewskiego nr 15/81, a także w świetle pożądanej zgodności prawa Sułtanatu z postanowieniami konwencji, Sułtanat Omanu składa następujące deklaracje:

Deklaracja nr 1 w sprawie morza terytorialnego

1. Sułtanat Omanu określa, że jego morze terytorialne, zgodnie z artykułem 2 Dekretu Królewskiego nr 15/81 z dnia 10 lutego 1981 r., rozciąga się do 12 mil morskich w kierunku morza, mierzonych od najbliższego punktu linii podstawowych.

2. Sułtanat Omanu wykonuje pełną suwerenność nad swoim morzem terytorialnym, przestrzenią ponad morzem terytorialnym oraz jego dnem i podziemiem, stosownie do odpowiednich ustaw i przepisów obowiązujących w Sułtanacie oraz zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji dotyczącymi zasady nieszkodliwego przepływu.

Deklaracja nr 2 w sprawie przepływu okrętów wojennych przez wody terytorialne Omanu

Nieszkodliwy przepływ jest gwarantowany dla okrętów wojennych przez wody terytorialne Omanu, z zastrzeżeniem jego uprzedniego zezwolenia. Stosuje się to również do okrętów podwodnych, pod warunkiem że płyną one na powierzchni i podnoszą banderę swojego państwa.

Deklaracja nr 3 w sprawie przepływu statków o napędzie jądrowym i podobnych przez wody terytorialne Omanu

Odnośnie do obcych statków o napędzie jądrowym i statków przewożących substancje jądrowe oraz inne substancje niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia i środowiska, prawo nieszkodliwego przepływu, z zastrzeżeniem uprzedniego zezwolenia, jest gwarantowane dla wszystkich rodzajów statków, nawet okrętów wojennych, których dotyczą te opisy. Prawo to jest także gwarantowane dla okrętów podwodnych, do których mają zastosowanie te opisy, pod warunkiem że płyną one na powierzchni i podnoszą banderę swojego państwa.

Deklaracja nr 4 w sprawie strefy przyległej

Strefa przyległa rozciąga się do 12 mil morskich mierzonych od zewnętrznej granicy wód terytorialnych i Sułtanat Omanu wykonuje te same prerogatywy w odniesieniu do niej, jakie są ustalone w konwencji.

Deklaracja nr 5 w sprawie wyłącznej strefy ekonomicznej

1. Sułtanat Omanu określa, że jego wyłączna strefa ekonomiczna, zgodnie z artykułem 5 Dekretu Królewskiego nr 15/81 z dnia 10 lutego 1981 r. rozciąga się do 200 mil morskich w kierunku morza, mierzonych od linii podstawowych, od których mierzone jest morze terytorialne.

2. Sułtanat Omanu posiada suwerenne prawa do swojej wyłącznej strefy ekonomicznej i wykonuje także jurysdykcję w odniesieniu do tej strefy, co przewidziano w konwencji. Sułtanat deklaruje następnie, że wykonując swoje prawa i obowiązki na mocy konwencji w wyłącznej strefie ekonomicznej, będzie należycie uwzględniał prawa i obowiązki innych państw, i będzie działał w sposób zgodny z postanowieniami konwencji.

Deklaracja nr 6 w sprawie szelfu kontynentalnego

Sułtanat Omanu wykonuje nad szelfem kontynentalnym suwerenne prawa w celu jego badania i wydobywania jego zasobów naturalnych, o ile pozwalają na to warunki geograficzne i zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji.

Deklaracja nr 7 w sprawie procedury wybranej dla załatwiania sporów na mocy konwencji

Stosownie do artykułu 287 konwencji, Sułtanat Omanu wyraża swoją akceptację jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza, o którym mowa w aneksie VI konwencji, i jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, w celu załatwiania wszystkich sporów, które mogą powstać między Sułtanatem a innym państwem, dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.

(„Upon signature:

"It is the understanding of the Government of the Sultanate of Oman that the application of the provisions of articles 19, 25, 34, 38 and 45 of the Convention does not preclude a coastal State from taking such appropriate measures as are necessary to protect its interest of peace and security."

Declarations made upon ratification:

Pursuant to the provisions of article 310 of the Convention and further to the earlier declaration by the Sultanate of Oman dated 1 June 1982 concerning the establishment of straight baselines at any point on the coastline of the Sultanate of Oman and the lines enclosing waters within inlets and bays and waters between islands and the coast-line, in accordance with article 2(c) of Royal Decree No. 15-81 and in view of the desire of the Sultanate of Oman to bring its laws into line with the provisions of the Convention, the Sultanate of Oman issues the following declarations:

Declaration No. 1, on the territorial sea

1. The Sultanate of Oman determines that its territorial sea, in accordance with article 2 of Royal Decree No. 15-81 dated 10 February 1981, extends 12 nautical miles in a seaward direction, measured from the nearest point of the baselines.

2. The Sultanate of Oman exercises full sovereignty over its territorial sea, the space above the territorial sea and its bed and subsoil, pursuant to the relevant laws and regulations of the Sultanate and in conformity with the provisions of this Convention concerning the principle of innocent passage.

Declaration No. 2, on the passage of warships throughout Omani territorial waters

Innocent passage is guaranteed to warships through Omani territorial waters, subject to prior permission. This also applies to submarines, on condition that they navigate on the surface and fly the flag of their home state.

Declaration No. 3, on the passage of nuclear-powered ships and the like through Omani territorial waters

With regard to foreign nuclear-powered ships and ships carrying nuclear or other substances that are inherently dangerous or harmful to health or the environment, the right of innocent passage, subject to prior permission, is guaranteed to the types of vessel, whether or not warships, to which the descriptions apply. This right is also guaranteed to submarines to which the descriptions apply, on condition that they navigate on the surface and fly the flag of their home State.

Declaration No. 4, on the contiguous zone

The contiguous zone extends for a distance of 12 nautical miles measured from the outer limit of the territorial waters and the Sultanate of Oman exercises the same prerogatives over it as are established by the Convention.

Declaration No. 5, on the exclusive economic zone

1. The Sultanate of Oman determines that its exclusive economic zone, in accordance with article 5 of Royal Decree No. 15-81 dated 10 February 1981, extends 200 nautical miles in a seaward direction, measured from the baselines from which the territorial sea is measured.

2. The Sultanate of Oman possesses sovereign rights over its economic zone and also exercises jurisdiction over that zone as provided for in the Convention. It further declares that, in exercising its rights and performing its duties under the Convention in the exclusive economic zone, it will have due regard to the rights and duties of other States and will act in a manner compatible with the provisions of the Convention.

Declaration No. 6, on the continental shelf

The Sultanate of Oman exercises over its continental shelf sovereign rights for the purpose of exploring it and exploiting its natural resources, as permitted by geographical conditions and in accordance with this Convention.

Declaration No. 7, on the procedure chosen for the settlement of disputes under the Convention

Pursuant to article 287 of the Convention, the Sultanate of Oman declares its acceptance of the jurisdiction of the International Tribunal for the Law of the Sea, as set forth in annex VI to the Convention, and the jurisdiction of the International Court of Justice, with a view to the settlement of any dispute that may arise between it and another State concerning the interpretation or application of the Convention.”)

PAKISTAN

„(i) Rząd Islamskiej Republiki Pakistanu złoży, w odpowiednim czasie, deklaracje przewidziane w artykułach 287 i 298 dotyczące załatwiania sporów.

(ii) Konwencja o prawie morza, regulując tranzyt przez terytorium państwa tranzytowego, w pełni zabezpiecza suwerenność państwa tranzytowego. W związku z tym, zgodnie z artykułem 125 o prawach i ułatwieniach tranzytu dla państw śródładowych konwencja zapewnia, że w żaden sposób nie narusza on suwerenności i interesu prawnego państwa tranzytowego. Dokładna treść wolności tranzytu musi być w każdym przypadku uzgodniona przez zainteresowane państwo tranzytowe i państwo śródładowe. Wobec braku takiego uzgodnienia dotyczącego warunków i sposobów wykonywania prawa tranzytu przez terytorium Islamskiej Republiki Pakistanu, tranzyt będzie regulowany wyłącznie przez prawo krajowe Pakistanu.

(iii) W rozumieniu Rządu Islamskiej Republiki Pakistanu postanowienia Konwencji o prawie morza w żaden sposób nie uprawniają, bez zgody zainteresowanego państwa nadbrzeżnego, do przeprowadzania, w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym

jakiegokolwiek państwa nadbrzeżnego, ćwiczeń wojskowych i manewrów przez inne państwa, w szczególności gdy powoduje to użycie broni lub materiałów wybuchowych.”

(„*Declarations:*

" (i) The Government of the Islamic Republic of Pakistan shall, at an appropriate time, make declarations provided for in articles 287 and 298 relating to the settlement of disputes.

(ii) The Law of the Sea Convention, while dealing with transit through the territory of the transit State, fully safeguards the sovereignty of the transit State. Consequently, in accordance with article 125 of the rights and facilities of transit to the land locked State ensures that it shall not in any way infringe upon the sovereignty and the legitimate interest of the transit State. The precise content of the freedom of transit consequently, in each case, has to be agreed upon by the transit State and the land locked State concerned. In the absence of such an agreement concerning the terms and modalities for exercising the right of transit, through the territory of the Islamic Republic of Pakistan shall be regulated only by national laws of Pakistan.

(iii) It is the understanding of the Government of the Islamic Republic of Pakistan that the provisions of the Convention on the Law of the Sea do not in any way authorize the carrying out in the Exclusive Economic Zone and in the Continental Shelf of any coastal State military exercises or manoeuvres by other States, in particular where the use of weapons or explosives are involved, without the consent of the coastal State concerned."

PANAMA

[Republika Panamy] deklaruje, że posiada wyłączną suwerenność nad „historyczną zatoką panamską” Golfo de Panamá, wyraźnie ukształtowaną geograficznie, której wybrzeża należą w całości do Republiki Panamy. Istnieje duże wcięcie, czy też wejście w kierunku południowym Przesmyku Panamskiego, gdzie wody morskie przyległe do dna morskiego i podziemia pokrywają obszar między szerokościami północnymi 7°28'00'' i 7°31'00'' a długościami 79°59'53'' i 78°11'40'', obiema na zachód od Greenwich, będącymi odpowiednio pozycjami Punta Mala i Punta Jaqué, jako zachodnie i wschodnie wejście do Golfo de Panamá. To duże wcięcie wdziera się głęboko w Przesmyk Panamski. Szerokość jego wejścia, od Punta Mala do Punta Jaqué, wynosi około 200 kilometrów i wdziera się w głąb lądu na odległość 165 kilometrów (mierzonych od hipotetycznej linii łączącej Punta Mala i Punta Jaqué do ujścia Rio Chico na wschód od Panama City).

Obdarzona istniejącymi i potencjalnymi zasobami historyczna zatoka Golfo de Panamá ma żywotne znaczenie dla Republiki Panamy, zarówno w kwestii bezpieczeństwa i obrony (co trwa od niepamiętnych czasów), jak i w kwestii ekonomicznej, gdyż zasoby morskie były wykorzystywane od czasów starożytnych przez mieszkańców Przesmyku Panamskiego.

Jest ona podłużna w zarysie, z linią brzegową, która mocno przypomina cielecą głowę, i z obwodem wybrzeża, który mierzy około 668 kilometrów, znajduje się pod morską kontrolą Panamy. Zgodnie z tą delimitacją historyczna zatoka Golfo de Panamá ma obszar około 30000 km².

Republika Panamy oświadcza, że wykonując swoje suwerenne i terytorialne prawa oraz stosownie do swoich obowiązków, będzie działać w sposób zgodny z postanowieniami konwencji i zastrzega sobie prawo wydania w razie konieczności kolejnych oświadczeń w sprawie konwencji.

(„Declaration:

[The Republic of Panama] declares that it has exclusive sovereignty over the "historic Panamanian bay" of the Golfo de Panamá, a well-marked geographic configuration the coasts of which belong entirely to the Republic of Panama. It is a large indentation or inlet to the south of the Panamanian isthmus, where sea-waters superjacent to the seabed and subsoil cover the area between latitudes 70 28' 00" North and 70 31' 00" North and longitudes 70 59' 53" and 78 11' 40", both west of Greenwich, these being the positions of Punta Mala and Punta Jaqué, respectively, west and east of the entrance of the Golfo de Panamá. This large indentation penetrates fairly deep into the Panamanian isthmus. The width of its entrance, from Punta Mala to Punta de Jaqué, is some 200 kilometres and it penetrates inland a distance of 165 kilometres (measured from the imaginary line joining Punta Mala and Punta Jaqué to the mouths of the Rio Chico east of Panama City).

Given its present and potential resources, the historic bay of the Golfo de Panamá is a vital necessity for the Republic of Panama, both in terms of security and defence (this had been the case since time immemorial) and in economic terms, as its marine resources have been utilized since ancient times by the inhabitants of the Panamanian isthmus.

It is oblong in shape, with a coast outline that roughly resembles a calf's head, and its coastal perimeter, which measures some 668 kilometres, is under the maritime control of Panama. According to this delimitation, the historic bay of the Golfo de Panama has an area of approximately 30,000 km².

The Republic of Panama declares that, in the exercise of its sovereign and territorial rights and in compliance with its duties, it will act in a manner compatible with the provisions of the Convention and reserves the right to issue further statements on the Convention if necessary.”)

PORTUGALIA

Deklaracje:

1. Portugalia potwierdza, dla celów delimitacji morza terytorialnego, szelfu kontynentalnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, swoje prawa przyznane w ustawodawstwie wewnętrznym w odniesieniu do terytorium lądowego, jak też archipelagów i wysp do nich włączonych;
2. Portugalia deklaruje, że w granicach strefy 12 mil morskich przyległej do morza terytorialnego podejmie takie środki kontrolne, jakie uzna za konieczne, zgodnie z postanowieniami artykułu 33 niniejszej konwencji;
3. Stosownie do postanowień [konwencji, o której mowa] Portugalia posiada suwerenne prawa i jurysdykcję nad wyłączną strefą ekonomiczną o szerokości 200 mil morskich od linii podstawowej, od której mierzona jest szerokość morza terytorialnego;
4. Linie granicy morskiej między Portugalią a państwami, których wybrzeża są przeciwległe lub przyległe do jej własnych wybrzeży, są liniami, które zostały ustalone historycznie na podstawie prawa międzynarodowego;

5. Portugalia wyraża opinię, iż Rezolucję III Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza stosuje się w pełni do niemającego własnego rządu terytorium Timoru Wschodniego, pozostającego pod władzą administracyjną Portugalii na mocy Karty Narodów Zjednoczonych i odpowiednich rezolucji Zgromadzenia Ogólnego i Rady Bezpieczeństwa. Zgodnie z tym stosowanie konwencji, w szczególności delimitacja obszarów morskich terytorium Timoru Wschodniego, powinno uwzględniać prawa jego ludności wskazane w Karcie i wspomnianych rezolucjach, i co więcej, odpowiedzialność spoczywającą na Portugalii jako władzy administrującej terytorium Timoru Wschodniego;

6. Portugalia oświadcza, że nie naruszając postanowień artykułu 303 [konwencji, o której mowa] ani stosowania innych aktów prawa międzynarodowego dotyczących ochrony podwodnego dziedzictwa archeologicznego, wszystkie obiekty o znaczeniu historycznym lub archeologicznym, znalezione w strefach morskich podlegających jej suwerenności i jurysdykcji, mogą być usunięte wyłącznie po uprzednim powiadomieniu i uzyskaniu zgody właściwych władz portugalskich.

7. Ratyfikacja przez Portugalię niniejszej konwencji nie powoduje automatycznego uznania jakiegokolwiek granicy morskiej lub lądowej;

8. Portugalia uważa, że nie jest związana deklaracjami złożonymi przez inne państwa i zastrzega sobie prawo przedstawienia stanowiska odnośnie do takich deklaracji we właściwym czasie;

9. Mając na uwadze dostępne informacje naukowe oraz mając na celu ochronę środowiska i utrzymujący się wzrost działalności gospodarczej umiejscowionej na morzu, Portugalia będzie, najchętniej poprzez współpracę międzynarodową i biorąc pod uwagę zasadę ostrożności, przeprowadzać kontrolę działalności poza obszarami znajdującymi się pod jej krajową jurysdykcją;

10. Dla celów artykułu 287 konwencji Portugalia deklaruje, że wobec braku innych pozasądowych sposobów załatwiania sporów, wynikających ze stosowania niniejszej konwencji, wybiera jeden z następujących sposobów załatwiania sporów:

(a) Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza, ustanowiony stosownie do aneksu VI;

(b) Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości;

(c) trybunał arbitrażowy, ustanowiony zgodnie z aneksem VII;

(d) specjalny trybunał arbitrażowy, ustanowiony zgodnie z aneksem VIII;

11. Wobec braku innych pokojowych sposobów załatwiania sporów, Portugalia, zgodnie z aneksem VIII konwencji, wybiera odwołanie do specjalnego trybunału arbitrażowego, o ile chodzi o stosowanie postanowień niniejszej konwencji lub ich interpretację w sprawach dotyczących rybołówstwa, ochrony i zachowania żywych zasobów morskich i środowiska morskiego, badań naukowych, żeglugi i zanieczyszczenia morza;

12. Portugalia oświadcza, że nie naruszając postanowień zawartych w rozdziale 2 części XV niniejszej konwencji, nie uznaje obowiązkowych procedur, o których mowa w rozdziale 1

wspomnianej części w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii wymienionych w artykule 298 (a), (b), (c) niniejszej konwencji;

13. Portugalia zauważa, że jako państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej przekazała Wspólnocie kompetencje w odniesieniu do niektórych spraw objętych niniejszą konwencją. Szczegółowa deklaracja wskazująca istotę i zakres spraw, w odniesieniu do których przekazano kompetencje Wspólnocie, zostanie przedłożona we właściwym czasie zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

(„Declarations:

1. Portugal reaffirms, for the purposes of delimitation of the territorial sea, the continental shelf and the exclusive economic zone, its rights under domestic law in respect of the mainland and of the archipelagos and the islands incorporated therein;

2. Portugal declares that, within a 12-nautical mile zone contiguous to its territorial sea, it will take such control measures as it deems to be necessary, in accordance with the provisions of article 33 of this Convention;

3. Pursuant to the provisions of the [said Convention], Portugal enjoys sovereign rights and jurisdiction over an exclusive economic zone of 200 nautical miles from the baseline from which the breadth of the territorial sea is measured;

4. The maritime boundary lines between Portugal and the States whose coasts are opposite or adjacent to its own coasts are those which historically have been established on the basis of international law;

5. Portugal expresses its understanding that Resolution III of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea shall fully apply to the non-self-governing Territory of East Timor, of which it remains the administering Power, under the United Nations Charter and the relevant Resolutions of the General Assembly and of the Security Council. Accordingly the application of the Convention, in particular a delimitation, if any, of the maritime areas of the territory of East Timor, shall take into consideration the rights of its people under the Charter and the said Resolutions, and, furthermore, the responsibilities incumbent upon Portugal as administering Power of the Territory of East Timor;

6. Portugal declares that, without prejudice to the provisions of article 303 of the [said Convention] and to the application of other legal instruments of international law regarding the protection of the underwater archaeological heritage, any objects of a historical or archaeological nature found in the maritime zones under its sovereignty or jurisdiction may be removed only after prior notice to and subject to the consent of the competent Portuguese authorities.

7. Ratification by Portugal of this Convention does not imply the automatic recognition of any maritime or land boundary;

8. Portugal does not consider itself bound by the declarations made by other States and it reserves its position as regards each declaration to be expressed in due time;

9. Bearing in mind the available scientific information and with a view to the protection of the environment and of the sustained growth of economic activities based on the sea, Portugal will, preferably through international co-operation and taking into account the precautionary principle, carry out control activities beyond the areas under national jurisdiction;

10. For the purposes of article 287 of the Convention, Portugal declares that, in the absence of non-judicial means for the settlement of disputes arising out of the application of this Convention, it will choose one of the following means for the settlement of disputes:

(a) The International Tribunal for the Law of the Sea, established in pursuance of Annex VI;

(b) The International Court of Justice;

(c) An arbitral tribunal, constituted in accordance with Annex VII;

(d) A special arbitral tribunal, constituted in accordance with Annex VIII;

11. In the absence of other peaceful means for the settlement of disputes Portugal will in accordance with Annex VIII to the Convention, choose the recourse to a special arbitral tribunal in so far as the application of the provisions of this Convention, or the interpretation thereof, to the matters relating to fisheries, protection and preservation of marine living resources and marine environment, scientific research, navigation and marine pollution are concerned;

12. Portugal declares that, without prejudice to the provisions contained in Section 2, Part XV of this Convention, it does not accept the compulsory procedures referred to in Section 1 of the said Part, with respect to one or more of the categories specified in article 298 (a) (b) (c) of this Convention;

13. Portugal notes that, as a Member State of the European community, it has transferred to the Community competence over a few matters governed by this Convention. A detailed declaration will be submitted in due time, specifying the nature and extent of the matters in respect of which it has transferred competence to the Community, in accordance with the provisions of Annex IX to the Convention.”)

REPUBLIKA CZESKA

Przy ratyfikacji:

„Rząd Republiki Czeskiej po rozważeniu deklaracji Republiki Federalnej Niemiec z dnia 14 października 1994 r. dotyczącej interpretacji postanowień części X konwencji, które traktują o prawie dostępu państw śródlądowych do i od strony morza oraz wolności tranzytu, oświadcza, że powyższa deklaracja Republiki Federalnej Niemiec nie może być interpretowana w odniesieniu do Republiki Czeskiej w sprzeczności z postanowieniami części X konwencji.”

(“The Government of the Czech Republic having considered the declaration of the Federal Republic of Germany of 14 October 1994 pertaining to the interpretation of the provisions of Part X of the [said Convention], which deals with the right of access of land-locked States to and from the sea and freedom of transit, states that the [said] declaration of the Federal Republic of Germany cannot be interpreted with regard to the Czech Republic in contradiction with the provisions of Part X of the Convention.”)

REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI

Przy podpisaniu:

„Rząd Republiki Południowej Afryki złoży, we właściwym czasie, deklaracje przewidziane w artykułach 287 i 298 konwencji dotyczące załatwiania sporów.”

Przy ratyfikacji:

Rząd Południowej Afryki poinformował Sekretarza Generalnego, że zdecydował się wycofać złożoną przy podpisaniu deklarację następującej treści:

„Zgodnie z postanowieniami artykułu 310 konwencji, Rząd Południowoafrykański oświadcza, że podpisanie tej konwencji przez Południową Afrykę nie oznacza w żaden sposób uznania Rady Narodów Zjednoczonych do spraw Namibii lub jej kompetencji do działania w imieniu Afryki Południowo – Zachodniej / Namibii”

("The Government of the Republic of South Africa shall, at the appropriate time, make declarations provided for in articles 287 and 298 of the Convention relating to the settlement of disputes.")

Upon ratification, the Government of South Africa informed the Secretary-General that it had decided to withdraw the declaration made upon signature which read as follows:

"Pursuant to the provisions of Article 310 of the Convention the South African Government declares that the signature of this Convention by South Africa in no way implies recognition by South Africa of the United Nations Council for Namibia or its competence to act on behalf of South West Africa-Namibia.")

REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA

Przy podpisaniu (pótwierdzone przy ratyfikacji):

„Rząd Republiki Zielonego Przylądka podpisuje Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z następującą interpretacją:

I. W niniejszej konwencji uznaje się prawo państw nadbrzeżnych do przyjęcia środków zapewniających ich bezpieczeństwo, łącznie z prawem przyjęcia ustaw i innych przepisów prawnych odnoszących się do nieszkodliwego przepływu obcych okrętów wojennych przez morze terytorialne lub wody archipelagowe. Prawo to jest w pełni zgodne z artykułami 19 i 25 konwencji, co zostało wyraźnie stwierdzone w deklaracji złożonej przez prezydenta Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza na posiedzeniu plenarnym Konferencji w dniu 26 kwietnia 1982 r.

II. Postanowienia konwencji odnoszące się do wód archipelagowych, morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego są zgodne z podstawowymi celami i dążeniami, które inspirowały ustawodawstwo Republiki Zielonego Przylądka dotyczące jej suwerenności i jurysdykcji nad morzem przyległym, między jej wybrzeżami i nad dnem morskim oraz jego podziemiem do granicy 200 mil.

III. Natura prawna wyłącznej strefy ekonomicznej określonej w konwencji oraz zakres praw państwa nadbrzeżnego uznanych w tej strefie nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do jej charakteru samoistnej strefy krajowej jurysdykcji, która nie jest częścią morza pełnego, w odróżnieniu od morza terytorialnego.

IV. Regulacja użytkowania lub działalności, które nie są wyraźnie przewidziane w konwencji, ale odnoszą się do suwerennych praw i jurysdykcji państwa nadbrzeżnego w jego wyłącznej strefie ekonomicznej, należy do kompetencji wspomnianego państwa, pod warunkiem że taka regulacja nie przeszkodzi korzystaniu z wolności żeglugi międzynarodowej, które są uznane przez inne państwa.

V. W wyłącznej strefie ekonomicznej korzystanie z wolności żeglugi międzynarodowej, zgodnie z jej definicją i innymi odpowiednimi postanowieniami konwencji, wyklucza jakiegokolwiek użytkowanie niemające charakteru pokojowego bez zgody państwa nadbrzeżnego, takie jak ćwiczenia z wykorzystaniem broni lub inne działania mogące naruszyć prawa lub interesy wspomnianego państwa; wyklucza to również groźbę użycia lub użycie siły przeciwko integralności terytorialnej, niezależności politycznej, pokojowi lub bezpieczeństwu państwa nadbrzeżnego.

VI. Niniejsza konwencja nie upoważnia żadnego państwa do budowy, eksploatacji i użytkowania instalacji i konstrukcji w wyłącznej strefie ekonomicznej innego państwa, jak też instalacji i konstrukcji przewidzianych w konwencji lub jakichkolwiek innych bez zgody państwa nadbrzeżnego.

VII. Zgodnie z wszystkimi stosownymi postanowieniami konwencji, tam gdzie występuje to samo stado lub stada współżyjących gatunków zarówno w wyłącznej strefie ekonomicznej, jak też na obszarze poza strefą i obszarze przyległym do niej, państwa łowiące takie stada na obszarze przyległym są zobowiązane do uzgodnienia z państwem nadbrzeżnym działań niezbędnych do zachowania takiego stada lub stad współżyjących gatunków.”

Przy ratyfikacji:

I. [...]

II. Republika Zielonego Przylądka oświadcza, nie naruszając artykułu 303 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, że jakiegokolwiek obiekty o charakterze archeologicznym i historycznym znalezione w granicach obszarów morskich, nad którymi wykonuje zwierzchnictwo lub jurysdykcję, nie będą mogły być wywiezione bez wcześniejszego powiadomienia i zezwolenia.

III. Republika Zielonego Przylądka oświadcza, że wobec braku lub nieskuteczności innych środków pokojowych wybiera, zgodnie z artykułem 287 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza niżej wymienione procedury załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania wspomnianej konwencji, uwzględniając następującą kolejność:

a) Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza;

b) Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.

IV. Republika Zielonego Przylądka, zgodnie z artykułem 298 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, oświadcza, że nie przyjmuje procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV tej konwencji dla załatwiania sporów dotyczących działalności wojskowej, w tym działalności statków w służbie rządowej i samolotów w służbie

niehandlowej, jak również sporów dotyczących zapewnienia wykonania prawa w odniesieniu do wykonywania suwerennych praw lub jurysdykcji wyłączonych spod jurysdykcji sądu lub trybunału na mocy artykułu 297 ustęp 2 i 3 wymienionej wyżej konwencji.”

(„Declaration made upon signature and confirmed upon ratification:

“The Government of the Republic of Cape Verde signs the United Nations Convention on the Law of the Sea with the following understandings:

I. This Convention recognizes the right of coastal States to adopt measures to safeguard their security interests, including the right to adopt laws and regulations relating to the innocent passage of foreign warships through their territorial sea or archipelagic waters. This right is in full conformity with articles 19 and 25 of the Convention, as it was clearly stated in the Declaration made by the President of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea in the plenary meeting of the Conference on April 26, 1982.

II. The provisions of the Convention relating to the archipelagic waters, territorial sea, exclusive economic zone and continental shelf are compatible with the fundamental objectives and aims that inspire the legislation of the Republic of Cape Verde concerning its sovereignty and jurisdiction over the sea adjacent to and within its coasts and over the seabed and subsoil thereof up to the limit of 200 miles.

III. The legal nature of the exclusive economic zone as defined in the Convention and the scope of the rights recognized therein to the coastal state leave no doubt as to its character of a sui generis zone of national jurisdiction different from the territorial sea and which is not a part of the high seas.

IV. The regulations of the uses or activities which are not expressly provided for in the Convention but are related to the sovereign rights and to the jurisdiction of the coastal State in its exclusive economic zone falls within the competence of the said State, provided that such regulation does not hinder the enjoyment of the freedoms of international communication which are recognized to other States.

V. In the exclusive economic zone, the enjoyment of the freedoms of international communication, in conformity with its definition and with other relevant provisions of the Convention, excludes any non-peaceful use without the consent of the coastal State, such as exercises with weapons or other activities which may affect the rights or interests of the said state; and it also excludes the threat or use of force against the territorial integrity, political independence, peace or security of the coastal State.

VI. This Convention does not entitle any State to construct, operate or use installations or structures in the exclusive economic zone of another State, either those provided for in the Convention or those of any other nature, without the consent of the coastal State.

VII. In accordance with all the relevant provisions of the Convention, where the same stock or stocks of associated species occur both within the exclusive economic zone and in an area beyond and adjacent to the zone, the States fishing for such stocks in the adjacent area are duty bound to enter into arrangements with the coastal State upon the measures necessary for the conservation of these stock or stocks of associated species.”

Upon ratification:

I. [. . .]

II. The Republic of Cape Verde declares, without prejudice of article 303 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, that any objects of an archaeological and historical nature found within the maritime areas over which it exerts sovereignty or jurisdiction, shall not be removed without its prior notification and consent.

III. The Republic of Cape Verde declares that, in the absence of or failing any other peaceful means, it chooses, in order of preference and in accordance with article 287 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the following procedures for the settlement of disputes regarding the interpretation or application of the said Convention:

a) the International Tribunal for the Law of the Sea;

b) the International Court of Justice.

IV. The Republic of Cape Verde, in accordance with article 298 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, declares that it does not accept the procedures provided for in Part XV, Section 2, of the said Convention for the settlement of disputes concerning military activities, including military activities by government operated vessels and aircraft engaged in non-commercial service, as well as disputes concerning law enforcement activities in regard to the exercise of sovereign rights or jurisdiction excluded from the jurisdiction of a court or tribunal under article 297, paragraphs 2 and 3 of the aforementioned Convention."

RUMUNIA

Przy podpisaniu (potwierdzone przy ratyfikacji):

„1. Jako państwo o niekorzystnym położeniu geograficznym mające dostęp do morza ubogiego w żywe zasoby, Rumunia potwierdza konieczność rozwoju współpracy międzynarodowej w celu eksploatacji żywych zasobów stref ekonomicznych, na podstawie sprawiedliwych i równoprawnych porozumień, które powinny zapewnić dostęp państw tej kategorii do zasobów rybnych w strefach ekonomicznych innych regionów lub subregionów.

2. Rumunia potwierdza prawo państw nadbrzeżnych do przyjęcia środków ochrony ich interesów bezpieczeństwa, łącznie z prawem przyjęcia krajowych ustaw i przepisów odnoszących się do przepływu obcych okrętów wojennych przez ich morze terytorialne.

Prawo przyjęcia takich środków jest w pełni zgodne z artykułami 19 i 25 konwencji i zostało stwierdzone w oświadczeniu przewodniczącego Konferencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza na posiedzeniu plenarnym Konferencji z dnia 26 kwietnia 1982 r.

3. Rumunia stwierdza, że zgodnie z zasadą słuszności, co wynika z artykułów 74 i 83 Konwencji o prawie morza, istnienie niezamieszkałych wysp, na których nie prowadzi się działalności gospodarczej, w żaden sposób nie może wpływać na delimitację obszarów morskich należących do wybrzeży lądowych państw nadbrzeżnych.”

(„Declarations made upon signature and confirmed upon ratification:

"1. As a geographically disadvantaged country bordering a sea poor in living resources, Romania reaffirms the necessity to develop international cooperation for the exploitation of the living resources of the economic zones, on the basis of just and equitable agreements that should ensure the access of the countries from this category to the fishing resources in the economic zones of other regions or subregions.

2. Romania reaffirms the right of coastal States to adopt measures to safeguard their security interests, including the right to adopt national laws and regulations relating to the passage of foreign warships through their territorial sea.

The right to adopt such measures is in full conformity with articles 19 and 25 of the Convention, as it is also specified in the Statement by the President of the United Nations Conference on the Law of the Sea in the plenary meeting of the Conference on April 26, 1982.

3. Romania states that according to the requirements of equity as it results from articles 74 and 83 of the Convention on the Law of the Sea the uninhabited islands and without economic life can in no way affect the delimitation of the maritime spaces belonging to the main land coasts of the coastal States.")

SŁOWENIA

„Biorąc za punkt wyjścia prawo przyznane Państwom-Stronom na podstawie artykułu 310 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Republika Słowenii uważa, że część V „Wyłączna strefa ekonomiczna”, łącznie z postanowieniami artykułu 70 „Prawa Państw o niekorzystnym położeniu geograficznym” stanowią część powszechnego międzynarodowego prawa zwyczajowego.”

Republika Słowenii uważa, że nie jest związana oświadczeniem złożonym przez byłą Socjalistyczną Federacyjną Republikę Jugosławii na podstawie artykułu 310 konwencji.”

Declarations:

("Proceeding from the right that State Parties have on the basis of article 310 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Republic of Slovenia considers that its Part V Exclusive Economic Zone, including the provisions of article 70 Right of Geographically Disadvantaged States, forms part of the general customary international law."

The Republic of Slovenia does not consider itself to be bound by the declaratory statement on the basis of article 310 of the Convention, given by the former SFR of Yugoslavia.")

SUDAN

Przy podpisaniu

Deklaracje złożone na posiedzeniu plenarnym Części Końcowej Jedenastej Sesji Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza, zwołanej w Montego Bay, Jamajka, w dniach 6 - 10 grudnia 1982 r., i powtórzone przy podpisaniu:

[1] Zgodnie z artykułem 310 konwencji, Rząd Sudański złoży takie deklaracje, jakie uzna za niezbędne w celu wyjaśnienia swojego stanowiska odnośnie do treści niektórych postanowień niniejszego aktu.

[2] [Sudan] pragnie powtórzyć [oświadczenie przewodniczącego Konferencji] na posiedzeniu plenarnym podczas Trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych Prawa Morza w dniu 26 kwietnia 1982 r. dotyczące artykułu 21, który dotyczy ustaw i innych przepisów prawnych państwa nadbrzeżnego odnoszących się do nieszkodliwego przepływu; zwłaszcza, że wycofanie poprawki przedłożonej w ówczesnym czasie przez liczne państwa nie przesądza o prawach państw nadbrzeżnych do podjęcia wszystkich niezbędnych środków, w szczególności dla ochrony swojego bezpieczeństwa, zgodnie z artykułem 19 dotyczącym znaczenia pojęcia „nieszkodliwy przepływ” i artykułem 25 dotyczącym ochrony państwa nadbrzeżnego.

[3] Sudan pragnie także oświadczyć, że zgodnie z jego interpretacją definicję pojęcia „państwa o niekorzystnym położeniu geograficznym” zawarta w artykule 70 ustęp 2, stosuje się do wszystkich części konwencji, w których to pojęcie występuje.

[4] Fakt, że [Sudan] podpisuje niniejszą konwencję i Akt Końcowy Konferencji, w żaden sposób nie oznacza, że uznaje on jakiegokolwiek państwo, którego nie uznaje i z którym nie utrzymuje żadnych stosunków.

(„Upon signature:

Declarations made in plenary meeting at the Final Part of the Eleventh Session of the Third United Nations Conference on the Law of the Sea, held at Montego Bay, Jamaica, from 6 to 10 December 1982, and reiterated upon signature

[1] In accordance with article 310 of the Convention, the Sudanese Government will make such declarations as it deems necessary in order to clarify its position regarding the content of certain provisions of this instrument.

[2] [The Sudan] wishes to reiterate [the statement by the President of the Conference] in plenary meeting during the Third United Nations Conference on the Law of the Sea, on 26 April 1982, concerning article 21, in which deals with the laws and regulations of the coastal State relating to innocent passage: namely, that the withdrawal of the amendment submitted at the time by a number of States did not prejudice the right of coastal States to take all necessary measures, particularly in order to protect their security, in accordance with article 19 on the meaning of the term "innocent passage" and article 25 on the rights of protection of the coastal State.

[3] The Sudan also wishes to state that, according to its interpretation, the definition of the term "geographically disadvantaged States" given in article 70, paragraph 2, applies to all the parts of the Convention in which this term appears.

[4] The fact that [the Sudan] is signing this Convention and the Final Act of the Conference in no way means that [it] recognizes any State whatsoever which it does not recognize or with which it has no relations.”)

SZWECJA

Przy podpisaniu:

„Odnośnie do tych części konwencji, które dotyczą nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne, zamiarem Rządu Szwecji jest dalsze stosowanie obecnego reżimu przepływu przez szwedzkie morze terytorialne obcych okrętów wojennych i innych statków w służbie rządowej używanych do celów niehandlowych, który to reżim jest w pełni zgodny z konwencją.

Rząd Szwecji przyjmuje również, że konwencja nie narusza praw i obowiązków państwa neutralnego, przewidzianych w Konwencji dotyczącej praw i obowiązków państw neutralnych w przypadku Wojny Morskiej (XIII Konwencja), przyjętej w Hadze dnia 18 października 1907 r.”

Przy podpisaniu (potwierdzone przy ratyfikacji):

„Rząd Szwecji przyjmuje, że wyjątek od reżimu przejścia tranzytowego w cieśninach przewidziany w artykule 35 (c) konwencji stosuje się do cieśniny między Szwecją a Danią (Oresund), jak również do cieśniny między Szwecją a Finlandią (Wyspy Alandzkie). Ponieważ w obu cieśninach przepływ jest uregulowany w całości lub w części przez obowiązujące od dłuższego czasu konwencje międzynarodowe, obecny reżim prawny w dwóch cieśninach pozostanie niezmieniony.

Przy ratyfikacji:

„Rząd Królestwa Szwecji niniejszym wybiera, zgodnie z artykułem 287 konwencji, Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości do załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji i Porozumienia w sprawie implementacji części XI konwencji.

Królestwo Szwecji przypomina, że jako Członek Wspólnoty Europejskiej przekazało kompetencje w odniesieniu do niektórych spraw objętych konwencją. Szczegółowa deklaracja o istocie i zakresie kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej zostanie złożona we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.”

(., *Upon signature:*

"As regards those parts of the Convention which deal with innocent passage through the territorial sea, it is the intention of the Government of Sweden to continue to apply the present régime for the passage of foreign warships and other government-owned vessels used for non-commercial purposes through the Swedish territorial sea, that régime being fully compatible with the Convention.

It is also the understanding of the Government of Sweden that the Convention does not affect the rights and duties of a neutral State provided for in the Convention concerning the Rights and Duties of Neutral Powers in case of Naval Warfare (XIII Convention), adopted at The Hague on 18 October 1907."

Upon signature and confirmed upon ratification:

"It is the understanding of the Government of Sweden that the exception from the transit passage régime in straits, provided for in Article 35 (c) of the Convention is applicable to the strait between Sweden and Denmark (Oresund) as well as to the strait between Sweden and Finland (the Aland islands). Since in both those straits the passage is regulated in whole or in part by long-standing international conventions in force, the present legal régime in the two straits will remain unchanged."

Upon ratification:

"The Government of the Kingdom of Sweden hereby chooses, in accordance with article 287 of the Convention, the International Court of Justice for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention and the Agreement Implementing Part XI of the Convention.

The Kingdom of Sweden recalls that as a Member of the European Community, it has transferred competence in respect of certain matters governed by the Convention. A detailed declaration on the nature and extent of the competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention."

TANZANIA

„Zjednoczona Republika Tanzanii deklaruje, że wybiera Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza do załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.”

("The United Republic of Tanzania declares that it chooses the International Tribunal for the Law of the Sea for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention.")

TUNEZJA

Deklaracja nr 1:

Republika Tunezji, na podstawie Rezolucji 4262 Rady Ligi Państw Arabskich z dnia 31 marca 1983r., deklaruje, że jej przystąpienie do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza nie powoduje uznania ani nawiązania stosunków z żadnym państwem, którego Republika Tunezji nie uznaje lub z którym nie utrzymuje stosunków.

Deklaracja nr 2:

Republika Tunezji, zgodnie z postanowieniami artykułu 311, a w szczególności zgodnie z ustępem 6 tego artykułu, deklaruje, że będzie przestrzegać podstawowych zasad dotyczących wspólnego dziedzictwa ludzkości, i oświadcza, że nie stanie się stroną żadnego porozumienia będącego w sprzeczności z tymi zasadami. Republika Tunezji wzywa wszystkie państwa do unikania jednostronnego działania lub stanowienia takich praw, które prowadziłyby do nieposzanowania postanowień konwencji lub do eksploatacji zasobów dna morskiego, szelfu kontynentalnego i ich podziemia, pozostających poza reżimem prawnym mórz i oceanów przewidzianym w niniejszej konwencji i innych aktach prawnych do tego się odnoszących, w szczególności rezolucji nr I i nr II.

Deklaracja nr 3:

Republika Tunezji, zgodnie z postanowieniami artykułu 298 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, deklaruje, że nie przyjmuje procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV konwencji, o której mowa, odnoszących się do następujących kategorii sporów:

(a) (i) sporów w zakresie interpretacji stosowania artykułów 15, 74 i 83 dotyczących delimitacji granic morskich lub tych obejmujących zatoki historyczne lub tytuły prawne, pod warunkiem że państwo składające taką deklarację zaakceptuje, na żądanie każdej strony sporu, poddanie sprawy koncyliacji na mocy rozdziału 2 aneksu V, gdy taki spór powstanie po wejściu w życie niniejszej konwencji i gdy żadne porozumienie nie zostanie osiągnięte w rozsądnym okresie czasu w negocjacjach między stronami; i pod warunkiem, że każdy spór, który wymaga koniecznie równoczesnego rozważenia nierozwiązanego sporu dotyczącego suwerenności lub innych praw do terytorium kontynentalnego i wyspiarskiego, nie będzie podlegał koncyliacji;

(ii) po przedstawieniu przez komisję koncyliacyjną jej raportu, który wskaże podstawy, na jakich został oparty, strony będą negocjować porozumienie w oparciu o ten raport; jeżeli te negocjacje nie doprowadzą do porozumienia, w drodze wzajemnego uzgodnienia poddadzą sprawę jednej z procedur przewidzianych w rozdziale 2, chyba że strony postanowią inaczej;

(iii) niniejszy podpunkt nie będzie miał zastosowania do sporu dotyczącego granicy morskiej ostatecznie rozwiązanego przez uzgodnienie między stronami ani do takiego sporu, który ma być rozwiązany zgodnie z umową dwustronną lub wielostronną wiążącą obydwie strony;

(b) sporów dotyczących działalności wojskowej, w tym działalności wojskowej okrętów rządowych i samolotów w służbie niehandlowej, oraz sporów dotyczących wdrażania prawa co do wykonywania suwerennych praw i jurysdykcji, wyłączonych spod jurysdykcji sądu lub trybunału na mocy artykułu 297 ustęp 2 lub 3;

(c) sporów, w odniesieniu do których Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych wykonuje swoje funkcje powierzone jej przez Kartę Narodów Zjednoczonych, chyba że Rada Bezpieczeństwa zdecyduje o skreśleniu sprawy ze swojego porządku obrad lub wezwie strony do rozwiązania sprawy środkami przewidzianymi w niniejszej konwencji.

Deklaracja nr 4:

Republika Tunezji, zgodnie z postanowieniami artykułu 310 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, deklaruje, że jej aktualnie obowiązujące ustawodawstwo nie pozostaje w konflikcie z postanowieniami niniejszej konwencji. Jednakże ustawy i inne przepisy prawne zostaną przyjęte w możliwie najkrótszym czasie w celu zapewnienia większej zgodności między postanowieniami konwencji a wymogami uzupełnienia ustawodawstwa tunezyjskiego w dziedzinie morskiej.

Dnia 22 lutego 1994 Rząd Tunezji złożył Sekretarzowi Generalnemu oświadczenie w związku z wcześniejszą deklaracją (złożoną przez Rząd Malty) dotyczącą artykułów 74 i 83 konwencji, następującej treści:

...w tej deklaracji artykuły 74 i 83 konwencji są interpretowane w taki sposób, że w braku jakiegokolwiek porozumienia dotyczącego delimitacji wyłącznej strefy ekonomicznej, szelfu kontynentalnego lub innych stref morskich, poszukując słusznego rozwiązania, zakłada się, że granicą jest linia środkowa, to znaczy linia, której każdy punkt jest równo oddalony od najbliższych punktów linii podstawowych, od których mierzona jest szerokość morza terytorialnego.

Rząd Tunezyjski uważa, że taka interpretacja nadal nie jest całkowicie zgodna z duchem i literą tych artykułów, co nie prowadzi do automatycznego stosowania linii środkowej w odniesieniu do delimitacji wyłącznej strefy ekonomicznej lub szelfu kontynentalnego.

(„Declaration 1:

The Republic of Tunisia, on the basis of resolution 4262 of the council of the League of Arab States, dated 31 March 1983, declares that its accession to the United Nations Convention on the Law of the Sea does not imply recognition of or dealings with any States which the Republic of Tunisia does not recognize or have dealings with.

Declaration 2:

The Republic of Tunisia, in accordance with the provisions of article 311, and, in particular, paragraph 6 thereof, declares its adherence to the basic principles relating to the common heritage of mankind and that it will not be a party to any agreement in derogation thereof. The Republic of Tunisia calls upon all States to avoid any unilateral measure or legislation of this kind that would lead to disregard of the provisions of the Convention or to the exploitation of the resources of the seabed and ocean floor and the subsoil thereof outside of the legal régime of the seas and oceans provided for in this convention and in the other legal instruments pertaining thereto, in particular resolution I and resolution II.

Declaration 3:

The Republic of Tunisia, in accordance with the provisions of article 298 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, declares that it does not accept the procedures provided for in Part XV, section 2, of the said Convention with respect to the following categories of disputes:

(a) (i) disputes concerning the interpretation of application of articles 15, 74 and 83 relating to sea boundary delimitations, or those involving historic bays or titles, provided that a State having made such a declaration shall, when such a dispute arises subsequent to the entry into force of this Convention and where no agreement within a reasonable period of time is reached in negotiations between the parties, at the request of any party to the dispute, accept submission of the matter to conciliation under Annex V, section 2; and provided further that any dispute that necessarily involves the concurrent consideration of any unsettled dispute concerning sovereignty or other rights over continental or insular land territory shall be excluded from such submission;

(ii) after the conciliation commission has presented its report, which shall state the reasons on which it is based, the parties shall negotiate an agreement on the basis of that report; if these negotiations do not result in an agreement, the parties shall, by mutual consent, submit the question to one of the procedures provided for in section 2, unless the parties otherwise agree;

(iii) this subparagraph does not apply to any sea boundary dispute finally settled by an arrangement between the parties, or to any such dispute which is to be settled in accordance with a bilateral or multilateral agreement binding upon those parties;

(b) disputes concerning military activities, including military activities by government vessels and aircraft engaged in non-commercial service, and disputes concerning law enforcement activities in regard to the exercise of sovereign rights or jurisdiction excluded from the jurisdiction of a court or tribunal under article 297, paragraph 2 or 3;

(c) disputes in respect of which the Security Council of the United Nations is exercising the functions assigned to it by the Charter of the United Nations, unless the Security Council decides to remove the

matter from its agenda or calls upon the parties to settle it by the means provided for in this Convention.

Declaration 4:

The Republic of Tunisia, in accordance with the provisions of article 310 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, declares that its legislation currently in force does not conflict with the provisions of this Convention. However, laws and regulations will be adopted as soon as possible in order to ensure closer harmony between the provisions of the Convention and the requirements for completing Tunisian legislation in the maritime sphere.

On 22 February 1994, the Secretary-General received from the Government of Tunisia the following communication with regard to the declaration concerning articles 74 and 83 of the Convention:

... In that declaration, articles 74 and 83 of the Convention are interpreted to mean that, in the absence of any agreement on delimitation of the exclusive economic zone, the continental shelf or other maritime zones, the search for an equitable solution assumes that the boundary is the median line, in other words, a line every point of which is equidistant from the nearest points on the baselines from which the breadth of the territorial waters is measured.

The Tunisian Government believes that such an interpretation is not in the least consistent with the spirit and letter of the provisions of these articles, which do not provide for automatic application of the median line with regard to delimitation of the exclusive economic zone or the continental shelf.”)

UKRAINA

Przy podpisaniu:

1. Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka deklaruje, że zgodnie z artykułem 287 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza wybiera trybunał arbitrażowy ustanowiony zgodnie z aneksem VII jako główny sposób załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji. Do rozpatrywania sporów dotyczących rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich badań naukowych i żeglugi, w tym zanieczyszczeń spowodowanych przez statki i powstających w następstwie zrzutu, Ukraińska SRR wybiera specjalny trybunał arbitrażowy ustanowiony zgodnie z aneksem VIII. Ukraińska SRR uznaje, jak stanowi artykuł 292, właściwość Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza w odniesieniu do sporów dotyczących niezwłocznego zwolnienia zatrzymanych statków i ich załóg.

2. Ukraińska SRR deklaruje, zgodnie z artykułem 298 konwencji, że nie przyjmuje procedur obowiązkowych, skutkujących wydaniem wiążących decyzji, rozpatrywania sporów dotyczących delimitacji granic morskich, sporów dotyczących działalności wojskowej i sporów, w odniesieniu do których Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych wykonuje funkcje powierzone jej przez Kartę Narodów Zjednoczonych.

Przy ratyfikacji:

1. Ukraina deklaruje, że zgodnie z artykułem 287 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. wybiera trybunał arbitrażowy ustanowiony zgodnie z aneksem VII jako główny sposób załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji. Do rozpatrywania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji w odniesieniu do kwestii rybołówstwa, ochrony i zachowania środowiska morskiego, morskich

badania naukowych i żeglugi, w tym zanieczyszczeń spowodowanych przez statki i powstających w następstwie zrzutu, Ukraina wybiera specjalny trybunał arbitrażowy ustanowiony zgodnie z aneksem VIII.

Ukraina uznaje, jak stanowi artykuł 292 konwencji, właściwość Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza, w odniesieniu do sporów dotyczących niezwłocznego zwolnienia zatrzymanych statków i ich załóg.

2. Ukraina oświadcza, że zgodnie z artykułem 298 konwencji nie przyjmuje, o ile nie przewidziano inaczej w specjalnych umowach międzynarodowych Ukrainy z odnośnymi państwami, obowiązkowych procedur skutkujących wydaniem wiążących decyzji do rozpatrywania sporów dotyczących delimitacji granic morskich, sporów obejmujących zatoki historyczne i tytuły prawne oraz sporów dotyczących działalności wojskowej.

3. Ukraina deklaruje, biorąc pod uwagę artykuły 309 i 310 konwencji, że sprzeciwia się wszelkim oświadczeniom lub deklaracjom, niezależnie od tego, kiedy takie oświadczenia lub deklaracje zostały lub mogą zostać złożone, które mogą skutkować w taki sposób, że postanowienia konwencji nie będą interpretowane w dobrej wierze lub że będą one sprzeczne ze zwykłym znaczeniem pojęć użytych w konwencji, lub jej przedmiotem i celem.

4. Jako państwo o niekorzystnym położeniu geograficznym z dostępem do morza ubogiego w żywe zasoby, Ukraina potwierdza potrzebę rozwoju współpracy międzynarodowej w celu eksploatacji żywych zasobów stref ekonomicznych na podstawie sprawiedliwych i równoprawnych porozumień, które powinny zapewnić dostęp do zasobów rybnych w strefach ekonomicznych innych regionów i subregionów.

(„Upon signature:

1. The Ukrainian Soviet Socialist Republic declares that, in accordance with article 287 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, it chooses as the principal means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of this Convention an arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VII. For the consideration of questions relating to fisheries, protection and preservation of the marine environment, marine scientific research and navigation, including pollution from vessels and by dumping, the Ukrainian SSR chooses a special arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VIII. The Ukrainian SSR recognizes the competence, as stipulated in article 292, of the International Tribunal for the Law of the Sea in respect of questions relating to the prompt release of detained vessels or their crews.

2. The Ukrainian Soviet Socialist Republic declares, in accordance with article 298 of the Convention, that it does not accept compulsory procedures, involving binding decisions, for the consideration of disputes relating to sea boundary delimitations, disputes concerning military activities and disputes in respect of which the Security Council of the United Nations is exercising the functions assigned to it by the Charter of the United Nations.

Upon ratification:

1. Ukraine declares that, in accordance with article 287 of the United Nations Convention on the Law of the Sea of 1982, it chooses as the principal means for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of this Convention an arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VII. For the consideration of disputes concerning the interpretation or application of the Convention in respect of questions relating to fisheries, protection and preservation of the marine

environment, marine scientific research and navigation, including pollution from vessels and by dumping, Ukraine chooses a special arbitral tribunal constituted in accordance with Annex VIII.

Ukraine recognises the competence, as stipulated in article 292 of the Convention, of the International Tribunal for the Law of the Sea in respect of questions relating to the prompt release of detained vessels or their crews.

2. Ukraine declares, in accordance with article 298 of the Convention, that it does not accept, unless otherwise provided by specific international treaties of Ukraine with relevant States, the compulsory procedures entailing binding decisions for the consideration of disputes relating to sea boundary delimitations, disputes involving historic bays or titles, and disputes concerning military activities.

3. Ukraine declares, taking into account articles 309 and 310 of the Convention, that it objects to any statements or declarations, irrespective of when such statements or declarations were or may be made, that may result in a failure to interpret the provisions of the Convention in good faith, or are contrary to the ordinary meaning of terms in the context of the Convention or its object and purpose.

4. As a geographically disadvantaged country bordering a sea poor in living resources, Ukraine reaffirms the necessity to develop international cooperation for the exploitation of the living resources of economic zones, on the basis of just and equitable agreements that should ensure the access to fishing resources in the economic zones of other regions and subregions.”)

URUGWAJ

Przy podpisaniu (potwierdzone przy ratyfikacji):

(A) Postanowienia konwencji dotyczące morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej są zgodne z głównymi celami i zasadami leżącymi u podstaw prawa urugwajskiego w odniesieniu do suwerenności i jurysdykcji Urugwaju sprawowanej nad morzem przyległym do jego wybrzeży i nad dnem morskim i podziemiem do granicy 200 mil.

(B) Natura prawna wyłącznej strefy ekonomicznej, jak to określono w konwencji, i zakres praw, które konwencja przyznaje państwu nadbrzeżnemu, nie pozostawiają wątpliwości, że istnieje „sui generis” strefa jurysdykcji krajowej, odrębna od morza terytorialnego i niebędąca częścią morza pełnego.

(C) Uregulowanie użytkowania i działalności nieprzewidzianych wyraźnie w konwencji (rezydualne prawa i obowiązki) dotyczących prawa suwerenności i jurysdykcji państwa nadbrzeżnego w jego wyłącznej strefie ekonomicznej wchodzi w zakres kompetencji tego państwa, pod warunkiem że takie uregulowanie nie przeszkodzi korzystaniu z wolności komunikacji międzynarodowej, która jest przyznana innym państwom.

(D) W wyłącznej strefie ekonomicznej korzystanie z wolności komunikacji międzynarodowej, zgodnie ze sposobem, w jaki została ona określona i zgodnie z innymi odpowiednimi postanowieniami konwencji, wyłącza jakiegokolwiek inne niż pokojowe jej użytkowanie bez zgody państwa nadbrzeżnego, na przykład ćwiczenia wojskowe lub inne działania, które mogą naruszać prawa i interesy takiego państwa, a także wyłącza groźbę użycia lub użycie siły przeciw integralności terytorialnej, niezależności politycznej, pokojowi i bezpieczeństwu państwa nadbrzeżnego.

(E) Niniejsza konwencja nie upoważnia żadnego państwa do budowy, eksploatacji lub użytkowania instalacji lub konstrukcji w wyłącznej strefie ekonomicznej innego państwa ani tych, o których mowa w konwencji, ani żadnego innego rodzaju bez zgody państwa nadbrzeżnego.

(F) Zgodnie z wszystkimi stosownymi postanowieniami konwencji, gdy to samo stado lub stada współżyjących gatunków występują zarówno w wyłącznej strefie ekonomicznej, jak i na obszarze poza tą strefą i przyległym do niej, państwa łowiące takie stada na obszarze przyległym są zobowiązane do uzgodnienia z państwem nadbrzeżnym środków niezbędnych do zachowania tych stad lub współżyjących gatunków.

(G) Gdy konwencja wejdzie w życie, Urugwaj będzie stosować, w odniesieniu do innych Państw-Stron, postanowienia konwencji i prawa urugwajskie na zasadzie wzajemności.

(H) Stosownie do postanowień artykułu 287 Urugwaj oświadcza, że wybiera Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza do załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, które nie są przedmiotem innych procedur, nie wykluczając uznania jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości i takich porozumień z innymi państwami, które mogą przewidywać inne środki pokojowego załatwiania sporów.

(I) Stosownie do postanowień artykułu 298, Urugwaj deklaruje, że nie przyjmie procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV konwencji w odniesieniu do sporów dotyczących wdrażania prawa co do wykonywania suwerennych praw i jurysdykcji, wyłączonych spod jurysdykcji sądu lub trybunału na mocy artykułu 297 ustęp 2 i 3.

(J) Potwierdza się, co postanawia artykuł 76, że szelf kontynentalny jest naturalnym przedłużeniem terytorium państwa nadbrzeżnego do zewnętrznej granicy obrzeża kontynentu.

(„Declarations made upon signature and confirmed upon ratification:”

(A) The provisions of the Convention concerning the territorial sea and the exclusive economic zone are compatible with the main purposes and principles underlying Uruguayan legislation in respect of Uruguay's sovereignty and jurisdiction over the sea adjacent to its coast and over its bed and sub-soil up to a limit of 200 miles.

(B) The legal nature of the exclusive economic zone as defined in the Convention and the scope of the rights which the Convention recognizes to the coastal State leave room for no doubt that it is a "sui generis" zone of national jurisdiction different from the territorial sea and that it is not part of the high seas.

(C) Regulation of the uses and activities not provided for expressly in the Convention (residual rights and obligations) relating to the rights of sovereignty and to the jurisdiction of the coastal State in its exclusive economic zone falls within the competence of that State, provided that such regulation does not prevent enjoyment of the freedom of international communication which is recognized to other States.

(D) In the exclusive economic zone, enjoyment of the freedom of international communication in accordance with the way it is defined and in accordance with other relevant provisions of the Convention excludes any non-peaceful use without the consent of the coastal State for instance, military exercises or other activities which may affect the rights or interests of that State and it also

excludes the threat or use of force against the territorial integrity, political independence, peace or security of the coastal State.

(E) This Convention does not empower any State to build, operate or utilize installations or structures in the exclusive economic zone of another State, neither those referred to in the Convention nor any other kind, without the consent of the coastal State.

(F) In accordance with all the relevant provisions of the Convention, where the same stock or stocks of associated species occur both within the exclusive economic zone and in an area beyond and adjacent to the zone, the States fishing for such stocks in the adjacent area are duty bound to agree with the coastal State upon the measures necessary for the conservation of these stocks or associated species.

(G) When the Convention enters into force, Uruguay will apply, with respect to other States Parties, the provisions established by the Convention and by Uruguayan legislation, on the basis of reciprocity.

(H) Pursuant to the provisions of article 287, Uruguay declares that it chooses the International Tribunal for the Law of the Sea for the settlement of such disputes relating to the interpretation or application of the Convention as are not subject to other procedures, without prejudice to its recognition of the jurisdiction of the International Court of Justice and of such agreements with other States as may provide for other means for peaceful settlement.

(I) Pursuant to the provisions of article 298, Uruguay declares that it will not accept the procedures provided for in Part XV, section 2 of the Convention, in respect of disputes concerning law enforcement activities in regard to the exercise of sovereign rights or jurisdiction excluded from the jurisdiction of a court or tribunal under article 297, paragraphs 2 and 3.

(J) Reaffirms that, as stated in article 76, the continental shelf is the natural prolongation of the territory of the coastal State to the outer edge of the continental margin.”)

WIETNAM

Socjalistyczna Republika Wietnamu, ratyfikując Konwencję NZ o prawie morza z 1982 r., jest zdecydowana przyłączyć się do wspólnoty międzynarodowej w ustanowieniu słusznego porządku prawnego i w popieraniu rozwoju i współpracy morskiej.

Zgromadzenie Narodowe potwierdza suwerenność Socjalistycznej Republiki Wietnamu sprawowaną na jej wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym, suwerenne prawa i jurysdykcję w strefie przyległej, wyłącznej strefie ekonomicznej i szelfie kontynentalnym Wietnamu, oparte o postanowienia konwencji i zasady prawa międzynarodowego, oraz wzywa inne kraje do respektowania wymienionych wyżej praw Wietnamu.

Zgromadzenie Narodowe potwierdza władztwo Wietnamu nad archipelagami Hoang Sa i Truong Sa oraz swoje stanowisko, by rozwiązywać spory dotyczące roszczeń terytorialnych, jak również inne spory na Morzu Wschodnim poprzez pokojowe negocjacje w duchu równości, wzajemnego poszanowania i zrozumienia, z poszanowaniem prawa międzynarodowego, zwłaszcza konwencji NZ o prawie morza z 1982 r., oraz suwerennych praw i jurysdykcji państw nadbrzeżnych nad ich odpowiednimi szelfami kontynentalnymi i wyłącznymi strefami ekonomicznymi; zainteresowane strony powinny, czyniąc aktywne wysiłki w popieraniu negocjacji w celu zasadniczego i długotrwałego rozwiązania, utrzymać

stabilność na zasadzie status quo, powstrzymując się od jakiegokolwiek działania, które może bardziej skomplikować sytuację, i od użycia lub groźby użycia siły.

Zgromadzenie Narodowe podkreśla, że niezbędne jest powiązanie rozwiązania sporu w sprawie archipelagów Hoang Sa i Truong Sa z obroną szelfu kontynentalnego i stref morskich znajdujących się pod władztwem, prawami i jurysdykcją Wietnamu, w oparciu o zasady i standardy określone w Konwencji NZ o prawie morza z 1982 r.

Zgromadzenie Narodowe upoważnia Stały Komitet Zgromadzenia Narodowego i Rząd do przeglądu całości stosownego ustawodawstwa krajowego, w celu rozważenia niezbędnych poprawek zgodnie z Konwencją NZ o prawie morza z 1982 r. i w celu zabezpieczenia interesu Wietnamu.

Zgromadzenie Narodowe upoważnia Rząd do przedsięwzięcia skutecznych środków w celu gospodarowania szelfem kontynentalnym i strefami morskimi Wietnamu oraz ich obrony.

Deklaracje przekazane Sekretarzowi Generalnemu ONZ w dniu 7 czerwca 1996 r.:

1. Ustanowienie przez Chińską Republikę Ludową terytorialnych linii podstawowych archipelagu Hoang Sa (Paracel), będącego częścią terytorium Wietnamu, stanowi poważne naruszenie zwierzchnictwa Wietnamu nad tym archipelagiem. Socjalistyczna Republika Wietnamu potwierdzała przy wielu okazjach swoje niekwestionowane zwierzchnictwo nad archipelagiem Hoang Sa, jak również nad archipelagiem Truong Sa (Spratly). Powyższe działanie Chińskiej Republiki Ludowej, pozostające w sprzeczności z prawem międzynarodowym, jest całkowicie nieważne.

Ponadto Chińska Republika Ludowa naruszyła postanowienia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, nadając archipelagowi Hoang Sa status państwa archipelagowego, nielegalnie włączając znaczny obszar morski do tak zwanych wód wewnętrznych archipelagu.

2. Wyznaczając linię podstawową na wschodnim odcinku półwyspu Leizhou od punktu 31 do 32, Chińska Republika Ludowa naruszyła także postanowienia, zwłaszcza artykułów 7 i 38 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. Czyniąc to, Chińska Republika Ludowa przekształciła znaczny obszar morski w swoje wody wewnętrzne, co pozostaje w konflikcie z prawami i wolnościami żeglugi międzynarodowej, w tym, z prawami i wolnościami Wietnamu w cieśninie Qiongzhou. Jest to całkowicie nie do przyjęcia dla Socjalistycznej Republiki Wietnamu.

Declarations:

The Socialist Republic of Vietnam, by ratifying the 1982 UN Convention on the Law of the Sea, expresses its determination to join the international community in the establishment of an equitable legal order and in the promotion of maritime development and cooperation.

The National Assembly reaffirms the sovereignty of the Socialist Republic of Vietnam over its internal waters and territorial sea; the sovereign rights and jurisdiction in the contiguous zone, the exclusive economic zone and the continental shelf of Vietnam, based on the provisions of the Convention and principles of international law and calls on other countries to respect the above-said rights of Vietnam.

The National Assembly reiterates Vietnam's sovereignty over the Hoang Sa and Truong Sa archipelagoes and its position to settle those disputes relating to territorial claims as well as other disputes in the Eastern Sea through peaceful negotiations in the spirit of equality, mutual respect and understanding, and with due respect of international law, particularly the 1982 UN Convention on the Law of the Sea, and of the sovereign rights and jurisdiction of the coastal states over their respective continental shelves and exclusive economic zones; the concerned parties should, while exerting active efforts to promote negotiations for a fundamental and long-term solution, maintain stability on the basis of the status quo, refrain from any act that may further complicate the situation and from the use of force or threat of force.

The National Assembly emphasizes that it is necessary to identify between the settlement of dispute over the Hoang Sa and Truong Sa archipelagoes and the defense of the continental shelf and maritime zones falling under Vietnam's sovereignty, rights and jurisdiction, based on the principles and standards and specified in the 1982 UN Convention on the Law of the Sea.

The National Assembly entitles the National Assembly's Standing Committee and the Government to review all relevant national legislation to consider necessary amendments in conformity with the 1982 UN Convention on the Law of the Sea, and to safeguard the interest of Vietnam.

The National Assembly authorizes the Government to undertake effective measures for the management and defense of the continental shelf and maritime zones of Vietnam.

Subsequently, on 7 June 1996, the Government of Vietnam made the following declaration:

1. The People's Republic of China's establishment of the territorial baselines of the Hoang Sa archipelago (Paracel), part of the territory of Vietnam, constitutes a serious violation of the Vietnamese sovereignty over the archipelago. The Socialist Republic of Vietnam has on many occasions reaffirmed its indisputable sovereignty over the Hoang Sa as well as the Tuong Sa (Spratly) archipelagoes. The above-mentioned act of the People's Republic of China which runs counter to the international law, is absolutely null and void. Furthermore, the People's Republic of China correspondingly violated the provisions of the 1982 United Nations Law of the Sea by giving the Hoang Sa archipelago the status of an archipelagic state to illegally annex a vast sea area into the so-called internal water of the archipelago.

2. In drawing the baseline at the segment east of the Leishou peninsula from point 31 to point 32, the People's Republic of China has also failed to comply with the provisions, particularly articles 7 and 38, of the 1982 United Nations Law of the Sea. By so drawing, the People's Republic of China has turned a considerable sea area into its internal water which obstructs the rights and freedom of international navigation including those of Vietnam through the Qiongzhou strait. This is totally unacceptable to the Socialist Republic of Vietnam.

WŁOCHY

Przy podpisaniu (potwierdzone przy ratyfikacji):

„Podpisując Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., Włochy pragną stwierdzić, że w ich opinii część XI oraz aneksy III i IV zawierają znaczące braki i usterki, które wymagają skorygowania poprzez przyjęcie stosownych projektów norm, przepisów i procedur przez Komisję Przygotowawczą Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego.

Włochy pragną także potwierdzić następujące elementy zawarte w ich pisemnym oświadczeniu z dnia 7 marca 1983 r.:

- zgodnie z konwencją państwo nadbrzeżne nie posiada praw rezydualnych w wyłącznej strefie ekonomicznej. W szczególności prawa i jurysdykcja państwa nadbrzeżnego w takiej strefie nie obejmują uprawnienia do otrzymania zawiadomienia o ćwiczeniach wojskowych lub manewrach lub do wyrażenia na nie zgody.

Ponadto prawa państwa nadbrzeżnego do budowy i wyrażenia zgody na budowę, eksploatację i użytkowanie instalacji i konstrukcji w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym są ograniczone tylko do kategorii instalacji i konstrukcji wymienionych w artykule 60 konwencji.

-żadne z postanowień konwencji, które odnosi się w tej kwestii do zwyczajowego prawa międzynarodowego, nie może być postrzegane jako uprawniające państwo nadbrzeżne do uzależnienia nieszkodliwego przepływu szczególnych kategorii obcych statków od uprzedniej zgody lub zawiadomienia.”

Przy ratyfikacji:

„Składając swój dokument ratyfikacyjny, Włochy przypominają, że jako państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej przekazały Wspólnocie kompetencje względem niektórych spraw objętych konwencją. Szczegółowa deklaracja o istocie i zakresie kompetencji przekazanej Wspólnocie Europejskiej zostanie złożona we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

Włochy mają zaszczyt oświadczyć, na mocy artykułu 298 ustępu 1 (a) konwencji, że nie przyjmują żadnych procedur przewidzianych w rozdziale 2 części XV względem sporów dotyczących interpretacji artykułów 15, 74 i 83 odnoszących się do delimitacji granic morskich, jak również tych dotyczących zatok historycznych i tytułów prawnych.

W każdym przypadku niniejsze deklaracje nie mogą być interpretowane jako pociągające za sobą przyjęcie lub odrzucenie przez Włochy deklaracji dotyczących innych spraw niż te zawarte w deklaracjach złożonych przez pozostałe państwa przy podpisaniu lub ratyfikacji.

Włochy zastrzegają sobie prawo do złożenia dalszych deklaracji odnoszących się do konwencji i porozumienia.”

26 lutego 1997 r.

Dokonując implementacji artykułu 287 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Rząd Włoch ma zaszczyt oświadczyć, że dla załatwiania sporów dotyczących stosowania lub interpretacji konwencji i Porozumienia przyjętego dnia 28 lipca 1994 r. w sprawie implementacji części XI, wybiera Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza i Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości, bez precyzowania, który z nich posiada pierwszeństwo.

Składając niniejszą deklarację na mocy artykułu 287 Konwencji o prawie morza, Rząd Włoch potwierdza swoje zaufanie do istniejących międzynarodowych organów wymiaru

sprawiedliwości. Zgodnie z artykułem 287 ustęp 4, Włochy uważają, że wybrały „tę samą procedurę” co każde pozostałe Państwo-Strona, które wybrało Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza lub Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.

(„Declarations made upon signature and confirmed upon ratification:

"Upon signing the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982, Italy wishes to state that in its opinion part XI and annexes III and IV contain considerable flaws and deficiencies which require rectification through the adoption by the Preparatory Commission of the International Sea-Bed Authority and the International Tribunal for the Law of the Sea of appropriate draft rules, regulations and procedures.

Italy wishes also to confirm the following points made in its written statement dated 7 March 1983:

- according to the Convention, the Coastal State does not enjoy residual rights in the exclusive economic zone. In particular, the rights and jurisdiction of the Coastal State in such zone do not include the right to obtain notification of military exercises or manoeuvres or to authorize them.

Moreover, the rights of the Coastal State to build and to authorize the construction operation and the use of installations and structures in the exclusive economic zone and on the continental shelf is limited only to the categories of such installations and structures as listed in art. 60 of the Convention.

- None of the provisions of the Convention, which corresponds on this matter to customary International Law, can be regarded as entitling the Coastal State to make innocent passage of particular categories of foreign ships dependent on prior consent or notification."

Upon ratification:

"Upon depositing its instrument of ratification Italy recalls that, as Member State of the European Community, it has transferred competence to the Community with respect to certain matters governed by the Convention. A detailed declaration on the nature and extension of the competence transferred to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions in Annex IX of the Convention.

Italy has the honour to declare, under paragraph 1(a) of article 298 of the Convention, that it does not accept any of the procedures provided for in section 2 of Part XV with respect to disputes concerning the interpretation of articles 15, 74 and 83 relating to sea boundary delimitations as well as those involving historic bays or titles.

In any case, the present declarations should not be interpreted as entailing acceptance or rejection by Italy of declarations concerning matters other than those considered in it, made by other States upon signature or ratification.

Italy reserves the right to make further declarations relating to the Convention and to the Agreement."

26 February 1997

In implementation of article 287 of the United Nations Convention on the Law of the Sea, the Government of Italy has the honour to declare that, for the settlement of disputes concerning the application or interpretation of the Convention and of the Agreement adopted on 28 July 1994

relating to the Implementation of Part XI, it chooses the International Tribunal for the Law of the Sea and the International Court of Justice, without specifying that one has precedence over the other.

In making this declaration under article 287 of the Convention on the Law of the Sea, the Government of Italy is reaffirming its confidence in the existing international judicial organs. In accordance with article 287, paragraph 4, Italy considers that it has chosen "the same procedure" as any other State Party that has chosen the International Tribunal for the Law of the Sea or the International Court of Justice.")

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Przy podpisaniu:

„Podpisując Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Europejska Wspólnota Gospodarcza oświadcza, że uważa, iż konwencja stanowi, w ramach prawa morskiego, wielki wkład w kodyfikację i stopniowy rozwój prawa międzynarodowego w dziedzinach, których dotyczy deklaracja Wspólnoty odnośnie do artykułu 2 aneksu IX konwencji. Wspólnota pragnie wyrazić nadzieję, że ten rozwój stanie się użytecznym środkiem promowania współpracy i trwałych stosunków między wszystkimi państwami w tych dziedzinach.

Wspólnota uważa jednak, że istotne postanowienia Części XI konwencji nie sprzyjają rozwojowi działalności, do których ta Część się odnosi, ze względu na fakt, że kilka państw członkowskich Wspólnoty przedstawiło już swoje stanowisko, że ta Część zawiera znaczne braki i usterki, które wymagają skorygowania. Wspólnota uznaje znaczenie pracy, którą jeszcze należy wykonać, i ma nadzieję, że mogą być uzgodnione warunki dotyczące wprowadzenia w życie reżimu wydobywczego dna morskiego, które są ogólnie przyjmowane i które mogą promować działania na międzynarodowym obszarze dna morskiego. Wspólnota, w granicach swoich kompetencji, będzie w pełni przyczyniać się do znalezienia zadowalających rozwiązań.

Oddzielna decyzja w sprawie formalnego potwierdzenia (*) zostanie podjęta na dalszym etapie. Zostanie ona podjęta biorąc pod uwagę rezultaty działań przedsięwziętych dla osiągnięcia powszechnej akceptacji konwencji.”

Kompetencja Wspólnoty Europejskiej odnośnie do kwestii regulowanych przez Konwencję o prawie morza (deklaracja złożona stosownie do artykułu 2 aneksu IX konwencji).

Artykuł 2 aneksu IX Konwencji o prawie morza stanowi, że uczestnictwo organizacji międzynarodowej będzie przedmiotem deklaracji określającej kwestie regulowane przez konwencję, względem których organizacji zostały przekazane kompetencje przez jej państwa członkowskie.

Wspólnoty Europejskie zostały utworzone przez Traktat Paryski i Traktaty Rzymskie, podpisane odpowiednio dnia 18 kwietnia 1951 r. i dnia 25 marca 1957 r. Po ratyfikacji przez Państwa-Sygnatariuszy traktaty weszły w życie dnia 25 lipca 1952 r. i dnia 1 stycznia 1958 r.(**).

Zgodnie z powyższymi postanowieniami, deklaracja wskazuje kompetencje Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w kwestiach regulowanych przez konwencję.

Wspólnota wskazuje, że jej państwa członkowskie przekazały jej kompetencje względem zachowania i gospodarowania morskimi zasobami połowowymi. Stąd też, w dziedzinie połowów morskich, Wspólnota ma przyjąć odpowiednie zasady i przepisy (które są realizowane przez państwa członkowskie) oraz ma podjąć wspólne działania z państwami trzecimi lub właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

Ponadto odnośnie do zasad i przepisów o ochronie i zachowaniu środowiska morskiego, państwa członkowskie przekazały Wspólnocie kompetencje sformułowane w postanowieniach przyjętych przez Wspólnotę i wyrażających się w jej uczestnictwie w niektórych porozumieniach międzynarodowych (patrz załącznik).

Odnośnie do postanowień części X Wspólnota posiada pewne uprawnienia, gdyż jej celem jest urzeczywistnienie unii gospodarczej opartej na unii celnej.

Odnośnie do postanowień części XI Wspólnota posiada kompetencje w dziedzinie polityki handlowej, włączając w to kontrolę nieuczciwych praktyk gospodarczych.

Wykonywanie kompetencji, które państwa członkowskie przekazały Wspólnocie na mocy traktatów, podlega, ze swej natury ciągłemu rozwojowi. W rezultacie Wspólnota zastrzega sobie prawo poczynienia nowych deklaracji w późniejszym terminie.

(*) Formalne potwierdzenie jest terminem użytym w konwencji na określenie ratyfikacji dokonywanej przez organizacje międzynarodowe (patrz artykuł 306 i aneks IX artykuł 3)

(**) Traktat Paryski ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali był zarejestrowany w Sekretariacie Narodów Zjednoczonych 15 marca 1957 r., pod numerem 3729; Traktaty Rzymskie ustanawiające Europejską Wspólnotę Gospodarczą i Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom) były zarejestrowane 21 kwietnia i 24 kwietnia 1958 r., odpowiednio pod numerami 4300 i 4301. Obecnymi członkami Wspólnot są : Królestwo Belgii, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Francuska, Irlandia, Republika Włoska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza będzie miała zastosowanie, w zakresie spraw przekazanych Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej, będzie stosowana na terytoriach, na których traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą jest stosowany, i zgodnie z warunkami ustanowionymi w tym traktacie.

Załącznik:

Teksty Wspólnoty mające zastosowanie w sektorze ochrony i zachowania środowiska morskiego i odnoszące się bezpośrednio do kwestii objętych konwencją:

Decyzja Rady z dnia 3 grudnia 1981 r. ustanawiająca system informacji Wspólnoty dla kontroli i redukcji zanieczyszczenia spowodowanego przez węglowodory zrzucone do morza (81/971/EEC) (OJ Nr L 355, 10.12.1981, str. 52),

Dyrektywa Rady z dnia 4 maja 1976 r. o zanieczyszczeniu spowodowanym przez niektóre niebezpieczne substancje wprowadzone do środowiska wodnego Wspólnoty (76/464/EEC) (OJ Nr L 129, 18.5.1976, str. 23),

Dyrektywa Rady z dnia 16 czerwca 1975 r. o składowaniu zużytych olejów (75/439/EEC) (OJ Nr L 194, 25.7.1975, str. 23),

Dyrektywa Rady z dnia 20 lutego 1978 r. o odpadach pochodzących z przemysłu dwutlenku tytanu (78/176/EEC) (OJ Nr L 54, 25.2.1978, str. 19),

Dyrektywa Rady z dnia 30 października 1979 r. o jakości wód wymaganych dla skorupiaków (79/923/EEC) (OJ Nr L 281, 10.11.1979, str. 47),

Dyrektywa Rady z dnia 22 marca 1982 r. o wartościach granicznych i celach jakościowych dla odpadów rtęciowych przemysłu elektrolizy chloroalkalicznej (82/176/EEC) (OJ Nr L 81, 27.3.1982, str. 29),

Dyrektywa Rady z dnia 26 września 1983 r. o wartościach granicznych i celach jakościowych dla odpadów kadmowych (83/513/EEC) (OJ Nr L 291, 24.10.1983, str. 1 i nast.),

Dyrektywa Rady z dnia 8 marca 1984 r. o wartościach granicznych i celach jakościowych dla odpadów kadmowych sektorów innych niż przemysł elektrolizy chloroalkalicznej (84/156/EEC) (OJ Nr L 74, 17.3.1984, str. 49 i nast.).

Załącznik:

Wspólnota zawarła także następujące konwencje:

Konwencja o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza ze źródeł znajdujących się na lądzie (Decyzja Rady 75/437/EEC z dnia 3 marca 1975 r. opublikowana w Dz.Urz. Nr L 194, 25.7.1975, str. 5),

Konwencja o zanieczyszczeniu powietrza na dalekie odległości (Decyzja Rady z dnia 11 czerwca 1981 r. opublikowana w Dz.Urz. Nr L 171, 27.6.1981, str. 11),

Konwencja o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem i Protokół o zapobieganiu zanieczyszczeniu Morza Śródziemnego w następstwie zrzutów ze statków i samolotów (Decyzja Rady 77/585/EEC z dnia 25 lipca 1977 r. opublikowana w Dz.Urz. Nr L 240, 19.9.1977, str. 1),

Protokół dotyczący współpracy w zwalczaniu zanieczyszczenia Morza Śródziemnego przez oleje i inne szkodliwe substancje w nagłych przypadkach (Decyzja Rady 81/420/EEC z dnia 19 maja 1981 r. opublikowana w Dz.Urz. Nr L 162, 19.6.1981, str. 4),

Protokół z dnia 2 i 3 kwietnia 1983 r. dotyczący specjalnie chronionych obszarów śródziemnomorskich (OJ Nr L 68/36, 10.3.1984).

Deklaracje złożone przy formalnym potwierdzeniu:

„Składając [dokument formalnego potwierdzenia], Wspólnota ma zaszczyt oświadczyć o swoim przyjęciu, w odniesieniu do spraw, co do których zostały jej przekazane kompetencje przez te spośród jej państw członkowskich, które są stronami konwencji, praw i obowiązków

określonych dla państw w konwencji i porozumieniu. Deklaracja dotycząca kompetencji przewidzianych w artykule 5(1) aneksu IX konwencji [poniżej].

Wspólnota pragnie także złożyć, zgodnie z artykułem 310 konwencji, swój sprzeciw wobec każdej deklaracji lub stanowiska wyłączającego lub zmieniającego zakres prawny postanowień [konwencji, o której mowa], a w szczególności postanowień odnoszących się do działalności połowowej. Wspólnota nie uważa, by konwencja uznawała prawa lub jurysdykcję państw nadbrzeżnych dotyczące eksploatacji, zachowania i gospodarowania zasobami rybnymi innymi niż gatunki osiadłe, poza ich wyłączną strefą ekonomiczną.

Wspólnota zastrzega sobie prawo składania kolejnych deklaracji odnośnie do konwencji i Porozumienia w odpowiedzi na przyszłe deklaracje i stanowiska.

Deklaracja dotycząca kompetencji Wspólnoty Europejskiej odnośnie do spraw uregulowanych przez Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. i Porozumienia z dnia 28 lipca 1994 r. w sprawie implementacji części XI konwencji (Deklaracja złożona stosownie do artykułu 5(1) aneksu IX konwencji i artykułu 4(4) porozumienia):

Artykuł 5(1) aneksu IX [konwencji, o której mowa] stanowi, że dokument formalnego potwierdzenia złożony przez międzynarodową organizację powinien zawierać deklarację określającą zagadnienia regulowane przez konwencję, odnośnie do których kompetencje zostały przeniesione na organizację przez jej państwa członkowskie będące stronami konwencji.

Artykuł 4(4) [porozumienia, o którym mowa] stanowi, że formalne potwierdzenie przez międzynarodową organizację powinno być zgodne z aneksem IX konwencji.

Wspólnoty Europejskie zostały utworzone przez Traktat Paryski (EWWiS) i Traktaty Rzymskie (EWG i Euratom), podpisane odpowiednio dnia 18 kwietnia 1951 r. i dnia 25 marca 1957 r. Po ratyfikacji przez Państwa-Sygnatariuszy traktaty weszły w życie dnia 25 lipca 1952 r. i dnia 1 stycznia 1958 r. Zostały one zmienione przez Traktat o Unii Europejskiej, podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., i ostatnio przez Traktat Akcesyjny, podpisany w Korfu dnia 24 czerwca 1994 r., który wszedł w życie dnia 1 stycznia 1995 r.

Obecnie członkami Wspólnot są: Królestwo Belgii, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Irlandia, Republika Włoska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Portugalii, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

[Konwencja i porozumienie, o których mowa] będą stosowane, z uwzględnieniem kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej, do terytoriów, do których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, i na mocy warunków określonych w tym traktacie, w szczególności artykułu 227 tego traktatu.

Deklaracja nie ma zastosowania do terytoriów państw członkowskich, do których nie stosuje się traktatu, o którym mowa, i nie ma wpływu na takie działania lub stanowiska, jakie mogą

być przyjęte na mocy konwencji i porozumienia przez zainteresowane państwa członkowskie w imieniu i w interesie tych terytoriów.

Zgodnie z powyższymi postanowieniami niniejsza deklaracja wskazuje kompetencje, które państwa członkowskie przekazały Wspólnocie na mocy traktatów w sprawach regulowanych przez konwencję i porozumienie.

Zakres i wykonanie tych kompetencji Wspólnoty podlegają ze swej natury ciągłemu rozwojowi i Wspólnota uzupełni lub zmieni, w razie potrzeby, niniejszą deklarację zgodnie z artykułem 5(4) aneksu IX konwencji.

Wspólnota posiada wyłączne kompetencje w odniesieniu do pewnych spraw i dzieli kompetencje ze swoimi państwami członkowskimi w niektórych innych sprawach:

1. Sprawy, co do których Wspólnota posiada wyłączne kompetencje:

Wspólnota podkreśla, że państwa członkowskie przekazały jej kompetencje odnośnie do zachowania i gospodarowania morskimi zasobami połowowymi. Dlatego też, w tej dziedzinie Wspólnota ma przyjąć odpowiednie zasady i przepisy (które są realizowane przez państwa członkowskie) i, w ramach swoich kompetencji, podjąć wspólne zewnętrzne działania z państwami trzecimi lub właściwymi organizacjami międzynarodowymi. Kompetencje te odnoszą się do wód znajdujących się pod krajową jurysdykcją połowową i do morza pełnego. Tym niemniej, w odniesieniu do środków dotyczących sprawowania jurysdykcji nad statkami, oznaczania i rejestracji statków oraz stosowania sankcji karnych i administracyjnych, kompetencje pozostają w gestii państw członkowskich uwzględniających prawo wspólnotowe. Prawo wspólnotowe przewiduje także sankcje administracyjne.

Z racji swojej polityki handlowej i celnej Wspólnota posiada kompetencje w odniesieniu do tych postanowień części X i XI konwencji i Porozumienia z dnia 28 lipca 1994 r., które związane są z handlem międzynarodowym.

2. Sprawy, w których Wspólnota posiada kompetencje wspólne ze swoimi państwami członkowskimi:

W odniesieniu do rybołówstwa, co do pewnych kwestii, które nie są bezpośrednio związane z zachowaniem i gospodarowaniem morskimi zasobami połowowymi, na przykład badań i rozwoju technologicznego oraz rozwoju współpracy, istnieje wspólna kompetencja.

W odniesieniu do postanowień dotyczących transportu morskiego, bezpieczeństwa przewozu morskiego i zapobiegania zanieczyszczeniu morza, zawartych między innymi w częściach II, III, V, VII i XII konwencji, Wspólnota posiada wyłączne kompetencje tylko w takim zakresie, w jakim te postanowienia konwencji lub aktów prawnych przyjętych w trakcie ich implementacji dotyczą wspólnych zasad ustanowionych przez Wspólnotę. Jeżeli zasady Wspólnoty istnieją, ale nie są naruszone, w szczególności w przypadkach przepisów Wspólnoty ustanawiających jedynie standardy minimalne, państwa członkowskie mają kompetencje do działania w tej dziedzinie, bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty.

Wykaz odpowiednich aktów Wspólnoty znajduje się w załączniku. Zakres kompetencji Wspólnoty wynikający z tych aktów musi być oceniany w odniesieniu do szczegółowych

postanowień dotyczących każdego środka, a w szczególności zakres, w jakim te postanowienia tworzą wspólne zasady.

W odniesieniu do części XIII i XIV konwencji, kompetencje Wspólnoty dotyczą głównie popierania współpracy w badaniach i rozwoju technologicznym z krajami nieczłonkowskimi i organizacjami międzynarodowymi. Działania podejmowane przez Wspólnotę w tych kwestiach uzupełniają działania państw członkowskich. Kompetencje w tym wypadku są realizowane poprzez przyjęcie programów wymienionych w załączniku.

3. Możliwy wpływ pozostałych polityk Wspólnoty:

Należy także wspomnieć o polityce i działalności Wspólnoty w dziedzinach kontroli nieuczciwych praktyk gospodarczych, zamówień rządowych i konkurencji przemysłowej, jak również w dziedzinie pomocy w rozwoju. Te polityki mogą także mieć pewien związek z konwencją i porozumieniem, w szczególności w odniesieniu do niektórych postanowień części VI i XI konwencji.”

(„ Upon signature:

"On signing the United Nations Convention on the Law of the Sea, the European Economic Community declares that it considers that the Convention constitutes, within the framework of the Law of the Sea, a major effort in the codification and progressive development of international law in the fields to which its declaration pursuant to Article 2 of Annex IX of the Convention refers. The Community would like to express the hope that this development will become a useful means for promoting co-operation and stable relations between all countries in these fields.

The Community, however, considers that significant provisions of Part XI of the Convention are not conducive to the development of the activities to which that Part refers in view of the fact that several Member States of the Community have already expressed their position that this Part contains considerable deficiencies and flaws which require rectification. The Community recognises the importance of the work which remains to be done and hopes that conditions for the implementation of a sea bed mining regime, which are generally acceptable and which are therefore likely to promote activities in the international sea bed area, can be agreed. The Community, within the limits of its competence, will play a full part in contributing to the task of finding satisfactory solutions.

A separate decision on formal confirmation() will have to be taken at a later stage. It will be taken in the light of the results of the efforts made to attain a universally acceptable Convention."*

Competence of the European Communities with regard to matters governed by the Convention on the Law of the Sea (Declaration made pursuant to article 2 of Annex IX to the Convention)

Article 2 of Annex IX to the Convention on the Law of the Sea stipulates that the participation of an international organisation shall be subject to a declaration specifying the matters governed by the Convention in respect of which competence has been transferred to the organisation by its member states.

The European Communities were established by the Treaties of Paris and of Rome, signed on 18 April 1951 and 25 1957, respectively. After being ratified by the Signatory States the Treaties entered into force on 25 July 1952 and 1 January 1958(**).

In accordance with the provisions referred to above this declaration indicates the competence of the European Economic Community in matters governed by the Convention.

The Community points out that its Member States have transferred competence to it with regard to the conservation and management of sea fishing resources. Hence, in the field of sea fishing it is for the Community to adopt the relevant rules and regulations (which are enforced by the Member States) and to enter into external undertakings with third states or competent international organisations.

() Formal confirmation is the term used in the Convention for ratification by international organisations (see Article 306 and Annex IX, Article 3).*

(**) The Treaty of Paris establishing the European Coal and Steel Community was registered at the Secretariat of the United Nations on 15.3.1957 under No. 3729; the Treaties of Rome establishing the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (Euratom) were registered on 21 April and 24 April 1958, respectively under Nos 4300 and 4301. The current members of the Communities are the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland. The United Nations Convention on the Law of the Sea shall apply, with regard to matters transferred to the European Economic Community, to the territories in which the Treaty establishing the European Economic Community is applied and under the conditions laid down in that Treaty.

Furthermore, with regard to rules and regulations for the protection and preservation of the marine environment, the Member States have transferred to the Community competences as formulated in provisions adopted by the Community and as reflected by its participation in certain international agreements (see Annex).

With regard to the provisions of Part X, the Community has certain powers as its purpose is to bring about an economic union based on a customs union.

With regard to the provisions of Part XI, the Community enjoys competence in matters of commercial policy, including the control of unfair economic practices.

The exercise of the competence that the Member States have transferred to the Community under the Treaties is, by its very nature, subject to continuous development. As a result the Community reserves the right to make new declarations at a later date.

Annex

Community texts applicable in the sector of the protection and preservation of the marine environment and relating directly to subjects covered by the Convention

Council Decision of 3 December 1981 establishing a Community information system for the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea (81-971-EEC) (OJ No L 355, 10.12.1981, p. 52).

Council Directive of 4 May 1976 on pollution caused by certain dangerous substances discharged into the aquatic environment of the Community (76-464-EEC) (OJ No L 129, 18.5.1976, p. 23).

Council Directive of 16 June 1975 on the disposal of waste oils (75-439-EEC) (OJ No L 194, 25.7.1975, p. 23).

Council Directive of 20 February 1978 on waste from the titanium dioxide industry (78-176-EEC) (OJ No L 54, 25.2.1978, p. 19).

Council Directive of 30 October 1979 on the quality required of shellfish waters (79-923-EEC) (OJ No L 281, 10.11.1979, p. 47).

Council Directive of 22 March 1982 on limit values and quality objectives for mercury discharges by the chlor-alkali electrolysis industry (82-176-EEC) (OJ No L 81, 27.3.1982, p. 29).

Council Directive of 26 September 1983 on limit values and quality objectives for cadmium discharges (83-513-EEC) (OJ No L 291, 24.10.1983, p. 1 et seq.).

Council Directive of 8 March 1984 on limit values and quality objectives for mercury discharges by sectors other than the chlor-alkali electrolysis industry (84-156-EEC) (OJ No L 74, 17.3.1984, p. 49 et seq.).

Annex

The Community has also concluded the following Conventions:

Convention for the prevention of marine pollution from land-based sources (Council Decision 75-437-EEC of 3 March 1975 published in OJ No L 194, 25.7.1975, p. 5).

Convention on long-range transboundary air pollution (Council Decision of 11 June 1981 published in OJ No L 171, 27.6.1981, p. 11).

Convention for the protection of the Mediterranean Sea against pollution and the Protocol for the prevention of pollution of the Mediterranean Sea by dumping from ships and aircraft (Council Decision 77-585-EEC of 25 July 1977 published in OJ No L 240, 19.9.1977, p. 1).

Protocol concerning co-operation in combating pollution of the Mediterranean Sea by oil and other harmful substances in cases of emergency (Council Decision 81-420-EEC of 19 May 1981 published in OJ No L 162, 19.6.1981, p. 4).

Protocol of 2 and 3 April 1983 concerning Mediterranean specially protected areas (OJ No L 68-36, 10.3.1984)."

Upon formal confirmation:

"By depositing [the instrument of formal confirmation], the Community has the honour of declaring its acceptance, in respect of matters for which competence has been transferred to it by those of its Members States which are parties to the Convention, of the rights and obligations laid down for States in the Convention and the Agreement. The declaration concerning the competence provided for in Article 5(1) of Annex IX to the Convention [follows].

The Community also wishes to declare, in accordance with Article 310 of the Convention, its objection to any declaration or position excluding or amending the legal scope of the provisions of the [said Convention], and in particular those relating to fishing activities. The Community does not consider the Convention to recognize the rights or jurisdiction of coastal States regarding the exploitation, conservation and management of fishery resources other than sedentary species outside their exclusive economic zone.

The Community reserves the right to make subsequent declarations in respect of the Convention and the Agreement and in response to future declarations and positions.

Declaration concerning the competence of the European Community with regard to matters governed by the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 and the Agreement of 28 July 1994 relating to the implementation of Part XI of the Convention (Declaration made pursuant to article 5(1) of annex IX to the Convention and to article 4(4) of the Agreement):

Article 5 (1) of Annex IX of [the said] Convention provides that the instrument of formal confirmation of an international organization shall contain a declaration specifying the matters governed by the Convention in respect of which competence has been transferred to the organization by its member States which are Parties to the Convention.

Article 4 (4) of [said Agreement] provides that formal confirmation by an international organization shall be in accordance with Annex IX of the Convention.

The European Communities were established by the Treaties of Paris (ECSC) and of Rome (EEC and Euratom), signed on 18 April 1951 and 25 March 1957 respectively. After being ratified by the Signatory States, the Treaties entered into force on 25 July 1952 and 1 January 1958. They have been amended by the Treaty on European Union, which was signed in Maastricht on 7 February 1992, and most recently by the Accession Treaty signed in Corfu on 24 June 1994, which entered into force on 1 January 1995.

The current Members of the Communities are the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Kingdom of Spain, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Austria, the Portuguese Republic, the Republic of Finland, the Kingdom of Sweden and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland.

The [said Convention and Agreement] shall apply, with regard to the competences transferred to the European Community, to the territories in which the Treaty establishing the European Community is applied and under the conditions laid down in that Treaty, in particular Article 227 thereof.

The declaration is not applicable to the territories of Member States in which the said Treaty does not apply and is without prejudice to such acts or positions as may be adopted under the Convention and the Agreement by the Member States concerned on behalf of and in the interests of those territories.

In accordance with the provisions referred to above, this declaration indicates the competence that the Member States have transferred to the Community under the Treaties in matters governed by the Convention and the Agreement.

The scope and the exercise of such Community competence are, by their nature, subject to continuous development, and the Community will complete or amend this declaration, if necessary, in accordance with article 5(4) of Annex IX to the Convention.

The Community has exclusive competence for certain matters and shares competence with its Member States for certain other matters.

1. Matters for which the Community has exclusive competence:

The Community points out that its Member States have transferred competence to it with regard to the conservation and management of sea fishing resources. Hence in this field it is for the Community to adopt the relevant rules and regulations (which are enforced by the Member States) and, within its competence, to enter into external undertakings with third States or competent international organizations. This competence applies to waters under national fisheries jurisdiction and to the high seas. Nevertheless, in respect of measures relating to the exercise of jurisdiction over vessels, flagging and registration of vessels and the enforcement of penal and administrative sanctions,

competence rests with the Member States whilst respecting Community law. Community law also provides for administrative sanctions.

By virtue of its commercial and customs policy, the Community has competence in respect of those provisions of Parts X and XI of the Convention and of the Agreement of 28 July 1994 which are related to international trade.

2. Matters for which the Community shares competence with its Member States:

With regard to fisheries, for a certain number of matters that are not directly related to the conservation and management of sea fishing resources, for example research and technological development and development cooperation, there is shared competence.

With regard to the provisions on maritime transport, safety of shipping and the prevention of marine pollution contained inter alia in Parts II, III, V, VII and XII of the Convention, the Community has exclusive competence only to the extent that such provisions of the Convention or legal instruments adopted in implementation thereof affect common rules established by the Community. When Community rules exist but are not affected, in particular in cases of Community provisions establishing only minimum standards, the Member States have competence, without prejudice to the competence of the Community to act in this field.

A list of relevant Community acts appears in the Appendix. The extent of Community competence ensuing from these acts must be assessed by reference to the precise provisions of each measure, and in particular, the extent to which these provisions establish common rules.

With regard to the provisions of Parts XIII and XIV of the Convention, the Community's competence relates mainly to the promotion of co-operation on research and technological development with non-member countries and international organizations. The activities carried out by the Community here complement the activities of the Member States. Competence in this instance is implemented by the adoption of the programmes listed in the Appendix.

3. Possible impact of other Community policies:

Mention should also be made of the Community's policies and activities in the fields of control of unfair economic practices, government procurement and industrial competitiveness as well as in the area of development aid. These policies may also have some relevance to the Convention and the Agreement, in particular with regard to certain provisions of Parts VI and XI of the Convention."

WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA

Przy podpisaniu:

I. Podpisanie konwencji przez Rząd Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej w żaden sposób nie narusza ani nie stanowi uszczerbku dla suwerennych praw Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej zawartych i wynikających z Konstytucji Wysp Świętego Tomasza i Książęcej;

II. Rząd Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej zastrzega sobie prawo do przyjęcia ustaw i przepisów odnoszących się do nieszkodliwego przepływu obcych

okrętów wojennych przez swoje morze terytorialne lub swoje wody archipelagowe oraz do podjęcia wszelkich innych środków mających na celu zapewnienie sobie bezpieczeństwa;

III. Rząd Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej uważa, że postanowienia konwencji odnoszące się do wód archipelagowych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej są zgodne z ustawodawstwem Wysp Świętego Tomasza i Książęcej w zakresie ich suwerenności i ich jurysdykcji sprawowanej nad przestrzenią morską przyległą do ich wybrzeży;

IV. Rząd Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej uważa, że zgodnie z postanowieniami konwencji, gdy do obszaru występowania tego samego stada przylega inny obszar, państwa łowiące takie stada na obszarze przyległym mają obowiązek uzgodnić z państwem nadbrzeżnym środki niezbędne do zachowania stada lub stad współżyjących gatunków;

V. Rząd Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami konwencji, zastrzega sobie prawo do przyjęcia ustaw i przepisów dla zapewnienia zachowania gatunków daleko migrujących i dla współpracy z państwami, których obywatele łowią takie gatunki, w celu popierania ich optymalnego wykorzystania.

(, Upon signature:

I. The signing of the Convention by the Government of the Democratic Republic of Sao Tome and Principe will in no way affect or prejudice the sovereign rights of the Democratic Republic of Sao Tome and Principe embodied in and flowing from the Constitution of Sao Tome and Principe;

II. The Government of the Democratic Republic of Sao Tome and Principe reserves the right to adopt laws and regulations relating to the innocent passage of foreign warships through its territorial sea or its archipelagic waters and to take any other measures aimed at safeguarding its security;

III. The Government of the Democratic Republic of Sao Tome and Principe considers that the provisions of the Convention relating to archipelagic waters, the territorial sea and the exclusive economic zone are compatible with the legislation of the Republic of Sao Tome and Principe as regards its sovereignty and its jurisdiction over the maritime space adjacent to its coasts;

IV. The Government of the Democratic Republic of Sao Tome and Principe considers that, in accordance with the provisions of the Convention, where the same stock area adjacent thereto, the States fishing for such stocks in the adjacent area are under an obligation to agree with the coastal State upon the measures necessary for the conservation of the stock or stocks of associated species;

V. The Government of the Democratic Republic of Sao Tome and Principe, in accordance with the relevant provisions of the Convention, reserves the right to adopt laws and regulations to ensure the conservation of highly migratory species and to co-operate with the States whose nationals harvest these species in order to promote the optimum utilization thereof.”)

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

„(a) Sprawy ogólne

Zjednoczone Królestwo nie może zaakceptować żadnej deklaracji ani oświadczenia złożonych lub tych, które będą złożone w przyszłości, które nie są zgodne z artykułami 309 i 310 konwencji. Artykuł 309 konwencji zakazuje składania zastrzeżeń i wyłączeń (poza wyrażnie dopuszczonymi przez inne artykuły konwencji). Na mocy artykułu 310 deklaracje i oświadczenia złożone przez dane państwo nie mogą wyłączać lub modyfikować skutku prawnego postanowień konwencji przy ich stosowaniu wobec zainteresowanego państwa.

Zjednoczone Królestwo uważa, że deklaracjami i oświadczeniami niezgodnymi z artykułami 309 i 310 są między innymi:

- te, które dotyczą linii podstawowych niewyznaczonych zgodnie z konwencją;
- te, które zmierzają do wprowadzenia wymogu pewnej formy zawiadomienia lub zezwolenia przed wykonaniem przez okręty wojenne lub inne statki prawa nieszkodliwego przepływu lub wolności żeglugi lub, które zmierzają do ograniczenia praw żeglugowych w sposób niedozwolony przez konwencję;
- te, które są niezgodne z postanowieniami konwencji dotyczącymi cieśnin wykorzystywanych do żeglugi międzynarodowej, w tym prawa przejścia tranzytowego;
- te, które są niezgodne z postanowieniami Konwencji dotyczącymi państw archipelagowych lub wód archipelagowych, w tym archipelagowych linii podstawowych i przejścia archipelagowymi szlakami morskimi;
- te, które są niezgodne z postanowieniami konwencji dotyczącymi wyłącznej strefy ekonomicznej lub szelfu kontynentalnego, w tym te, które zawierają żądanie prawa do jurysdykcji państwa nadbrzeżnego nad wszystkimi instalacjami i konstrukcjami w wyłącznej strefie ekonomicznej lub na szelfie kontynentalnym, oraz te, które zmierzają do wymagania zgody na ćwiczenia lub manewry (w tym ćwiczenia z użyciem broni) na tych obszarach;
- te, które zmierzają do poddania interpretacji lub stosowania konwencji wewnętrznym ustawom i innym przepisom prawnym, w tym postanowieniom konstytucyjnym.

(b) Wspólnota Europejska

Zjednoczone Królestwo przypomina, że jako członek Wspólnoty Europejskiej przekazało Wspólnocie kompetencje w odniesieniu do niektórych spraw objętych konwencją. Szczegółowa deklaracja dotycząca natury i zakresu kompetencji przekazanych Wspólnocie Europejskiej zostanie złożona we właściwym trybie, zgodnie z postanowieniami aneksu IX konwencji.

(c) Falklandy

Odnosnie do ustępu (d) deklaracji złożonej przy ratyfikacji konwencji przez Rząd Republiki Argentyńskiej, Rząd Zjednoczonego Królestwa nie ma żadnych wątpliwości co do zwierzchnictwa Zjednoczonego Królestwa nad Falklandami oraz South Georgia i nad

Wyspami South Sandwich. Rząd Zjednoczonego Królestwa, jako władza administracyjna obydwu Terytoriów, rozciąga przystąpienie Zjednoczonego Królestwa na Falklandy oraz South Georgia i Wyspy South Sandwich. Dlatego też Rząd Zjednoczonego Królestwa odrzuca jako nieuzasadniony ustęp (d) deklaracji argentyńskiej.

(d) Gibraltar

Odnosnie do punktu 2 deklaracji złożonej przy ratyfikacji konwencji przez Rząd Hiszpanii, Rząd Zjednoczonego Królestwa nie ma żadnych wątpliwości co do zwierzchnictwa Zjednoczonego Królestwa na Gibraltarze, łącznie z jego wodami terytorialnymi. Rząd Zjednoczonego Królestwa, jako władza administrująca Gibraltar, rozszerza przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji i ratyfikację porozumienia w odniesieniu do Gibraltar. Dlatego też Rząd Zjednoczonego Królestwa odrzuca jako nieuzasadniony punkt 2 oświadczenia hiszpańskiego.

12 stycznia 1998 r.

„Zgodnie z artykułem 287 ustęp 1 [konwencji, o której mowa], Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wybiera Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości do załatwiania sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.

Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza jest nową instytucją, która, w co wierzy Zjednoczone Królestwo, przyczyni się znacząco do pokojowego załatwiania sporów dotyczących prawa morza. Ponadto do tych przypadków, gdzie sama konwencja przewiduje obowiązkową jurysdykcję Trybunału, Zjednoczone Królestwo jest gotowe do rozważenia poddania sporów Trybunałowi, co może być uzgodnione w każdej oddzielnej sprawie.”

(„Declarations:

"(a) General

The United Kingdom cannot accept any declaration or statement made or to be made in the future which is not in conformity with articles 309 and 310 of the Convention. Article 309 of the Convention prohibits reservations and exceptions (except those expressly permitted by other articles of the Convention). Under article 310 declarations and statements made by a State cannot exclude or modify the legal effect of the provisions of the Convention in their application to the State concerned.

The United Kingdom considers that declarations and statements not in conformity with articles 309 and 310 include, inter alia, the following:

- *Those which relate to baselines not drawn in conformity with the Convention;*
- *Those which purport to require any form of notification or permission before warships or other ships exercise the right of innocent passage or freedom of navigation or which otherwise purport to limit navigational rights in ways not permitted by the Convention;*
- *Those which are incompatible with the provisions of the Convention relating to straits used for international navigation, including the right of transit passage;*
- *Those which are incompatible with the provisions of the Convention relating to archipelagic states or waters, including archipelagic baselines and archipelagic sea lanes passage;*

- *Those which are not in conformity with the provisions of the Convention relating to the exclusive economic zone or the continental shelf, including those which claim coastal state jurisdiction over all installations and structures in the exclusive economic zone or on the continental shelf, and those which purport to require consent for exercises or manoeuvres (including weapons exercises) in those areas;*
- *Those which purport to subordinate the interpretation or application of the Convention to national laws and regulations, including constitutional provisions.*

(b) European Community

The United Kingdom recalls that, as a Member of the European Community, it has transferred competence to the Community in respect of certain matters governed by the Convention. A detailed declaration on the nature and extent of the competence to the European Community will be made in due course in accordance with the provisions of Annex IX of the Convention.

(c) The Falkland Islands

With regard to paragraph (d) of the Declaration made upon ratification of the Convention by the Government of the Argentine Republic, the Government of the United Kingdom has no doubt about the sovereignty of the United Kingdom over the Falkland Islands and over South Georgia and the South Sandwich Islands. The Government of the United Kingdom, as the administering authority of both Territories, has extended the United Kingdom's accession to the Falkland Islands and to South Georgia and the South Sandwich Islands. The Government of the United Kingdom, therefore, rejects as unfounded paragraph (d) of the Argentine declaration.

(d) Gibraltar

With regard to point 2 of the declaration made upon ratification of the convention by the Government of Spain, the Government of the United Kingdom has no doubt about the sovereignty of the United Kingdom over Gibraltar, including its territorial waters. The Government of the United Kingdom, as the administering authority of Gibraltar, has extended the United Kingdom's accession to the Convention and ratification of the Agreement to Gibraltar. The Government of the United Kingdom, therefore, rejects as unfounded point 2 of the Spanish declaration.

12 January 1998

"In accordance with article 287, paragraph 1, of the [said Convention], the Kingdom of Great Britain and Northern Ireland chooses the International Court of Justice for the settlement of disputes concerning the interpretation or application of the Convention.

The International Tribunal for the Law of the Sea is a new institution, which the United Kingdom hopes will make an important contribution to the peaceful settlement of disputes concerning the law of the sea. In addition to those cases where the Convention itself provides for the compulsory jurisdiction of the Tribunal, the United Kingdom remains ready to consider the submission of disputes to the Tribunal as may be agreed on a case-by-case basis."

SPRZECIWY

AUSTRALIA

3 sierpnia 1988 r.

„Australia uważa, że [wspomniana] deklaracja złożona przez Republikę Filipin jest niezgodna z artykułem 309 Konwencji o prawie morza, który zakazuje składania zastrzeżeń oraz z artykułem 310, który dopuszcza składanie deklaracji „z zastrzeżeniem, że takie deklaracje lub oświadczenia nie powodują wyłączenia lub zmiany skutków prawnych postanowień niniejszej konwencji w ich zastosowaniu do tego państwa.”

We wspomnianej Deklaracji Republika Filipin zapewnia, że konwencja nie narusza suwerennych praw Filipin wynikających z ich konstytucji, ich ustawodawstwa krajowego i traktatów, których stroną są Filipiny. Z tego wynika, że Filipiny, w istocie, nie uważają się za zobowiązane do harmonizacji swojego prawa z postanowieniami konwencji. Składając takie zapewnienie, Filipiny próbują zmienić skutek prawny postanowień konwencji.

Pogląd ten jest poparty specjalnym odwołaniem w deklaracji do statusu wód archipelagowych. W deklaracji stwierdza się, że pojęcie wód archipelagowych w konwencji jest podobne do pojęcia wód wewnętrznych przewidzianego w poprzednich konstytucjach Filipin i niedawno potwierdzonego w artykule 1 nowej konstytucji Filipin z 1987 r. Wydaje się jednak oczywiste, że konwencja rozgranicza dwa pojęcia i że obowiązki i prawa stosowane do wód archipelagowych są odmienne od tych, które stosuje się do wód wewnętrznych. W szczególności konwencja przewiduje wykonywanie przez obce statki prawa nieszkodliwego przepływu i przejścia archipelagowymi szlakami morskimi na wodach archipelagowych.

Dlatego też, Australia nie może uznać, że oświadczenie Filipin ma obecnie lub będzie miało w przyszłości jakikolwiek skutek prawny, gdy konwencja wejdzie w życie, i uważa, że postanowienia konwencji powinny być przestrzegane i nie powinny podlegać ograniczeniom zawartym w deklaracji Republiki Filipin.”

(, 3 August 1988

"Australia considers that [the] declaration made by the Republic of the Philippines is not consistent with article 309 of the Law of the Sea Convention, which prohibits the making of reservations, nor with article 310 which permits declarations to be made "provided that such declarations or statements do not purport to exclude or to modify the legal effects of the provisions of this Convention in their application to that State.

The declaration of the Republic of the Philippines asserts that the Convention shall not affect the sovereign rights of the Philippines arising from its Constitution, its domestic legislation and any treaties to which the Philippines is a party. This indicates, in effect, that the Philippines does not consider that it is obliged to harmonise its law with the provisions of the Convention. By making such an assertion, the Philippines is seeking to modify the legal effect of the Convention's provisions.

This view is supported by the specific reference in the declaration to the status of archipelagic waters. The declaration states that the concept of archipelagic waters in the Convention is similar to the concept of internal waters held under former constitutions of the Philippines and recently reaffirmed in article 1 of the New Constitution of the Philippines in 1987. It is clear, however, that the Convention distinguishes the two concepts and that different obligations and rights are applicable to archipelagic waters from those which apply to internal waters. In particular, the Convention provides for the exercise by foreign ships of the rights of innocent passage and of archipelagic sea lanes passage in archipelagic waters.

Australia cannot, therefore, accept that the statement of the Philippines has any legal effect or will have any effect when the Convention comes into force and considers that the provisions of the Convention should be observed without being made subject to the restrictions asserted in the declaration of the Republic of the Philippines."

BELIZE

11 września 1997 r.

„Belize nie może zaakceptować żadnej deklaracji ani oświadczenia złożonego przez państwo, które są niezgodne z artykułami 309 i 310 konwencji.

Artykuł 309 zakazuje składania zastrzeżeń i wyłączeń, o ile nie są one wyraźnie dopuszczone przez inne artykuły konwencji. Na mocy artykułu 310, deklaracje i oświadczenia składane przez państwo nie mogą wyłączać ani modyfikować skutku prawnego postanowień konwencji w ich stosowaniu do tego państwa.

Belize uważa, że deklaracje i oświadczenia sprzeczne z artykułami 309 i 310 konwencji obejmują, między innymi takie, które są niezgodne z mechanizmem rozwiązywania sporów przewidzianym w części XV konwencji, jak również takie, które zmierzają do podporządkowania interpretacji lub stosowania konwencji wewnętrznym ustawom i innym przepisom prawnym, łącznie z przepisami konstytucyjnymi.

Niedawna deklaracja złożona przez Rząd Gwatemali przy ratyfikacji konwencji jest niezgodna ze wskazanymi wyżej artykułami 309 i 310 w następujących kwestiach:

(a) jakiegokolwiek domniemane „prawa” do terytorium lądowego, o których mowa w punkcie (a) deklaracji są poza zakresem konwencji, a zatem ta część deklaracji nie wchodzi w zakres dopuszczony przez artykuł 310.

(b) w odniesieniu do domniemanych „praw historycznych” do Bahia de Amatique deklaracja zmierza do wyłączenia stosowania konwencji, zwłaszcza artykułu 310, który definiuje zatoki i części XV, która zaleca Państwom - Stronom załatwianie sporów między nimi, dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji zgodnie z zawartymi tam procedurami.

c) w odniesieniu do punktu (b) deklaracji Gwatemali, w której stwierdza się, że „morze terytorialne i strefy morskie nie mogą być wyznaczone do czasu rozwiązania istniejącego sporu”, artykuł 74 konwencji wymaga od państw, których wybrzeża leżą naprzeciw siebie lub sąsiadują ze sobą, delimitacji ich odpowiednich wyłącznych stref ekonomicznych poprzez zawarcie umowy lub, jeżeli umowa nie może być zawarta w rozsądnym czasie, wymaga odwołania się do mechanizmu załatwiania sporów na mocy części XV konwencji. Co do delimitacji morza terytorialnego artykuł 15 konwencji przewiduje, że państwa, których wybrzeża leżą naprzeciw siebie lub sąsiadują ze sobą, nie mogą rozciągnąć swoich odpowiednich mórz terytorialnych poza linię środkową, chyba że tak uzgodnią. W zakresie, w jakim Gwatemala usiłuje złożyć zastrzeżenie lub wyłączyć bądź zmodyfikować skutki wskazanych wyżej artykułów 15 i 74 oraz części XV konwencji, deklaracja jest niezgodna z artykułami 309 i 310 konwencji.

Z powyższych powodów Rząd Belize niniejszym kategorycznie odrzuca w całości deklarację Gwatemali jako nieuzasadnioną i niezrozumiałą.”

(„11 September 1997

"Belize cannot accept any declaration or statement made by a State which is not in conformity with articles 309 and 310 of the Convention.

Article 309 prohibits reservations or exceptions unless expressly permitted by other articles of the Convention. Under article 310, declarations or statements made by a State cannot exclude or modify the legal effect of the provisions of the Convention in their application to that State.

Belize considers that declarations and statements not in conformity with articles 309 and 310 of the Convention include, inter alia, those which are not compatible with the dispute resolution mechanism provided in Part XV of the Convention as well as those which purport to subordinate the interpretation or application of the Convention to national laws and regulations, including constitutional provisions.

The recent declaration made by the Government of Guatemala on ratification of the Convention is inconsistent with the aforesaid articles 309 and 310 in the following respects:

(a) Any alleged 'rights' over land territory referred to in paragraph (a) of the declaration are outside the scope of the Convention, so that part of the declaration does not fall within the range permitted by article 310.

(b) With regard to the alleged 'historical rights' over Bahia de Amatique, the declaration purports to preclude the application of the Convention, in particular article 310 which defines bays, and Part XV which enjoins that State Parties shall settle any disputes between them concerning the interpretation or application of the Convention in accordance with the procedure prescribed therein.

(c) With regard to paragraph (b) of the Guatemalan declaration that 'the territorial sea and maritime zones cannot be delimited until such time as the existing dispute is resolved', article 74 of the Convention requires States with opposite or adjacent coasts to delimit their respective Exclusive Economic Zones by agreement or, if no agreement can be reached within a reasonable time, by recourse to the dispute settlement mechanism under Part XV of the Convention. As for the delimitation of territorial sea, article 15 of the Convention provides that States with opposite or adjacent coast may not extend their respective territorial seas beyond the median line unless they so agree. To the extent that Guatemala is purporting to make a reservation as to, or to exclude or modify the effect of the aforesaid articles 15 or 74, or Part XV of the Convention, the declaration is inconsistent with articles 309 and 310 of the Convention.

For the reasons given above, the Government of Belize hereby categorically rejects as unfounded and misconceived the Guatemala declaration in toto.")

BULGARIA

17 września 1985 r.

„Ludowa Republika Bułgarii jest poważnie zaniepokojona działaniami pewnych państw, które przy podpisaniu lub ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza złożyły zastrzeżenia pozostające w sprzeczności z samą konwencją lub wydały akty prawa wewnętrznego, które wyłączają lub modyfikują skutek prawny postanowień niniejszej konwencji w ich stosowaniu do tych państw. Działania takie naruszają artykuł 310 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i są niezgodne z normami zwyczajowego prawa międzynarodowego i z wyraźnym postanowieniem artykułu 18 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów.

Taka tendencja podważa cel i znaczenie Konwencji o prawie morza, która ustanawia uniwersalny i jednolity reżim użytkowania oceanów, mórz i ich zasobów. W nocie werbalnej Ministerstwa Spraw Zagranicznych Ludowej Republiki Bułgarii do Ambasady Filipin w Belgradzie Rząd Bułgarski odrzucił jako pozbawione mocy prawnej oświadczenie złożone przez Filipiny przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji konwencji.

Ludowa Republika Bułgarii sprzeciwi się również w przyszłości jakimkolwiek próbom nastawionym na jednostronną modyfikację reżimu prawnego ustanowionego przez Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza.”

(„17 September 1985

"The People's Republic of Bulgaria is seriously concerned by the actions of a number of States which, upon signature or ratification of the United Nations Convention on the Law of the Sea, have made reservations conflicting with the Convention itself or have enacted national legislation which excludes or modifies the legal effect of the provisions of this Convention in their application to those States. Such actions contravene article 310 of the United Nations Convention on the Law of the Sea and are at variance with the norms of customary international law and with the explicit provision of article 18 of the Vienna Convention on the Law of Treaties.

Such a tendency undermines the purport and meaning of the Convention on the Law of the Sea, which establishes a universal and uniform regime for the use of the oceans and seas and their resources. In the note verbale of the Ministry for Foreign Affairs of the People's Republic of Bulgaria to the Embassy of the Philippines in Belgrade, [...] the Bulgarian Government has rejected as devoid of legal force the statement made by the Philippines upon signature, and confirmed upon ratification, of the Convention.

The People's Republic of Bulgaria will oppose in the future as well any attempts aimed at unilaterally modifying the legal regime, established by the United Nations Convention on the Law of the Sea.")

FEDERACJA ROSYJSKA

25 lutego 1985 r.

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich uważa, że oświadczenie do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza złożone przez Filipiny przy podpisaniu i następnie potwierdzone przy ratyfikacji zawiera w istocie zastrzeżenia i wyłączenia konwencji, co jest zakazane na mocy artykułu 309 konwencji. Jednocześnie oświadczenie Filipin jest niezgodne z artykułem 310 konwencji, na mocy którego dane państwo, podpisując lub ratyfikując konwencję, może złożyć deklaracje lub oświadczenia tylko „z zastrzeżeniem, że takie deklaracje lub oświadczenia nie powodują wyłączenia lub zmiany skutków prawnych postanowień niniejszej konwencji w ich zastosowaniu do tego państwa.”

Rozbieżność między oświadczeniem filipińskim a konwencją może być widoczna między innymi w stwierdzeniu Filipin, że „pojęcie wód archipelagowych jest zbliżone do pojęcia wód wewnętrznych na mocy konstytucji Filipin i wyłącza cieśniny łączące te wody ze strefą ekonomiczną lub morzem pełnym spod prawa obcych statków do przejścia tranzytowego w żegludze międzynarodowej”. Ponadto deklaracja kładzie kilkakrotnie nacisk, że pomimo ratyfikacji konwencji Filipiny będą nadal kierować się w sprawach związanych z morzem nie konwencją i zobowiązaniami z niej wynikającymi, a swoim prawem wewnętrznym i porozumieniami, które dotychczas zawarły i które nie są zgodne z konwencją. W ten sposób Filipiny nie tylko unikają harmonizacji swojego ustawodawstwa z konwencją, ale też odrzucają spełnienie jednego z najbardziej podstawowych zobowiązań ustanowionych przez konwencję, to jest poszanowania reżimu wód archipelagowych, który przewiduje, że obce statki posiadają prawo przejścia archipelagowego przez te wody, a obce samoloty prawo przelotu nad takimi wodami.

W związku z powyższym ZSRR nie może uznać za pełnoprawne oświadczenia Filipin i uważa je za pozbawione mocy prawnej w świetle postanowień konwencji.

Ponadto Związek Radziecki jest poważnie zaniepokojony faktem, że przy podpisaniu konwencji wiele innych państw również złożyło podobnego rodzaju oświadczenia niezgodne z konwencją. Jeżeli takie oświadczenia zostaną także złożone później, na etapie ratyfikacji lub przystąpienia do konwencji, cel i znaczenie konwencji, która ustanawia uniwersalny i jednolity reżim użytkowania oceanów, mórz i ich zasobów, zostaną podważone, a ten ważny akt prawa międzynarodowego zostanie osłabiony.

Biorąc pod uwagę oświadczenie Filipin i oświadczenia złożone przez wiele innych krajów przy podpisaniu konwencji wraz z oświadczeniami, które prawdopodobnie zostaną kolejno złożone przy ratyfikacji lub przystąpieniu do konwencji, Stałe Przedstawicielstwo ZSRR uważa, że byłoby właściwe, aby Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przeprowadził, zgodnie z artykułem 319 ustęp 2 (a), studium o charakterze ogólnym na temat problemu zapewnienia powszechnego stosowania postanowień Konwencji, łącznie z kwestią harmonizacji ustawodawstwa wewnętrznego państw z konwencją. Rezultaty takiego studium powinny być włączone do raportu Sekretarza Generalnego do Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych na jego czterdziestej sesji jako punkt porządku obrad zatytułowany „Prawo morza”.

(, 25 February 1985

The Union of Soviet Socialist Republics considers that the statement made by the Philippines upon signature, and then confirmed upon ratification, of the United Nations Convention on the Law of the Sea in essence contains reservations and exceptions to the Convention, which is prohibited under article 309 of the Convention. At the same time, the statement of the Philippines is incompatible with article 310 of the Convention, under which a State, when signing or ratifying the Convention, may make declarations or statements only "provided that such declarations or statements do not purport to exclude or to modify the legal effect of the provisions of this Convention in their application to that State".

The discrepancy between the Philippine statement and the Convention can be seen, inter alia, from the affirmation by the Philippines that "The concept of archipelagic waters is similar to the concept of internal waters under the Constitution of the Philippines, and removes straits connecting these waters with the economic zone or high sea from the rights of foreign vessels to transit passage for international navigation". Moreover, the statement emphasizes more than once that, despite its ratification of the Convention, the Philippines will continue to be guided in matters relating to the sea, not by the Convention and the obligations under it, but by its domestic law and by agreements it has already concluded which are not in line with the Convention. Thus, the Philippines not only is evading the harmonization of its legislation with the Convention but also is refusing to fulfil one of its most fundamental obligations under the Convention namely, to respect the régime of archipelagic waters, which provides that foreign ships enjoy the right of archipelagic passage through, and foreign aircraft the right of overflight over, such waters.

In view of the foregoing, the USSR cannot recognize as lawful the statement of the Philippines and considers it to be without legal effect in the light of the provisions of the Convention.

Furthermore, the Soviet Union is gravely concerned by the fact that, upon signing the Convention, a number of other States have also made statements of a similar type conflicting with the Convention. If such statements are also made later on, at the ratification stage or upon accession to the Convention, the purport and meaning of the Convention, which establishes a universal and uniform régime for the use of the oceans and seas and their resources, could be undermined and this important instrument of international law impaired.

Taking into account the statement of the Philippines and the statements made by a number of other countries upon signing the Convention, together with the statements that might possibly be made subsequently upon ratification of and accession to the Convention, the Permanent Mission of the USSR considers that it would be appropriate for the Secretary-General of the United Nations to conduct, in accordance with article 319, paragraph 2 (a), a study of a general nature on the problem of ensuring universal application of the provisions of the Convention, including the question of the harmonization of the national legislation of States with the Convention. The results of such a study

should be included in the report of the Secretary-General to the United Nations General Assembly at its fortieth session under the agenda item entitled "Law of the sea".")

REPUBLIKA CZESKA

(na zasadzie sukcesji umów zawartych przez Czechosłowację; dotyczy również Słowacji)

Sprzeciw Rządu Czechosłowacji przekazany Sekretarzowi Generalnemu
w dniu 29 maja 1985 r.

„[Czechosłowacka Republika Socjalistyczna] pragnie zwrócić uwagę Sekretarza Generalnego na zaniepokojenie Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej faktem, że niektóre państwa złożyły przy podpisaniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oświadczenia, które są niezgodne z konwencją i które, w przypadku ich potwierdzenia przy ratyfikacji konwencji przez te państwa, stanowiłyby naruszenie zobowiązań spoczywających na nich na podstawie konwencji. Takie podejście prowadziłoby do złamania powszechności zobowiązań zawartych w konwencji, do rozpadu reżimu prawnego ustanowionego w konwencji i, w dłuższym okresie, nawet do podważenia samej konwencji.

Odpowiedni przykład wyżej wymienionej deklaracji jest rozumiany jako złożonej przy podpisaniu i potwierdzonej przy ratyfikacji konwencji przez Filipiny, o czym powiadomiono Państwa-Strony w drodze ratyfikacji [...] z dnia 22 maja 1984 r.

Czechosłowacka Republika Socjalistyczna uważa, że stanowisko Filipin:

- jest niezgodne z artykułem 309 Konwencji o prawie morza, ponieważ w istocie zawiera zastrzeżenia do postanowień konwencji;
- narusza artykuł 310 konwencji, który stanowi, że deklaracje mogą być złożone przez państwa przy podpisaniu, ratyfikacji lub przystąpieniu do konwencji, tylko pod warunkiem, że „nie powodują wyłączenia lub zmiany skutków prawnych postanowień niniejszej konwencji”;
- wskazuje, że pomimo ratyfikacji konwencji Filipiny zamierzają stosować swoje wewnętrzne prawa i uprzednio zawarte porozumienia zamiast zobowiązań wynikających z konwencji, nie tylko nie biorąc pod uwagę, czy takie prawa i porozumienia są zgodne z konwencją, ale nawet, czego dowodzą punkty 6 i 7 stanowiska Filipin, umyślnie naruszając zobowiązania ustanowione w konwencji.

Podając powyższe okoliczności, Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie może uznać wspomnianego wyżej stanowiska Filipin za posiadające skutek prawny.

W obliczu znaczenia tej kwestii Czechosłowacka Republika Socjalistyczna uważa za niezbędne, aby problem takich deklaracji złożonych przy podpisaniu lub ratyfikacji konwencji, które zagrażają powszechności konwencji i jednolitemu sposobowi jej implementacji, został rozważony przez Sekretarza Generalnego jako depozytariusza konwencji i aby państwa członkowskie Narodów Zjednoczonych zostały o tym poinformowane.”

("[The Czechoslovak Socialist Republic] wishes to draw the Secretary-General's attention to the concern of the Czechoslovak Socialist Republic about the fact that certain States made upon signature of the United Nations Convention on the Law of the Sea declarations which are incompatible with the Convention and which, if reaffirmed upon ratification of the Convention by those States, would constitute a violation of the obligations to be assumed by them under the Convention. Such approach

would lead to a breach of the universality of the obligations embodied in the Convention, to the disruption of the legal regime established thereunder and, in the long run, even to the undermining of the Convention as such.

A concrete example of such declaration as referred to above is the understanding made upon signature and reaffirmed upon ratification of the Convention by the Philippines which was communicated to Member States by notification [. . .] dated 22 May 1984.

The Czechoslovak Socialist Republic considers that this understanding of the Philippines

- is inconsistent with Article 309 of the Convention on the Law of the Sea because it contains, in essence, reservations to the provisions of the Convention;
- contravenes Article 310 of the Convention which stipulates that declarations can be made by States upon signature or ratification of or accession to the Convention only provided that they 'do not purport to exclude or to modify the legal effect of the provisions of this Convention';
- indicates that in spite of having ratified the Convention, the Philippines intends to follow its national laws and previous agreements rather than the obligations under the Convention, not only taking no account of whether those laws and agreements are in harmony with the Convention but even, as proved in paragraphs 6 and 7 of the Philippine understanding, deliberately contravening the obligations set forth therein.

Given the above-mentioned circumstances, the Czechoslovak Socialist Republic cannot recognize the above-mentioned understanding of the Philippines as having any legal effect.

In view of the significance of the matter, the Czechoslovak Socialist Republic considers it necessary that the problem of such declarations made upon signature or ratification of the Convention which endanger the universality of the Convention and the unified mode of its implementation be dealt with by the Secretary-General in his capacity as depositary of the Convention and that the Member States of the United Nations be informed thereof.")

SŁOWACJA

(Patrz wyżej sprzeciw Republiki Czeskiej)

UKRAINA

8 lipca 1985 r.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka uważa, że oświadczenie, które zostało złożone przez Rząd Republiki Filipin przy podpisaniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i następnie potwierdzone przy ratyfikacji konwencji, zawiera elementy, które są niezgodne z artykułami 309 i 310 konwencji. Zgodnie z tymi artykułami oświadczenia, jakie dane państwo może złożyć przy podpisaniu, ratyfikacji lub przystąpieniu, nie mogą zmierzać do „wyłączenia lub zmiany skutków prawnych postanowień niniejszej konwencji w ich stosowaniu wobec tego państwa” (artykuł 310). Takie wyjątki i zastrzeżenia są dozwolone tylko, gdy „wyraźnie na to pozwalają inne artykuły niniejszej konwencji” (artykuł 309). Artykuł 310 kładzie również nacisk na to, by oświadczenia te mogły być złożone przez państwo „w celu, między innymi, dostosowania swoich ustaw i innych przepisów prawnych do postanowień niniejszej konwencji.”

Jednakże deklaracja Rządu Republiki Filipin nie tylko nie dostarcza dowodu intencji dostosowania ustaw tego państwa do konwencji, przeciwnie, ma na celu, jak wynika to zwłaszcza z punktów 2, 3 i 5 oświadczenia, przyznanie pierwszeństwa przed konwencją ustawodawstwu wewnętrznemu i porozumieniom międzynarodowym, których Republika Filipin jest stroną. Na przykład, stosuje się to, między innymi, do Traktatu o wzajemnej obronie między Filipinami a Stanami Zjednoczonymi Ameryki z dnia 30 sierpnia 1951 r.

Ponadto punkt 5 oświadczenia nie tylko przyznaje pierwszeństwo przed konwencją właściwym ustawom Republiki Filipin, które są aktualnie obowiązujące, ale też zastrzega sobie prawo do zmiany takich ustaw w przyszłości, stosownie tylko do konstytucji Filipin i w konsekwencji bez dostosowania ich do postanowień konwencji. Punkt 7 oświadczenia wskazuje analogię między wodami wewnętrznymi Republiki Filipin i wodami archipelagowymi oraz zawiera zastrzeżenie, które jest niedopuszczalne w świetle artykułu 309 konwencji, pozbawiające obce statki prawa przejścia tranzytowego w żegludze międzynarodowej przez cieśniny łączące wody archipelagowe ze strefą ekonomiczną i morzem pełnym. Zastrzeżenie to jest dowodem intencji niewykonywania zobowiązania Stron konwencji do poddania się reżimowi wód archipelagowych i przejścia tranzytowego oraz do poszanowania praw innych państw względem żeglugi międzynarodowej i przelotu lotniczego. Niepoddanie się temu zobowiązaniu poważnie podważy efektywność i znaczenie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.

Z powyższego wynika, że deklaracja Rządu Republiki Filipin ma na celu ustanowienie nieuzasadnionych wyjątków dla tego państwa i w efekcie, zmianę skutków prawnych ważnych postanowień konwencji, jakie mają do niego zastosowanie. W obliczu tego Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka nie może uznać wspomnianego oświadczenia za posiadające moc prawną. Oświadczenia takie mogą być określone tylko jako szkodliwe dla jednolitego międzynarodowego reżimu prawnego mórz i oceanów, który jest ustanawiany na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.

W opinii Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej dostosowanie ustaw krajowych do konwencji byłoby ułatwione przez zbadanie w ramach Sekretariatu Organizacji Narodów Zjednoczonych jednolitego i powszechnego stosowania konwencji i przygotowanie odpowiedniego studium przez Sekretarza Generalnego.

(, 8 July 1985

The Ukrainian Soviet Socialist Republic believes that the statement which was made by the Government of the Republic of the Philippines when signing the United Nations Convention on the Law of the Sea and subsequently confirmed upon ratification thereof contains elements which are inconsistent with articles 309 and 310 of the Convention. In accordance with those articles, statements which a State may make upon signature, ratification or accession should not purport "to exclude or to modify the legal effect of the provisions of this Convention in their application to that State" (art. 310). Such exceptions or reservations are legitimate only when they are "expressly permitted by other articles of this Convention" (art. 309). Article 310 also emphasizes that statements may be made by a State "with a view, inter alia, to the harmonization of its laws and regulations with the provisions of this Convention".

However, the statement by the Government of the Republic of the Philippines not only provides no evidence of the intention to harmonize the laws of that State with the Convention, but on the contrary

has the purpose, as implied particularly in paragraphs 2, 3 and 5 of the statement, of granting precedence over the Convention to domestic legislation and international agreements to which the Republic of the Philippines is a party. For example, this applies, inter alia, to the Mutual Defense Treaty between the Philippines and the United States of America of 30 August 1951.

Furthermore, paragraph 5 of the statement not only grants priority over the Convention to the pertinent laws of the Republic of the Philippines which are currently in force, but also reserves the right to amend such laws in future pursuant only to the Constitution of the Philippines, and consequently without harmonizing them with the provisions of the Convention. Paragraph 7 of the statement draws an analogy between internal waters of the Republic of the Philippines and archipelagic waters and contains a reservation, which is inadmissible in the light of article 309 of the Convention, depriving foreign vessels of the right of transit passage for international navigation through the straits connecting the archipelagic waters with the economic zone or high sea. This reservation is evidence of the intention not to carry out the obligation under the Convention of parties thereto to comply with the régime of archipelagic waters and transit passage and to respect the rights of other States with regard to international navigation and overflight by aircraft. Failure to comply with this obligation would seriously undermine the effectiveness and significance of the United Nations Convention on the Law of the Sea.

It follows from the above that the statement by the Government of the Republic of the Philippines has the purpose of establishing unjustified exceptions for that State and in fact of modifying the legal effect of important provisions of the Convention as applied thereto. In view of this, the Ukrainian Soviet Socialist Republic cannot regard the [said] statement as having legal force. Such statements can only be described as harmful to the unified international legal régime for seas and oceans which is being established under the United Nations Convention on the Law of the Sea.

In the opinion of the Ukrainian Soviet Socialist Republic, the harmonization of national laws with the Convention would be facilitated by an examination within the framework of the United Nations Secretariat of the uniform and universal application of the Convention and the preparation of an appropriate study by the Secretary-General.”)

WŁOCHY

24 listopada 1995 r.

W odniesieniu do deklaracji złożonej przez Indie przy ratyfikacji, jak również w odniesieniu do podobnych deklaracji złożonych uprzednio przez Brazylię, Republikę Zielonego Przylądka i Urugwaj:

„Włochy pragną potwierdzić deklarację, jaką złożyły przy podpisaniu i potwierdziły przy ratyfikacji, zgodnie z którą „prawa Państwa nadbrzeżnego w takiej strefie nie obejmują prawa do otrzymania zawiadomienia o ćwiczeniach wojskowych i manewrach oraz do wyrażania na nie zgody”. Zgodnie z deklaracją złożoną przez Włochy przy ratyfikacji niniejsza deklaracja stanowi odpowiedź na wszystkie złożone w przeszłości i przyszłe deklaracje innych państw dotyczące spraw poruszonych w tej deklaracji.”

(„24 November 1995

With respect to the declaration made by India upon ratification, as well as for the similar ones made previously by Brazil, Cape Verde and Uruguay:

"Italy wishes to reiterate the declaration it made upon signature and confirmed upon ratification according to which 'the rights of the coastal State in such zone do not include the right to obtain notification of military exercises or manoeuvres or to authorize them'. According to the declaration made by Italy upon ratification this declaration applies as a reply to all past and future declarations by other States concerning the matters covered by it".)

4. Następujące państwa stały się Stronami Porozumienia Implementacyjnego w podanych niżej datach:

Algieria	11 czerwca 1996 r.
Argentyna	1 grudnia 1995 r.
Australia	5 października 1994 r.
Austria	14 lipca 1995 r.
Arabia Saudyjska	24 kwietnia 1996 r.
Bahamy	28 lipca 1995 r.
Barbados	28 lipca 1995 r.
Belgia	13 listopada 1998 r.
Belize	21 października 1994 r.
Benin	16 października 1997 r.
Boliwia	28 kwietnia 1995 r.
Brunei Darussalam	5 listopada 1996 r.
Bułgaria	15 maja 1996 r.
Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	19 sierpnia 1994 r.
Chile	25 sierpnia 1997 r.
Chiny	7 czerwca 1996 r.
Chorwacja	5 kwietnia 1995 r.
Cypr	27 lipca 1995 r.
Federacja Rosyjska	12 marca 1997 r.
Fidzi	28 lipca 1995 r.
Filipiny	23 lipca 1997 r.
Finlandia	21 czerwca 1996 r.
Francja	11 kwietnia 1996 r.
Gabon	11 marca 1998 r.
Grecja	21 lipca 1995 r.
Grenada	28 lipca 1995 r.
Gruzja	21 marca 1996 r.
Gwatemala	11 lutego 1997 r.
Gwinea	28 lipca 1995 r.
Gwinea Równikowa	21 lipca 1997 r.
Haiti	31 lipca 1996 r.
Hiszpania	15 stycznia 1997 r.
Indie	29 czerwca 1995 r.
Indonezja	2 czerwca 2000 r.
Irlandia	21 czerwca 1996 r.
Islandia	28 lipca 1995 r.

Jamajka	28 lipca 1995 r.
Japonia	20 czerwca 1996 r.
Jordania	27 listopada 1995 r.
Jugosławia	28 lipca 1995 r.
Kenia	29 lipca 1994 r.
Laos	5 czerwca 1998 r.
Liban	5 stycznia 1995 r.
Luksemburg	5 października 2000 r.
Malezja	14 października 1996 r.
Malta	26 czerwca 1996 r.
Mauretania	17 lipca 1996 r.
Mauritius	4 listopada 1994 r.
Mikronezja	6 września 1995 r.
Monako	20 marca 1996 r.
Mongolia	13 sierpnia 1996 r.
Mozambik	13 marca 1997 r.
Myanmar	21 maja 1996 r.
Namibia	28 lipca 1995 r.
Nauru	23 stycznia 1996 r.
Nepal	2 listopada 1998 r.
Niderlandy (europejska część Królestwa)	28 czerwca 1996 r.
Niemcy	14 października 1994 r.
Nigeria	28 lipca 1995 r.
Nikaragua	3 maja 2000 r.
Norwegia	24 czerwca 1996 r.
Nowa Zelandia	19 lipca 1996 r.
Oman	26 lutego 1997 r.
Pakistan	26 lutego 1997 r.
Palau	30 września 1996 r.
Panama	1 lipca 1996 r.
Papua-Nowa Gwinea	14 stycznia 1997 r.
Paragwaj	10 lipca 1995 r.
Portugalia	3 listopada 1997 r.
Republika Czeska	21 czerwca 1996 r.
Republika Korei	29 stycznia 1996 r.
Republika Południowej Afryki	23 grudnia 1997 r.
Rumunia	17 grudnia 1996 r.
Samoa	14 sierpnia 1995 r.
Senegal	25 lipca 1995 r.
Seszele	15 grudnia 1994 r.
Sierra Leone	12 grudnia 1994 r.
Singapur	17 listopada 1994 r.
Słowacja	8 maja 1996 r.
Słowenia	16 czerwca 1995 r.
Sri Lanka	28 lipca 1995 r.
Surinam	9 lipca 1998 r.
Szwecja	25 czerwca 1996 r.
Tanzania	25 czerwca 1998 r.

Togo	28 lipca 1995 r.
Tonga	2 sierpnia 1995 r.
Trynidad i Tobago	28 lipca 1995 r.
Uganda	28 lipca 1995 r.
Ukraina	26 lipca 1999 r.
Vanuatu	10 sierpnia 1999 r.
Włochy	13 stycznia 1995 r.
Wspólnota Europejska	1 kwietnia 1998 r.
Wybrzeże Kości Słoniowej	28 lipca 1995 r.
Wyspy Cooka	15 lutego 1995 r.
Wyspy Salomona	23 czerwca 1997 r.
Zambia	28 lipca 1995 r.
Zimbabwe	28 lipca 1995 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Okręg Jersey, Okręg Guernsey, Wyspa Man, Anguilla, Bermudy, Brytyjskie Terytorium Antarktyczne, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Kajmany, Falklandy, Gibraltar, Monserrat, Pitcairn, Henderson, Wyspy Ducie i Oeno, Święta Helena i Zależności, South Georgia i Wyspy South Sandwich oraz Wyspy Turks i Caicos)	25 lipca 1997 r.

5. Przy podpisaniu Porozumienia Implementacyjnego oraz w terminie późniejszym następujące państwa złożyły podane niżej deklaracje:

AUSTRIA

Przy podpisaniu:

„Austria oświadcza, że rozumie postanowienia artykułu 7 ustęp 2 w ten sposób, iż po zakończeniu zatwierdzenia konwencji i porozumienia przez parlament oraz po następującej po tym ratyfikacji uzyska dostęp do organów Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego.”

(„*Upon signature:*

Declaration:

"Austria declares that it understands the provisions of its article 7 paragraph 2 to signify with regard to its own position that pending parliamentary approval of the Convention and of the Agreement and their subsequent ratification it will have access to the organs for the International Sea-Bed authority.")

BELGIA

Przy podpisaniu:

Niniejsze podpisanie wiąże zarówno region flamandzki, region waloński, jak też region stołeczny Brukseli.

(„*Upon signature:*

Declaration:

This signature also commits the Flemish region, the Wallone region and the region of the capital Brussels.”)

FEDERACJA ROSYJSKA

Zgodnie z opinią ekspertów przemysłowa eksploatacja głębokich zasobów mineralnych dna morskiego nie rozpocznie się wcześniej niż za dziesięć do piętnastu lat. Stąd też międzynarodowy organ do spraw dna morskiego nie będzie posiadać przedmiotu rzeczywistej działalności jeszcze przez długi okres czasu, co dotyczy zwłaszcza aspektów finansowych działalności nowo utworzonej organizacji. Ważnym jest, aby unikać nieprzynoszących korzyści wydatków administracyjnych i innych, aby powstrzymać się od tworzenia niepotrzebnych obecnie struktur i stanowisk oraz aby ściśle przestrzegać uzgodnień dotyczących reżimu ekonomicznego odzwierciedlonego w porozumieniu.

Wysiłki zmierzające do uczynienia powszechną Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. mogą, w dłuższym okresie, wytworzyć pozytywny rezultat tylko wtedy, jeżeli wszystkie państwa będą działać na podstawie wyżej wspomnianych uzgodnień bez poszukiwania jednostronnych korzyści i jeżeli będą one kontynuować współpracę wolną od dyskryminacji i uwzględniającą interesy potencjalnych inwestorów przy wydobyciu głębokich zasobów dna morskiego.

(„*Declaration:*

According to expert opinion, industrial exploitation of deep sea-bed mineral resources will not start earlier than in ten to fifteen years. Therefore, the International body for the sea-bed will not have a subject of real activity for a long time yet, which fact highlights especially the financial aspects of activities of the newly established organization. It is important to avoid non-productive administrative and other expenditures, to abstain from establishing yet unnecessary structures and positions, and to strictly observe the agreements concerning the economy regime reflected in the Agreement.

The efforts aimed at rendering universal the UN Convention on the Law of the Sea of 1982 can, in the long run, produce a positive result only if all the States act on the basis of the above-mentioned agreements without trying to seek any unilateral advantages, and if they succeed in establishing a cooperation free of discrimination and with a due account of the interests of potential investors in deep sea-bed mining.”)

UKRAINA

(patrz wyżej: deklaracje Ukrainy złożone do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.).

Minister Spraw Zagranicznych